

TUNEL DO KOSMU

JIŘÍ WOJNAR

Přehlížená poselství a utajované
skutečnosti

Část II., volně navazující na předchozí
knihu

UFO, bible a konec světa

OTUPĚLI JSME POD PŘÍVALEM
DENNODENNÍCH

KATASTROFICKÝCH ZPRÁV O
NEHODÁCH, VRAŽDÁCH,

POŽÁRECH A JINÝCH UDÁLOSTECH,

KTERÉ SE NÁS ZDÁNlivĚ
BEZPROSTŘEDNĚ NEDOTÝKAJÍ
NATOLIK,

ŽE UŽ NEJSME SCHOPNI VNÍMAT
SVĚT JAKO CELEK,

které jsou takovými jen na pohled.

Ty obsahují tajemství starých učenců.

Pokud v nich nalezneš nějaký přirozený

*nebo umělý postup, vezmi ho za vlastní -
ponech si ho.*

Roger Bacon (1214-1294)

Axiom je velmi „gumový“ pojem, který podle Slovníku cizích slov může znamenat:

a) *základní filozofickou větou, platnou bez dokazování,*

b) *zásadní poučku; samozřejmou, nespornou pravdu; východiskovou větou vědecké teorie, v dané teorii nedokazovanou.*

Úvodem

Přestože se to mnohým nelíbí, považuji za nepopiratelný fakt, že před mnoha tisíci lety na Zemi existovala civilizace na vysoké úrovni. Mnozí jí přisuzují mimozemský původ, někteří míní, že se setkáváme s pozůstatky staré pozemské kultury, která se vyvinula přirozenou cestou.

Přikláním se k první skupině a mám pro to ne jeden důvod. Například: pokud by byla

Mnohé ale nasvědčuje tomu, že kdesi na počátku nám známé historie asi přežíval už jen malý hlouček, zbylý z původní skupiny. Nelze vyloučit ani *nouzové přistání nebo havárii*; cizí astronauti mohli být na Zemi z jakýchsi důvodů vysazeni či ponecháni, nebo se zde ukryli před pronásledovateli. Nic nelze vyloučit.

V každém případě to byly člověku velmi podobné inteligentní bytosti, možná i *kolonisté*, kteří zde byli odkázáni sami na sebe.

Mohlo ovšem jít i o *vyslance původních vládců Země*" kteří nlnili *časově omezení*

narážíme všude na světě. Jejich společným rysem jsou megalitické stavby, které díky zvláštnímu způsobu konstrukce přežily tisíceletí. Z některých nálezů a indicií je zřejmé, že tato záhadná super- nebo sub-civilizace využívala na pohled primitivních *technologií*, jimž je společná geniální *koncentrace funkcí za použití minimálních prostředků*.

Jisté je, že tyto bytosti disponovaly rozsáhlými znalostmi, které dokázaly efektivně využít ve skutečně „polních podmínkách“. Kosmodrom Návštěvníků, udržující jakýsi „most“ mezi pozemskou kolonií a jejich mateřskou lodí, byl pravděpodobně zničen

zdokumentovaných technických zařízení a pokusů o rekonstrukci jejich funkcí. Myslím, že se to v několika případech velmi přesvědčivě podařilo. Vynořilo se několik překvapujících závěrů. Posouzení jejich platnosti, či nemožnosti je na čtenáři.

Stejně jako v předešlé knize se pokusím o výklad mnohdy složitých souvislostí populární formou. Vynasnažím se, pokud možno, vyhnout speciálním, mnohdy zavádějícím odborným termínům a používání cizích slov. Za pasáže, ve kterých bude jejich užití nevyhnutelné, se předem omlouvám.

Praxe mnohokrát prokázala, že lidé, kteří se ocitli na opuštěném ostrově, pokud dokázali svou situaci rozumně zhodnotit a nepropadli beznaději, dokázali mnohem více než jen přežít. Přitom nemám na mysli Robinsona Crusoa, ale především mnoho novodobých ztroskotanců, pilotů sestřelených nad oceánem za druhé světové války, japonských vojáků „zapomenutých ve službě“ na tichomořských ostrovech, námořníků ze ztroskotaných nebo potopených lodí a podobně.

Pokud využili všech možností a znalostí
člověka tehdejší doby, docáhli mnohdy velmi

která, jak sami nejlépe víme, není pustým ostrovem, na tom byli podstatně lépe.

Kdo se umí pohybovat v kosmickém prostoru, musí mít odpovídající znalosti. Dá se předpokládat, že průměrné *vzdělání* a úroveň znalostí příslušníka inteligentní rasy, disponujícího technologií umožňující dálkové kosmické lety, budou vyšší a diferencovanější než poznání současných špičkových vzdělanců.

Stejně tak lze předpokládat, že kulturní civilizace člověku podobných bytostí, jež ovládá meziplanetární nebo dokonce mezi-

naprosto cizí. Cestou k dosažení této úrovně nevyhnutelně musela projít obdobnými etapami vývoje, provázenými podobnými problémy, s jakými se potýkáme už pěkných pár tisíciletí.

Víme, že k pouhému udržení směšně malé výzkumné laboratoře na oběžné dráze kolem Země je třeba spojených sil několika ekonomicky a technicky vyspělých a velkých skupin lidí - národů.

Vytyčení velkých cílů vyžaduje (v rámci současného stavu vývoje pozemské civilizace) politickou shodu ne-li jednotu a

Nutným předpokladem dosažení úrovně, umožňující meziplanetární, nebo dokonce mezihvězdné lety, je *nevyhnutelné sdružení kapacit mozků a finančních zdrojů celé planety*. Myslím, že bytosti, o kterých je řeč, dospěly *k jednotnému společenskému zřízení, zahrnujícímu minimálně jednu planetu*.

Taková civilizace musí být mnohem kultivovanější než naše. Na rozdíl od pisatelů hororových scénářů filmů, jako je například *Den nezávislosti*, si myslím, že jako celek určitě *není agresivní*. Ale tak jako v každé společnosti nemusí to platit vždy a pro

by se vůči nám měla chovat ohleduplněji, než se zachovali technicky nadřazení Evropané vůči kulturním národům střední Ameriky. Je přirozená agresivita humanoidů, jedna z hybných pák vývoje, natolik nezvládnutelná, že je ji třeba vybíjet i na vysokém stupni vývoje vůči obyvatelům jiných planet?

Ať už má ve věci původu a úmyslů těchto bytostí pravdu kterákoli strana, jedno je jisté:

Dnešní lidstvo bylo *nejpozději na počátku své zaznamenané historie* ovlivněno kontaktem s minimálně dvěma typy humanoidních

Archeologové a historici si všímají jen věcí, které jsou jim povědomé. Tedy těch, které jsme schopni vnímat a vysvětlit je na základě neúplných znalostí dějin vlastního vývoje. Terminologie, kterou zavedla věda ve všech možných oborech bádání, se ale stala obrovskou přítěží. Pomocné výrazy, zavedené v počátcích, se staly odrazovými můstky, kterétoho, kdo je využívá, velmi často vymrští nežádoucím směrem. Některé z nich jsou natolik sugestivní, že přímo znemožňují jakýkoli pokrok v myšlení.

Poznatků a „objevů“ ovšem utěšeně přibývá. Je tomu tak hlavně proto, že jsme se

Velkou brzdou pokroku při vyhodnocování nálezů je *nedostatek interdisciplinární spolupráce*. Archeologové nebývají provázeni technikou nebo elektroinženýry, a především zde schází oběma stranám srozumitelná společná terminologie. To, jak později uvidíme, je velká chyba.

Pokud se setkáme s popisem dílčích částí nebo projevů určité dnes již známé technologie, můžeme z indicií logickým postupem odkrýt a rekonstruovat celé technologické skupiny a celky. Postup má určité zákonitosti.

předcházet vývoj složitého a precizního strojního a nástrojového vybavení, dále pak metalurgie, která sama o sobě opět přímo závisí na znalosti a těžbě kovových rud a tak dále a tak dále.

Provoz automobilů vyžaduje infrastrukturu silnic, čerpadel pohonných hmot a podobně. Silnice jsou budovány pomocí jiných strojů, pohonné hmoty dodává petrochemický průmysl; těžená surovina je dopravována komplikovanými systémy ropovodů nebo obrovskými tankery k místu zpracování. Do všechno proudí ohromné množství elektrické energie. Musíme se starat o její

atd. Zůstaly na zemi stopy po takové činnosti?

Prakticky každý z nás je schopen vyrobit hliněnou cihlu po způsobu Sumerů. Krok k pálené cihle není tak velký. Jedinec nebo skupina z nich bez potíží postaví i obrovskou budovu. Rozdíl je jen v účelu stavby. Bude to chrám, dům s byty, kravín nebo centrála atomové elektrárny?

Člověk je velmi učenlivý a přemýšlivý tvor. Časem se naučil využívat některé prvky odpozorované technologie. Také budovy chrámů stavěných k počtě noudivuhodných

„bohů“, zřizovaných budov. Objevují se prvky bez nutného předchozího vývoje.

Jako dobrý slévač nikdy nepostaví lokomotivu, i kdyby ji viděl nesčetněkrát, nebo člověk vyrábějící pneumatiky neudělá součástky, z nichž by šlo sestavit provozuschopné auto, pozemští současníci dávných Návštěvníků, ani jejich pozdější potomci nebyli schopni napodobit skutečnou funkci slepě kopírovaných „božských“ staveb.

S posvátnou hrůzou sledovali pohyb „bohu podobných bytostí“ (strojů), burácejících na obloze. Netušili že k jejich výrobě sami

omezené výrazové možnosti dovolovaly. Jejich vyprávění pak prošla mlýnem věků.

Neznali principy pozorované techniky ani technologické postupy výroby všech potřebných *skrytých* komponentů a jejich vzájemného propojení. Byl jim znám jen způsob výroby, a někdy i pojmenování zhotovované součástky, o jejímž konečném uplatnění neměli potuchy.

Obrazně řečeno: byli v roli kuchaře, roztápějícího velkou kuchyňskou pec, na které vařil a pekl. O existenci kachlových kamen v obývacím pokoji odděleném tlustou

Myslím, že se můžeme s určitou hrdostí ohlédnout na vývoj lidské *civilizace*, i když byl a je provázen řadou stínů. *Dnešní technologické úrovni jsme dosáhli vlastními silami.*

Za časů, kdy člověk žil za nepřekročitelným plotem Ráje, byl „bohům“ v nejlepším případě jen „nosičem vody“. Vykonával potřebné práce, ale nechápal ve všech souvislostech jejich význam. To, že jsme dnes tak daleko, že začínáme odhalovat smysl věcí, o kterých nám naši předkové zanechali jen útržkovité zprávy, je jen naší vlastní zásluhou.

To je největší vymoženost, kterou lidstvo disponuje. Bylo to nakonec výtvarné umění a psané slovo, duhová klenba nad propastí tisíciletí, které vyprávějí o mnohdy neuvěřitelné minulosti. **Grafika a prostorová geometrie** jsou univerzálním dorozumívacím prostředkem. V nich skrytá sdělení jsou srozumitelná každé myslící bytosti.

Jedním ze souborů textů, ze kterých cítíme závan dávných let, je bible. Je trochu smutné, že bez mnoha v ní ukrytých a do mystických obřadů zahalených odkazů, jichž bylo ve zkreslené formě zneužito k založení kultu téměř dva tisíce let zatemňujícího mysl

nebo ji za nás v pravý okamžik kdosi odstraní.

Zbylo mnoho písemných odkazů, jež jsou - z hlediska víry - nelogické a nesmyslné. Probleskují i z „kanonizovaných a posvátných Písem“, ale hlavně z pradávných písemných záznamů. Mezi oběmi kategoriemi přitom není vůbec žádný rozdíl - vždyť pozměněné jádro domnělých „mýtů“ - Genesis - je jedním ze stěžejních biblickým textů...

Zvláštní postavení zaujímají *apokryfy*, texty jež jsou díky neslučitelnosti s nečlivě

Tato díla, mnohdy prokazatelně mnohem starší verze textů použitých v bibli, byla často sepsána způsobem, který nezasvěcenému dokonale uzavřel přístup k obsaženým informacím (např. *Enochovy [Henochovy] knihy*). Katolická církev je nekanonizovala (neschválila). Byly jednoduše „nepřipuštěny“. Dnes už je jasné proč.

Také *pseudo-verze* kanonizovaných textů líčí některé události poněkud jinak než přijatá Písma. Tedy obdobný postup jako u apokryfů - co neodpovídá dogmatu, je špatná kopie a podobně. Jenže: zatímco v mnoha „přijetých textech“ vidíme neměnně ne

Ve všech uvedených, časem a přepisy poznamenaných písemnostech, nacházíme dlouhé pasáže přímo žadonící o technickou interpretaci.

Právě domnělé podvrhy - označované za „čarodějnické a kacířské knihy“ - jsou zdroje, zasluhující maximální pozornost.

Mnich *Roger Bacon* věděl, o čem mluví! V době, kdy byly pořizovány tyto záznamy, neuměl psát kdekdo, nebyli grafomani a kopírky - zapisovány byly jen opravdu výjimečné události a důležité poznatky.

letadlo, nelze to jednoduše odbýt přebujelou fantazií pisatele. Lze to samozřejmě připsat „náhodě“, nebo odbýt jiným pohodlným způsobem. Ale pro skutečného badatele je v takovém případě povinností zahájit pátrání po *infrastruktuře*, umožňující jeho výrobu a provoz. Teprve po prověření všech možností může konstatovat, že na základě v současnosti dostupných znalostí jde o nevyložitelné údaje.

Tak se ovšem dosud nikdo nechoval. Věci byly jednoduše zavrženy a klasifikovány jako „náboženské mýty“. Jako by lidé dávnověku neznali nic jiného než primitivní práci a

náporovým motorem neobsahujícím žádné rotující součástky, nemá valný smysl zahájit pátrání po zříceninách haly plné soustruhů. Musíme obrátit pozornost k jiným možnostem zpracování kovů; *především k výrobě přesných odlitků a plechů*. Postavení stroje tohoto typu není obtížnější než stavba ultraleh-kého letadla. Jenomže...

Náporovým reaktivním motorem poháněný letoun má své zvláštnosti. Kromě vhodného *paliva* potřebuje, podle velikosti, poměrně rozsáhlé *letištní plochy* a *především speciální startovací zařízení*. Ori-
entaci pilotů bude s největší pravděpodob-

Téměř na všech kontinentech nacházíme stopy *důlní činnosti*. Rozsah nálezů nasvědčuje, že kovy byly těženy v obrovském množství. Stáří některých rudných dolů je mnohdy odhadováno na více *než sto tisíc let*. Těženy byly měď a cín, dále pak zlato, stříbro a někde i železo. Je velmi zajímavé, že znalosti těžby kovových rud dolováním a jejich zpracování nacházíme na všech kontinentech a mnohdy i na tak odlehlých a nepřístupných místech, jakým je bezesporu *Nan Mandol* (Karo-línské ostrovy). U břehů ostrůvku, ztraceného uprostřed oceánu, našli japonští potápěči množství *odlitků z platiny*.

Většina uvedených kovů se vyskytuje v konglomerátech (směsích) se stopami nebo i větším množstvím příměsí vzácných kovů (wolframu, niklu, zirkonia a podobně), které běžně používáme k legování (zušlechťování) ocelí a výrobě kompozic barevných kovů. Jejich přidáním do taveniny dodáme jinak nevhodným (například příliš měkkým) kovům překvapující vlastnosti. Přidáním dvaceti procent měkkého a snadno tavitelného cínu do nepříliš tvrdé mědi získáme velmi odolný bronz. Tento materiál, po dalším zušlechtění, můžeme použít k výrobě pružin a kontaktů. Existují náznaky, že dávní

Období, ve kterém došlo k největšímu rozšíření bronzuje archeology a historiky označováno za *dobu bronzovou*.

Nalezené výrobky můžeme seřadit od primitivních odlitků až po obdivuhodné práce, vyžadující rozsáhlé technologické znalosti a řemeslnou zručnost (například lití drobných a dutých předmětů metodou „ztraceného vosku“).

Vlastnosti bronzu jsou dány poměrem jednotlivých kovů ve slitině. Rozborem struktury a složení některých výjimečných výrobků bylo zjištěno, že obsahují příměsi, které

Podle mého názoru vidíme, obdobně jako v jiných sférách lidské činnosti, i v metalurgii *postupný úpadek zprvu rozsáhlých znalostí*. Sporná datování nálezů, nezapadajících do rámce standardu považovaného za vývojový stupeň (čti: do *vykonstruovaných historických schémat* nezapadající údaje), jen utvrzují podezření, že původní velmi dokonalé a složité výrobní postupy a receptury časem upadly v zapomnění.

Technologie, sloužící výrobě namáhaných legovaných součástí složitých zařízení a strojů, zakrněla. Slevači, jimž jejich předkové nebo mistři nepředali tajemství důležitých re-

Také tato oblast lidské činnosti byla vlastně jen odleskem starých vědomostí a využívala po generace jen uchovávaných a předávaných „zbytkových znalostí“. Stručně: vývoj naruby.

O *jaká fakta* se vlastně opírá zatvrzelé tvrzení archeologů a historiků, že „doba bronzová“ předcházela „dobu železnou“?

Železo je na zemském povrchu velmi rozšířeným prvkem a je mnohem snadněji vyrobitelné a zpracovatelné než přesné poměry kovů vyžadující slitina mědi a cínu. Cín je navíc prvkem poměrně vzácným a

O znalostech způsobu výroby železa a rozsahu užívání *železných výrobků* v pradávných dobách mnoho nevíme.

Železo bohužel extrémně rychle koroduje, neošetřené předměty mají krátkou životnost. Pokud se vypravíte do českého pohraničí, uvidíte na mnoha místech zbytky budov vysídlených po roce 1945. Kolem nich postávaly zbytky zemědělských strojů, vraky aut a podobně. Dnes, po pouhých pětapadesáti letech, už po nich nezbyla ani rez!

Při nosuzování vývoje výroby železných

Není se čemu divit: meteorické železo, „kov shazovaný z nebes samotnými bohy“, používané k výrobě předmětů mimořádného významu, obsahuje *nikl*- složku, kterou dnes přidáváme do nerezavějících ocelí. Předměty z tohoto kovu se zákonitě *musely* uchovat déle než ostatní!

Podle mého názoru byly předměty z meteorického železa vyráběny paralelně s železnými předměty běžné potřeby a byly považovány za něco výjimečného. Bronzové zbraně a ozdoby byly nejspíše řazeny mezi luxusní předměty, připomínající, podobně jako zlato, nákladnější kov bohů. Nelze si před

Víme, že některé kovářské dílny dospěly ve výrobě a zpracování železa na velmi vysokou, někdy dodnes nedosaženou úroveň. Tehdejší kováři a výrobci zbraní používali technologických postupů, z nichž mnohé jsou pro nás dosud záhadou. Mám na mysli například výrobu proslulých *japonských mečů*. Způsob legování a koncové úpravy oceli, užívaný některými japonskými zbrojíři, nejsme schopni rozpoznat ani analýzami nejmodernějším přístrojovým vybavením.

Technologie tavení železa vyžaduje poměrně *vysoké teploty*, dosažitelné jen v pecích zvláštní konstrukce, které iak tvrdí

hovoří jen velmi neradi, a to ještě jen šeptem, byla ještě *před železem* (dokonce dávno před „oficiálním“ počátkem „doby bronzové“...) *tavena platina*, vyžadující nesrovnatelně vyšší žár (asi 3827 °C)!

Jsou náznaky, svědčící i o výrobě *hliníku a jeho slitin*. Surový, dále lehce zpracovatelný hliník, se však z upraveného *bauxitu* dá získat pouze *elektrolýzou...!* Alespoň si to myslíme, protože na jinou možnost jsme dosud nepřišli. A ani ji nehledáme.

Nebudme jako „vědci“ a nepodceňujme znalosti dávných metalurgů. Otázka která ie

*napomohl? Existovala jakási
prasupercivilizace?*

V biblickém popisu výroby „kovového náčiní pro liturgické potřeby“ prvního jeruzalémského chrámu se dočteme, že většina byla zhotovena *litím do forem* z vhodně upravené hlíny. Tak byly odlity i dva *devatenác-timetrové měděné sloupy* o průměru 2,20 metru s 8 centimetrů tlustými stěnami. To by byl, jak ostatně potvrdí každý zvonář, problém i dnes.

Je třeba si uvědomit, že pro tento účel musela být postavena obrovská tavicí pec

pro jediný sloup... Toto jedinečné dílo bylo navíc korunováno koulemi o průměru 240 cm. Pokud nebyly duté, musela by každá z nich vážit *64,85 tun*.

Jak byly odlity tak obrovské duté koule? Byly zhotoveny způsobem „na ztracenou předlohu“? Jak byly dopraveny na staveniště? A čemu to vlastně všechno sloužilo? Jako pouhá ozdoba? To určitě ne.

Dohromady bylo použito tak obrovské množství kovu, že Šalomoun o jeho celkové váze jednoduše ztratil přehled. Opravdu pozoruhodný a pečlivě zdokumentovaný výkon

zvláštním způsobem jemně a přesně opracovaným povrchem. Uspořádání hladkých ostře ohraničených ploch zdánlivě nedává logický smysl, pokud je zatvrzele považujeme za prvky jakési stavební konstrukce.

Mám chuť se vsadit, že jsme našli *matrice, formy* k odlévání kovů, anebo *modely k jejich výrobě, případně formy sloužící při tvarování plechů*. Jako příklad mohou posloužit kameny „zřícenin“ *Puma Punku* poblíž bolívijského Tiahuanaka. Z těch se pošetilí archeologové už léta marně snaží rekonstruovat jakousi stavbu (obrázek dole).

oblečení. Rekonstrukce je snazší, známe-li konečný výrobek.

Navrhuji, aby tyto matrice byly převedeny do počítače, který je porovnáváním schopen nalézt shody mezi jednotlivými plochami a hranami, případně zjistit, jaké logickou funkci plnící *trojrozměrné předměty* mohou vzniknout ohýbáním a spojováním podle nich zhotovených polotovarů!

V blízkém okolí podobných nálezů je třeba hledat *staré rudné doly* nebo vydatné *zdroje paliv a energie* a v neposlední řadě prověřit *transportní příležitosti zejména no*

Musíme se tedy pít po jakési strategické výhodě - po vydatném zdroji kovových rud, snadno dostupných palivových zdrojích, po...
...ale postupně - všechno má svůj čas.

Není mi známo, že by jakékoli zříceniny podobného druhu byly opravdu *seriózně* prozkoumány z uvedených hledisek.

Malé předměty jako *nůty a tenké plechy lze* (do určitých rozměrů a s ohledem na ztrátu tepla taveniny) vyrobit *přímým litím do otvorů nebo mezi opracované kamenné bloky.*

kdesi v Turecku... Okolnost, kterou neprozřetelně zveřejnil, okamžitě vedla „odborníky“ k tomu, aby se případem vůbec nezabývali a domnělá forma okamžitě zmizela v šeru muzejního depozitáře...

Předpokládám, že velmi tenké plechy z popuštěného (žiháním změkčeného) materiálu byly opracovávány *tepáním* a tvarováním na zformovaném povrchu velmi tvrdého kamene. Takto připraveným plechům lze během nebo po vytvarování dodat tvrdost a pružnost různými postupy, například už samotným tepáním nebo následným žiháním a zakalením v lázních s

tvrdou horninu jako hroudu másla. Tentýž nástroj mohl posloužit i při tvarování kovů.

Po těchto často zobrazených nástrojích (obr. 2) nebyla, s výjimkou demonstrace účinku na povrchu nesčetných „kamenných záhad“, dosud nalezena ani stopa. Možná je to tak lepší. Tento víceúčelový, jakousi vrtačku připomínající příruční aparát zřejmě sloužil i jako velmi účinná zbraň...

Stejně jako dnes byla na Středním východě využívána rozsáhlá naleziště zemního oleje, plynu, asfaltu a ostatních s ropou souvisejících produktů. některé jako asfalt a

nedostatek kovů a stavebního kamene. Rudné doly, odkud se na lodích dovážely cenné suroviny, byly poměrně daleko.

Když se ztratili „bohové“ a padl pomyslný plot, dělící dva světy, zůstaly *prvním* „velekněžím“ Sumerů rozsáhlé znalosti.

Na hliněných tabulkách jsou dlouhé seznamy *petrochemických výrobků*, mezi nimi mnoho *druhů* na stavbách a při stavbě silnic používaného *asfaltu* a dokonce i *léčiv*.

Víme, že Sumerové stavěli celou řadu *specializovaných nákladních lodí* a vyznali se v

Přestože mne naplňuje obdivem pokrok, dosažený lidstvem za pouhých pár tisíciletí, nelze se nezmínit o slepotě, se kterou se potácí kupředu.

System, na kterém stojí nynější civilizace, je nesmírně těžkopádný. Příliš snadno se spokojujeme s dílčími výsledky, které nás, z jakýchsi podivných a nepochopitelných důvodů, nutí považovat pokažený svět, ve kterém žijeme, za svět konečného velkého a dosud nikdy nedosažené-ho Definitivního Pokroku. Aby to byla pravda, museli bychom se oprostít od množství zcela zbytečných věcí, stejně nesmyslných jako elektrický níž

Zveřejňované výsledky vědeckého bádání ve valné většině slouží petrifikaci („fosilizaci“) *stavu, za kterého je převážná část lidstva udržována v hlubokém omylu. Prokazatelně úmyslně jsou zatajovány stovky pečlivě zdokumentovaných a ověřených poznatků o tom, že všechno vlastně bylo úplně jinak.*

Proč? Obecné přijetí znalostí neslučitelných se současnými teoriemi by totiž znamenalo neodvratný konec, nebo přinejmenším *úplnou revizi základů většiny oborů oficiální vědy. A tady „jde o koryta“!*

zaujímají vysoká postavení v oblasti oficiální vědy - a nejen tam. Z těchto pozic kontrolují vývoj a starají se o to, aby náhodou nebylo objeveno a zveřejněno to, co objeveno být nemá nebo co má zůstat výsadou novodobých lidských „bohů“...

Především tyto instituce dnes drží pod pokličkou převratné poznatky, jejichž využití by během několika let mohlo úplně změnit tento svět.

Na druhé straně stejného voru se plaví církve, jimž by zveřejnění *skutečného významu textů* které jako doutnákem a

Už dávni „bohové“ pečlivě střežili tajemství energie, pohánějící jejich stroje, letadla a raketové lodě.

V následujících kapitolách se spolu vydáme po stopách jejich technologie, která, pokud bude pochopena, přijata a využita, může lidstvo přivést na práh nového věku - nebo definitivního sebezničení.

Je na nás, jestli se zachováme jako lidé, nebo jako Egypťany pro výstrahu zobrazované opice, vyzbrojené špičatými noži...

Za předpokladu, že bychom přítom

Příznaky doby

Věda. Vzdělání. Energie. Velké maličkosti. Genetika atomu. Kámen mudrců? Klece na myšlenky. Klapky na oči. Podvod darwinismu. Hranice poznání. Zmrzlá záhada. Zpráva o jednom z „konců světa“? Posun zemské kůry? Naklonění rotační osy?

Zaslepené nahrazení víry darwinismem patří mezi nejnebezpečnější

Doba, ve které žijeme, je prodchnuta médií vyvolávaným nemístným nadšením a bezmeznou vírou v neomezené možnosti lidstva, podporovaného nevyčerpatelným a stále rozšiřovaným *receptářem vědeckých poznatků*, zhodnocovaných ve stále báječnějších *technikách a technologiích*. Nepřetržitý vývoj nakonec přinese lidstvu nikdy nekončící blahobyť. Amen.

To je, jak vyplývá z průzkumů veřejného mínění prováděného příslušnými firmami sloužícími zájmům platících zákazníků, všeobecný názor dnešního průměrného, televizními seriály stupňového členění ať v USA

Věda

Zdánlivě rozsáhlé *vědecké znalosti*, umně kamuflované pláštěkem každému oboru vlastní (odborné) zastírací hantýrky, se při bližším pohledu smrsknou na *žalostnou hromádku základních vědomostí*, jejichž využití se s několika nepodstatnými obměnami vnějšího vzhledu donekonečna opakuje. Poznatky, které se vymykají zažitým schématům se proti předsudku, že: „*to jinak nejde* ” nebo: „*tak to děláme odjakživa a do-*

zájem. Současný stav jim vyhovuje. Asi tak jako dřívějším sumerským „bohům“.

Všechno souvisí se vším. Ukažme si to na příkladu energie.

Tisíce jaderných fyziků a inženýrů se ve skutečnosti starají o provoz vylepšených větrných mlýnů, kombinovaných s tlakovým hrncem pana Papina... Je to tak. Absolutní většina elektrické energie na tomto světě se vyrábí vařením vody. Jediným „pokrokem“ je obměna použitého paliva.

Navenek se tvrdí, že, v zájmu udržení

Vůči smrdutým uhelným elektrárnám se změnil jen vnější vzhled a do bílých plášťů navlečení vysokoškolsky vzdělaní topiči dnešních dnů už nesmí sypat popel na chodník.

Prostý Wattův regulátor nahradily počítači řízené ventily a klasický teploměr vystřídala elektronická čidla. Celek je obalen betonovou nebo ocelovou slupkou, která lidem v případě havárie snad poskytne čas k opuštění ohroženého území, na něž se už nikdy nebudou moci vrátit.

Po neblahých událostech a to zdaleka ne-

bezpečnosti jaderných elektráren byl jen velmi nebezpečnou a draze zaplacenou iluzí.

Žonglování s grafy a statistikami je nebezpečná ukolébavka. O důsledcích vyprávějí osudy statisíců tak či onak postižených lidí.

Ale to jsou úplně jiné, málokde a málokdy zveřejněné statistiky.

Těžko zatracovat zdroje energie, za které zatím *údajně* nemáme *rozumnou alternativní náhradu*; pouze konstatuji, že za všechno se musí tak či onak platit. Smutné je, že součet nákladů vynaložených na

Jakákoli možnost získávání energie z jiných než soustředěných zdrojů nahání energetické lobby husí kůži - nutně znamená oslabení moci, která dnes ovládá svět.

Vzdělání

Energie je krví technické civilizace, kouzelným proutkem v rukou chytrých „šamanů“, opravdových a díky obrovské koncentraci kapitálu v podstatě neomezených vládců tohoto materialistického světa.

všude na světě lidmi nadmíru mocnými; energetika viditelně hýbe ukazateli ekonomického apolitického vývoje všech zemí.

Síla kapitálu nadnárodních energetických společností přitom *nepřímo* dosazuje do funkcí vybrané politiky — to v širších souvislostech umožňuje uplatňování *nepřímého vlivu* na obsazování důležitých státních úřadů, a tím v konečném efektu *přímý vliv* na výkon moci.

Příkladem této politiky je embargo na vývoz irácké ropy.

trpí jen a jen civilní obyvatelstvo Iráku, prospívá násilné omezení těžby v zemi „trucujícího“ diktátora především umělému držení vysokých tržních cen pohonných hmot. Řečený diktátor je mimochodem dosud u moci **především a jen zásluhou politiky „tlaku zvenčí“**. Vystačí s populistickým voláním po „semknutí a jednotě národa proti mrzkým nepřátelům“ zvenčí! Stádový efekt byl odjakživa nejúčinnější zbraní vládců a politiků. Odpověď na otázku, kdo z celého divadla má konečný prospěch, je nabíledni.

Kuvajit není Tibet a Irák není Čína

a studenty v konformním duchu „žádoucího vývoje“.

Něco jiného totiž nikoho ani nenapadne.

Je samozřejmé, že se inženýr nebo technik bude po celý život řídit tím, co mu poskytla uniformní výchova na základní a střední škole a léta studií strávená memorováním teorií, vyrostlých na živné půdě všeobecně platné materialistické životní filozofie.

Je to jako Pavlovův reflex...

Člověk, kterého léta učili, jak má kon-

atomové elektrárně (nebo bombě), bude po celý život pracovat na vylepšení *tohoto systému*.

Vybočení z řady je trestáno neúprosným odnětím materiálních výhod...

Jeden z nejvýznamnějších amerických geologů, bohužel inkognito, prohlásil:

„...sedm let na střední škole a na fakultě mi téměř vymylo mozek a uvěřil jsem mechanickému výkladu života... ”

Počet případů, kdy člověk, vychovaný a

Za téměř všechny zásadní vynálezy, za teorie, umožňující nové technologické postupy a jiné objevy, vděčíme tímto druhem výchovy nezatíženým outsiderům a nekonformně uvažujícím „podivínům“.

Vynálezců a myslitelů, kteří se až na malé výjimky nedožili žádného uznání a ve své době byli většinou považováni za blázny, je tolik, že pouze výčtu jmen bychom mohli věnovat několik desítek stran. Mnoho jich zemřelo v bídě a zapomnění (jako „mimozemšťan“ Nikola Tesla). Za příklad může posloužit vynález, který najdeme také na každém kroku (příklad v

špatným zákonům, tak jako mnohým jiným, dodnes upírán.

Nebo *housenkové pásy*, které jsou dnes naprostou samozřejmostí u těžkých civilních i vojenských vozidel. Málokdo ví, že je vynalezl nevzdělaný švýcarský sedlák. Skončil ve vězení pro dlužníky a - vynález mu byl nakonec ukraden, protože neměl peníze na jeho patentování.

Albert Einstein byl v době, kdy pracoval na teorii relativity, neznámým - a špatně placeným - profesorem matematiky.

Od průkopnických dob *Marie Curie-Skłodowské*, se řadě fyziků postupně podařilo podstatně vylepšit metody štěpení k tomu náchylných atomových jader některých prvků. Objevili řetězovou reakci. Princip je jednoduchý: přiblížením kritického množství obohaceného uranu, rozděleného do dvou nebo více podkritických dávek, se rozběhne řetězová reakce, při které každý volný neutron opouštějící jádro atomu vyrazí z jádra jiného atomu dva další neutrony atd. atd. Přitom se vyvíjí značné množství tepla a přebytečného záření. Války začínají poštučováním...

prvek, který pohlcuje volné neutrony. Jsou-li kadmiové tyče povytaženy, podílejí se volné neutrony na řetězové reakci a voda v hrnci se silně zahřeje. Rychlost reakce a stálá teplota je udržována polohou kadmíem naplněných tyčí.

Zahřátá voda primárního okruhu (ve skutečnosti je to jiné médium, schopné přenášet vysoké teploty) cirkuluje výměníkem, ve kterém vzniká pára, pohánějící v konečném efektu parní turbínu...

Tedy v podstatě velmi jednoduché zařízení které nebýt průvodního záření i ež

vodou vypouštěnou do řek, je tak obrovské, že ovlivňuje klimatické podmínky nemalých území. Ukazatel poměru efektivně využité energie je v protikladu k tepelnému odpadu neskutečně velký. Posvátné atomové milíře patří mezi ta nejprimitivnější zařízení.

Atomová bomba je ještě mnohem jednodušší — dvě či více podkritické dávky obohaceného uranu nebo plutonia se vystřelí proti sobě do jednoho bodu. Bum...!

Myšlenka, že při slučování jader atomů - jaderné fúzi - se musí uvolňovat daleko více energie než při jejich destrukci ležela na

etikou se zrodil prozatím *nejobludnější intelektuální zmetek v dějinách moderního lidstva* — vodíková bomba. (V principu také žádný zázrak.)

Je příznačné, že „otcové“ bomb, na obou stranách tehdy ještě na červené a modré rozděleného světa, svého činu později trpce litovali. Einstein přestoupil na křesťanskou víru, Oppenheimer se stal filozofem a Sacharov zarputilým bojovníkem za lidská práva... Ale zpět k energii.

Empirickým výzkumem a pomocí neskutečně drahých aparatur které ku

Teoreticky bychom přeměnou (*fúzí*) *vodíku* na *helium* mohli z jediného litru obyčejné vody (nebo z kila jakýchkoli odpadků) vyrobit množství elektrické energie, schopné pokrýt roční spotřebu velkoměsta o velikosti New Yorku!

Tato energie je navíc *bezodpadová*, takže jeden z hlavních (nákladných!), takřka neřešitelných problémů současných atomových elektráren - kam s tím zatraceným jaderným „popel“? - odpadá.

Teorie a ověřovací pokusy jsou jedna věc. Vyrobit provozuschopné a *účelné* zařízení je

„Zářným“ příkladem *neřízené spontánní jaderné fúze* jim byla již zmíněná termo-
jaderná (vodíková) bomba. Narazili však na
skrytý háček, lépe řečeno spíše na kotvu: ke
spuštění procesu a hlavně k *udržení vzniklé
plazmy podobu několika milisekund je za-
potřebí několikanásobku vyprodukované
(ale v procesu zpětně nevyužitelné) energie!*
O nějaké využitelné účinnosti a řízení reakce
zatím nemůže být řeč (pokud za řízení nebu-
deme považovat úplné vyhoření *odměřené
dávky* použitého paliva).

Jak známo, je jednodušší zapálit les, než
umyslet bezpečný uhař

silné supravodivé magnety vytvářejí jakousi „klec“ nebo „nádobu“ z magnetických polí, jejímž úkolem je udržet malé plazmové slunce daleko od stěn zařízení, protože materiál, odolávající střetu s teplotami několika desítek tisíc stupňů Celsia, prostě nemáme, a zřejmě ani nikdy nebudeme mít. „Vývoj“ úspěšně pokračuje...

Připravované zařízení *ITER* (*International Thermonuclear Experimental Reactor*) má stát jedenáct miliard amerických dolarů. Jeho realizace je předmětem vleklých sporů lobbujících zájmových skupin...

prověřováním tak pošetilé myšlenky. Proč také?

Co na tom, že horizont slibované nové éry, kdy bude lidstvo, podle slibů vědy, disponovat nevyčerpateľným zdrojem čisté energie, se neustále odsouvá? Stačí, když tečou peníze do schválených projektů - proč by měli sami sobě podtrhávat židle, na kterých se mezitím tak pohodlně usadili. Rozumné projekty jsou bez šance na podporu.

Rovnice je jednoduchá: čím větší je slon v bažině — tím více pijavic se uživí... Přitom předstírají, že ho chtějí vytáhnout ven

praporem alternativních energií - *VVV-voda, vítr, vodík.*

Možnosti instalace nových *velkých* vodních elektráren na řekách evropského kontinentu jsou v podstatě vyčerpány. Zbývá síla moře. Vítr se ve zvýšené míře využívá v Dánsku, Kalifornii a v menší míře v Holandsku, na severu Německa a ve skandinávských zemích. V Evropě většinou jen tam, kde se *rozvod energie z centrálních zdrojů nevyplatí*. Vodík, nejslibnější technologie výroby a uchovávání primární energie, je stále ještě (a zcela záměrně!) ubohou Popelkou.

decentralizovaných náhradních zdrojů nastoupil překvapivý zájem o jejich vývoj!

Za nečekanou velkodušností energetických kejkliřů se však skrýval zcela jiný záměr: prosazovány byly nakonec jen (státními pokladnami financované) velkorysé *megaprojekty nových centralizovaných alternativních zdrojů*, ale jen takových, o kterých se *předem vědělo*, že mají pramalou nebo žádnou naději na úspěch. Vrty v Severním moři byly alternativou slibující nejen nátlakové prostředky na rozbití monopolu nehodných Arabů, ale navíc ještě i pohádkové zisky.

Přes odpor a varovné hlasy odborníků, kteří trvali na stavbě řady menších zařízení, byl postaven nesmyslný kolos s jednolistou *vrtulí o poloměru více než sto metrů*, který spolykal desítky milionů marek důvěřivých, médií „zpracovaných“ daňových poplatníků.

Krátce po uvedení do zkušebního provozu se začaly projevovat *předem očekávané závady*, zapříčiněné enormním namáháním materiálu. Když se objevily praskliny i na vyměněném náhradním hřídeli vrtule, byl projekt bez náhrady zastaven...

Závěr? Bylo nesporně a definitivně

Hamburku můžete vidět větrné elektrárny rozumné velikosti i ve skupinách. Ne tak u nás.

Získat povolení ke stavbě malé elektrárny je neskutečný překážkový běh úřady s minimální nadějí na úspěch. Byl jsem svědkem toho, že musela být zrušena již stojící moderní větrná elektrárna.

Zdůvodnění: měření prokázala, že „*infravlny produkované vrtulí ohrožují obyvatele věžáků na vzdáleném sídlišti, což je v rozporu s platnou hygienickou normou*“ Toto sídliště je samo o sobě postaveno

Model sídliště by stěží prošel na Západě obvyklými aerodynamickými testy ve zkušebním tunelu. Mělo by se vlastně zbourat. Podle platných hygienických norem totiž...

Domnívám se, že vlna odporu proti atomovým elektrárnám měla naprosto stejné pozadí. Jak dalece v této nechutné polévce smočila své dlouhé prsty tehdejší sovětská propaganda, která spontánní hnutí nepochybně uvítala jako destabilizující faktor, je dodnes záhadou.

Jisté je, že státní úředníci v energetice

zfanatizovaným odpůrcům. Cílem bylo zbavit „pěšáky“ podpory odborníků. Zašlo to až tak daleko, že „kdosi“, skrytý za zády demonstrantů, zahájil ostrou palbu na policisty (u tehdy stavěného skladu jaderného odpadu v německém Gorleben).

Stát nato přitvrdil a odborníci neměli na vybranou. Málokdo z nich měl chuť oponovat moci, která ho v podstatě živí. Zprvu mohutné demonstrace brzy ztratily na věrohodnosti a hnutí se postupně rozpadlo.

Dnešní „skalní“ odpůrci jsou jen hrstkou ekologických turistů s transparenty, kterou

mají mnohem nižší spotřebu energie (a proto jsou - bohužel - dražší...). Občan byl spokojen. Pravdou ovšem je, že díky masivní reklamě, která spotřebitele masíruje k nákupu stále nesmyslnějších aparátů, spotřeba elektrického proudu neustále roste.

Když jsem se jednou dotázal švýcarského aktivisty, který brojil proti atomovým elektrárnám a jedním dechem prosazoval výrobu elektromobilů, které neznečišťují vzduch, na to, odkud vezme proud k dobíjení jejich baterií, v krásném místním dialektu mi bezelstně odpověděl: „*Us de Steckdose doch!*“ (Ne přece ze zásuvky!)

„Vše je obsaženo ve všem; to, co je dole, je stejné jako to, co je nahoře A to, co bylo, je tím, co bude.“

Hermes Trismegistos

Připomeneme-li si názor řeckých filozofů, kteří na základě tohoto axiomatu věřili, že *vše, co je nahoře, je zrcadlem toho dole, malé je součástí velkého a velké je obsaženo v malém, a ze to, co není na Zemi, je zbytečné hledat mezi hvězdami, nezbývá než uznat, že asi měli pravdu. Někteří badatelé dokonce vyslovili (samozřejmě směšné...) podezření že staří Řekové (černající své zn-*

Myslím, že ve starém poznání intuitivně vytušili mnohem víc; rozhodně byli jádru věci podstatně blíže než my.

Indoárijští mudrci těžící z původní, a nejen Sumeru blízké indické prakultury, kterou se jim podařilo úspěšně zničit, učí, že vesmír prostupuje vše utvářející síla - *Kršna*. Ta je podle nich původcem a zároveň i obsahem všeho. Za inteligentního a moudrého považují jen toho, kdo se tuto sílu snaží pochopit intuitivně, intelektem, protipól osidlují jedinci, kteří se pokoušejí zkoumat podstatu věcí „fyzickým násilím“.

Genetika atomu

Vezmeme-li Řeky a Indy za slovo, nabízí se *jakási paralela s genetikou*. Jako se jádro buňky řídí informací zakódovanou v řetězci DNA, zřejmě i každý atom obsahuje jakousi „genetickou informaci“. Hmotu utváří multi-dimenzionální prostorová mřížka, silová pavučina, tvarující energetické vzory. Nic není pevné a definitivní. Vše je jen přelud - *mája...*

bytosť, prítomnou v každej častici vesmíru. Je to opravdu tak smiešné a scestné?

Pripustíme-li tuto možnosť, musíme si nutne položiť niekoľko otázok: Jaká jsou pravidla hry, nazveme ji superfyzikou, definující genetiku „buněk“ této „*bytosti*“?

Jak a z čeho je složen klíč, určující konstrukci jednotlivých atomů?

Fyzikové se pomocí obrovských výzkumných aparatur, zvaných urychlovače (*CERN*-cena 1,6 miliard dolarů), pokoušejí z atomů, rozstřílených na kousky paprsky s obrovskou

pravidelně udělují Nobelovy ceny, jinak by se tím asi dávno přestali zabývat...

Kromě toho, že se vystavují pochybám o stupni své inteligence (viz názor Indů...), to vypovídá o neutěšeném stavu vývoje k „Big Bangu“ upjaté *teoretické* fyziky, paběrkující na pitvě z kontextu vytržených částí Einsteinovy teorie. Ale i ta, ještě před odvozem na kosmologickou pro-sekturu, utrpěla několik povážlivých trhlin.

Mohou vědci tvrdit a prokázat, že takto objevované částice stále kurióznějších jmen nejsou jen *interferenčními produkty* střetů

Vše, co leží za hranicí „na TO krátkých“ makrozákonů, které fyzici definovali o hmotě, se jeví jako nevypočitatelný chaos. Příkladem je z našeho pohledu chaotický pohyb - *spin* - částic, zvaných *kvarky*. Neumíme předem definovat jejich dráhu, ale zdá se, že ony samy (ostatně stejně jako elektrony) jsou o své dráze předem informovány.

Jak a čím?

Mám z určitých důvodů takové tušení, že stejně tak, jako nepotřebujeme znát přesnou atomovou strukturu uhlí jen proto, abychom

ke kořeni tajemství hmoty. Na druhé straně: žádná tajemství nejsou. Jsou jen lidé, kteří nechápou nebo nechtějí pochopit!

Víme, že řetězová reakce se rozběhne v okamžiku dosažení kritické dávky štěpného materiálu. Ostatní je jen technickým řešením problému, jak to zabalit a jak tuto reakci maximálně urychlit a zesílit pro případ, že to hodláme někomu hodit na hlavu. Nebo naopak ovládnout a přibrzdit, abychom získali „levný“ zdroj tepelné energie a naše hlavy zůstaly, kde jsou.

To jsou hlavní směry a obnovující

Kámen mudrců?

Při pokusu nahlédnout **do jádra** sebejednoduššího atomu narážíme na hranici, za niž nejsme schopni proniknout rozumem ani přístroji.

„Dál už se nesmí, tam už je Bůh “, rezignoval jeden z předních amerických atomových fyziků... Začínáme chápat, co je Vyšší Moc. Oklikou. Narazili jsme na neproniknutelnou hranici mezi odlišnými

energií? Je jejím principem jakýsi hravý chaos, kontaktovatelný pouhou vůlí, nebo myšlenkou? Je snad možné nějakým nečekaně prostým způsobem **požádat** o přesměrování jeho toku a dosáhnout žádaných transmutací hmoty; například přeměny nějakého prvku na jiný nebo zhmotnění požadovaných předmětů?

Vědou opovrhovaní alchymisté, kteří se řídili a řídí zkreslenými a z větší části naprosto nepochopenými a nepochopitelnými opisy kopií prastarých záznamů, byli a jsou přesvědčeni o tom, že cesta takzvané *studené transmutace* je nebo kdysi byla

věčného mládí). Většina středověkých alchymistů se zřejmě marně (?) pokoušela vyrobit zlato ze rtuti.

Bez ohledu na posouzení vyhlídek úspěchu jejich počínání zde nečekaně narážíme na pozoruhodnou znalost: rtuť (pořadové číslo 80, atomová váha 200,59) se jako prvek od zlata (pořadové číslo 79, atomová váha 196,966) liší jen o „maličkost“. *V tehdy neznáme' tabulce prvků* jsou zapsány vedle sebe. Zjednodušeně řečeno: pokud by se nějak podařilo přesvědčit jádro atomu rtuti, aby nějaký ten atom „odhodilo“ (nebo nepřijelo) vznikl by atom zlata! Transmutace

„nevědečtí“ středověcí „patlalové“ vůbec mohli tušit? Co je to tak najednou napadlo?

Proč kupříkladu donekonečna opakovali destilaci jedné a téže vody? Věděli něco o těžké vodě (D nebo ^2H); *deuteriu, těžkém vodíku*, užívanému jako moderátor jaderných reakcí, která se v principu právě tímto způsobem získává?

Proč návody k některým pokusům trvají na použití *polarizovaného světla* (odrazu půlvlny světla od zrcadel nebo měsíčního svitu při tajemných pokusech o vyvolání

v kultivaci rostlin, živočichů i jimi produkováných výrobků. Umíme například „upravit“ bakterie tak, že odpadem jejich životních pochodů je *inzulín* nebo *interferon* - tedy léky, na jejichž dostupnosti závisí životy statisíců lidí.

Pokud ovšem hodláme změnit vlastnosti živé buňky, *nestřílíme do ní zděla*, ale implantujeme pozměněný gen mikrochirurgickým nebo (hlavně u virů) *citlivým* chemickým zásahem.

Existuje i v „atomové genetice“ nějaký jednoduchý nosič nebo něco jako katalyzátor

„Co je nahoře, je i dole, co není dole, není ani nahoře.“ Nic není osamělé a nic nelze bez následků a zkreslení oddělit od celku

Leží klíč ke změně způsobu uspořádání atomového jádra v dokonalém pochopení funkce a vztahů gravitačních a jiných sil, jimiž se řídí planety naší soustavy? Dostaneme se dál teprve až zjistíme, jak a čím se skutečně navzájem ovlivňují na svých drahách? Pochopíme důvody, proč se nechovají podle matematicky korektních definicí sira Newtona a jeho následníků?

„Jsou matematika, geometrie a biologie jen

pojmenoval *kvark*, se pohybuje naprosto *chaoticky*. Tento způsob pohybu označil výrazem *spin*.

Obecně řečeno: kvarky zdánlivě chaoticky rotují na neuvěřitelně spletitých a matematicky nepostižitelných drahách.

V souvislosti s posunem prahu vidění (viz: *Oko a způsob...*; kap. 4. „E.T.”) je zajímavá terminologie, kterou Gell-Mann použil k popisu rozpadu částic na kvarky. Souhrn těchto úvah nese název: *kvantová chromodynamika*.

vědci k velkému zděšení zjistili, že dosavadní myšlenkové postupy, kdy ke znázornění atomových struktur (v duchu modelu *Nielse Bohra*) stačilo kružítko a pravítko, nejsou k ničemu.

Je to k uzoufání. Není čím měřit!

Zdá se, jako by se podstatně vylepšené Newtonovy a konečně i Einsteinovy rovnice vztahovaly jen na „hrubou“ hmotu, částice do velikosti atomu; vše, co se nalézá v *nanokosmu* ležícím za touto hranicí ovládá chaos. Ten, jako veličinu, lze do jisté míry vnímat ien iako nocit z pohledu na abstraktní obraz

Zde nesporně platí jakási pravidla, která se vymykají dosavadnímu poznání. To ovšem ještě zdaleka neznamená, že by musela být složitější. Možná, že celá věc skutečně vyžaduje jen jiný, docela opačný náhled. Zdá se, že platné zákony postihují jen mezery, jakési škvíry nebo pukliny v monolitickém bloku fyzikální skutečnosti.

Ke zkoumání atomu se doposud stavíme jako pralesní šaman, který urputně přemýšlí nad účelem gramofonové desky. Počítáním drážek a nahlížením do středového otvoru se nedozví, k čemu ta podivná věc slouží.

einsteinovským způsobem. Změnit pozici a směr pohledu pozorovatele.

Klece na myšlenky

Jen svým způsobem zvrhlou touhou člověka „ochočit si něco nezvládnutelného a pokud možno exotického“ lze vysvětlit nutkání, které už léta vede uniformisty k tomu, aby zavírali osamělé a pestré myšlenky do klecí, zadrátovaných axiomy. Na každou ideu máme přiměřenou krabici, skleničku

Nevadí. Stejně byly otravné, a konečně - nebyly naše.

V posledních letech se významně rozšířil okruh interdisciplinární spolupráce. Je to dobře, protože „oborová slepota“ stále ještě je achillovou patou jakéhokoli za seriózní práci vydávaného výzkumu. Přímou zoufale postrádáme něco, co je z již uvedených důvodů zřejmé - *vážně míněnou a státně podporovanou spoluprací mezi oficiální a takzvaně nekonformní vědou. Archeo-technologie a archeo-astronautika nemají katedry na žádné z vysokých škol.*

výsledky práce svého „out of limits“ stojícího kolegy, pak ve valné většině jen proto, aby ho ve vlastním zájmu znemožnil v očích svých chlebodárců.

Opačné postoje jsou silně „ekonomicky“ podezřelé.

Tak se z úst vyhlášených, a mnohdy velice schopných odborníků - na konvenční postoje - dovídáme tisíc a jeden důvod, proč něco *musí být nemožné*. Nekompetentní komise, sestavené z takto motivovaných lidí, pak znechutí práci i těm největším a nejobětavějším nadšencům

Netvrdím, že každý vehementně prosazovaný nápad *musí být* dobrý. Za většinou z nich se však skrývá spousta práce a přemýšlení; často obsahují *mnoho pozitivních a použitelných zajímavých dílčích řešení*, po nichž se kdesi kdosi marně a nákladně pídí. Má smůlu - to, co potřebuje, spí v nějaké zasuté složce pod troskami jakési jako celku nepřijatelné konstrukce, zbořené razítkem „znalce“.

Na patentních úřadech se válejí stovky složek s jinak pochopitelně nefunkčními *perpetuum mobile*. „Znalci“ by si konečně jednou měli setřít blazeovované úsměvy z tváří

Tak, jak to kdysi řekl S. J. Lec: „*Myšlenka je neprodejným odpadem zakázkové intelektuální produkce* “. To platí pořád.

Klapky na oči

Ve školních učebnicích, dosud silně načichlých tomistickou scholastikou (pilířem slovné, a především línými mozky ustavičně velebené křesťanské „kultury“) a Aristotelovým panickým strachem z uznání historických popisů minulých a možných

Jednotlivé vrstvy jsou dokonale uspořádané (SiAl, SiMa, NiFe) a přesně uprostřed je namalováno červené jádro...

Není to pravda! Země je „bramboroid“, jehož tvar nemá u planet sluneční soustavy obdobu a *nikdo neví, proč tomu tak je a co se skutečně skrývá pár kilometrů pod jeho povrchem.*

Tentýž *nikdo* nebere ohled na to, že jsou tím u dětí vytvářeny zkreslené, idealizované představy. Jako by se věda styděla za to, že veškeré „poznání“, i v tomto směru, tvoří jen ničím nenotvrzené dohady

potvrzených zákonů....jak všichni víme...,to vše osoleno (bez odpouštění) tím nejblbějším turzením, které člověk kdy vymyslel: „VÝJIMKA POTVRZUJE PRAVIDLO!“, vedou jen ke všeobecnému znechucení.

Závěr? Proč se učit a nad čím přemýšlet, když už je všechno jasné a nic nového už nás nemůže překvapit. Přemýšlení je luxus, který rádi přenecháváme vědcům nebo koni. Ten má větší hlavu...

Jahůdkou na školáčkům servírovaném dortu neznání je vysvětlení (u nás ovšem až na středních školách protože o sluneční

spadlo jablko na nos. To se našim prapředkům nestávalo často, a tak z toho byli na větvi a žili v nevědomosti...

Až na zeměkouli obíhající Slunce je totéž (jen s malými obměnami) praktikováno přes patnáct set let. *Uniformismus* - stín tisíciletého církevního kréda, podepřeného „neomylnými“ teoriemi lidí, kteří *vědomě obelhali sebe sama*, tu straší dodnes.

Je přinejmenším podivné, že starší exempláře tvora, který květnatostí vyjadřování (a nejen tím) výrazně předstihl vývoj vlastního ducha a sám sebe nazval *člověkem rozumně*

okolnostem, o tom ani nevědí. Svatá to prostota. Ale jsou tací, kteří vědí podstatně více než ti, jež se jen domnívají...

Potlačování myšlenek na možná velmi nepříjemnou budoucnost jen proto, že se jí sami nedožijeme, ani odvolávky na hrozící paniku nám nedávají právo neobeznámit potomky a jejich prostřednictvím potomky potomků s tím, co je s největší pravděpodobností očekává.

Jen pokud dostanou šanci dozvědět se z *nepřerušného řetězce předávaného poznání* co se událo v dávné minulosti a co

Věčné, nesmyslné „šprtání“ dat narození a úmrtí velevýznamných vrahů a dat založení jakýchsi předem k zániku odsouzených říší, států a jiných směšných zbytečností, musí být vystřídáno *kreativním společným přemýšlením* nad tím, jak se tomu všemu v budoucnosti vyhnout.

Místo detailních historických údajů rozebrat *vzorové případy*, najít chyby *současnosti* a uvažovat nad tím, jak je *urychleně odstranit - a neopakovat*. Začít znovu a úplně jinak.

Jedinci kteří už od útlého věku nezav-

generace spoléhali na to, že to budeme my, kdo si hravě poradí s jejich chemickým odpadem. Důsledkem tohoto způsobu uvažování je neblahé dědictví:

— statisíce hektarů otrávené neplodné země

— ozónová díra (?)

— škodlivý hmyz, bakterie, a v neposlední řadě i odolné a přizpůsobivé viry (AIDS).

Z toho a z mnoha jiných opomenutí mezitím vyrostly **GLOBÁLNÍ PROBLÉMY**, se

A „věda“ nás dále vozí umělou krajinou vlakem, jehož vagóny jsou spojeny do kruhu!

Jen ty venkovní kulisy, ty se dnes s přispěním masmédií zázračně rychle mění...

Výchova

Školní „pravdy“ jsou výtrusy rajských ptáků axiomů, vnucovaných do povědomí tlakem „*klasifikace*“. Systém vyvolává klima, ve kterém rodičovská nespokojenost nad

Masivní, mnohdy sebevraždami přetížených dětí končící bezohledné psychické násilí odmalička nekompromisně pronásleduje jedince, takto přinuceného akceptovat státem stanovené dogma, až do nejintimnější sféry života.

Tato dokonale zaběhaná, původně církví vymyšlená, myšlení zotročující praxe v člověku od dětských krůčků láme a potlačuje „*společensky (čti vůdcům stáda) nebezpečné*“ vlastnosti, jakými jsou především: *schopnost pochybovat, intuitivně myslet a užívat fantazie.*

„Ústavami zaručené vzdělání“ spočívá v intenzivní zločinné snaze přinutit co největší množství jedinců, aby „ve vlastním zájmu“ zaměnili schopnost tvorby vlastního úsudku za pohodlnější a lukrativnější přijímání neotřesitelných, autoritářsky prosazených „pravd“ „Drž se při zemi!“ Akceptuj klapky na očích!

Stipendia a slušnou práci dostanou jen ti, kteří projdou síty daných schémat.

V tomto ohledu se jakkoli pokrokový stát, bez rozdílu zřízení, chová jako totalita. Výjimku neexistují

dokonalý represivní systém. Setká se s výsměchem a programovou nenávistí „učitelů“, kterým stejným způsobem výchovy úspěšně vyprali mozky jejich předchůdci. Trvá-li dotyčný nespokojenec i přesto na svém, je ze školy (výzkumného pracoviště atd.) pod libovolnou záminkou vystrnaděn.

Takto znechucení kreativní jedinci se nakonec v lepším případě definitivně ztratí na bezvýznamných místech, například v průmyslu. V horším případě se stanou cyniky, bez důvěry ve společnost a ve smysl jakéhokoli počínání.

mladé lidské bytosti základní morální kodex a postará se o její nenásilný vývoj *směrem prospěšným rozvoji kulturní civilizace na této planetě.*

Ne „výchova“, ale citlivé vedení Mistrů, obdobně jako na uměleckých školách. Žádný normální lidský jedinec nereaguje normálně na autoritativní prohlášení: „*Já (my) tě budu vychovávat!*“ Aby byl „ochoten“ tuto myslící bytosti nepříjemnou skutečnost akceptovat, musí v něm být napřed zlomena osobnost. Ale zlomenou bytost už nelze vést ve smyslu korekce myšlení! Toho už není schopna -
funkce jen na příkazu

příčiněním vlastního rozumu. Dochází k chaotickým zkratům a „nepředvídatelným“, většinou přehnaně agresivním obranným reakcím.

Jako ochrana před extrémním („protispolečenským“) chováním společností takto předem programově duchovně zmrzačených lidí, byla vybudována bariéra strachu. Dříve byli lidé strašeni Bohem a peklem, dnes to spočívá už jen na zákonech, při jejichž porušení následuje trest.

Je obrovskou ironií a výrazem absolutně amorálního cynismu kdovž soudy zjišťují

Za jejich chování přitom nese *plnou vinu* právě a jen „společnost“ a její „výchovné metody“.

Společnost tedy napřed musí odsoudit sama sebe. Teprve poté, až najde dostatek odvahy a vyrovná se s vlastními přestupky proti Zákonu, může soudit jiné. Ale to pak asi už nebude zapotřebí...

„...kdo je bez viny, nechť zvedne první kámen.“

Ne státy s jejich rádoby-občanskými principy, které se tak rády zvrhnou v nacionalis-

Ani společenská anarchie, ani celosvětová nadvláda nějaké třídy, rasy nebo společenské vrstvy, ale úplně jiný způsob myšlení.

Naštěstí existují i výjimky a různá malá „spiknutí“ vůči nátlaku imunních, finančně nezávislých, a tím i do jisté míry samostatných osob a skupinek, kterým se bez jakékoli podpory, a často i proti vůli mocných nakonec pracně podaří protlačit myšlenky, jež pak ve svých důsledcích, bohužel jen velmi pozvolna, ale přece jen, mění svět.

Je velká škoda, že se mezi nimi *není* mnoho nositelů Nobelovy ceny kterou zak-

Ale ani v ideálním případě její finanční hodnota ani zdaleka nestačí k udržování nákladných laboratoří, z jakéhosi důvodu považovaných za nutnost. Vědci jsou tak odkázáni na hřejivou, ale smrtící náruč státu a mecenášů - z této kruhové pasti, zdá se, není úniku.

Na největší a člověku nejbližší laboratoř se, snad vlivem lesku chromovaných panelů a digitálních cinglátek moderních chrámů vědy, dočista zapomnělo...

(Předchozí odstavce nejsou návrhem na scénář futuristického sociálního hororu. To

neřeší - setkají se na nich jen ti, kteří byli *nejúspěšnější v prosazování konvencí!*

I přes nespornou inteligenci nejsou tito lidé, ve shora uvedeném smyslu, schopni vyřešit vůbec nic!

Studená záhada

Darwinismus a geologie. Hranice poznání. Zmrzlá záhada. Zpráva o jednom z „konců světa“? Posun zemské kůry? Naklonění rotační osy?

Geologie je vědní obor, který se v praxi zabývá především složením a formacemi zemské kůry. Dnes se k němu řadí mnoho dalších příbuzných oborů jako *geofyzika*, *paleontologie* apod. Rozvoj geologie započal přibližně

jednoznačné nálezy, popírající správnost jeho závěrů.

Darwinova genialita nespočívá v tom, jestli je jeho teorie o původu druhů správná, čili nic, ale ve způsobu, jakým ji prosadil! Postupoval přitom stejně jako výrobci oblíbených skládanek (puzzle).

Podle svých představ a zásady vysvětlování kruhem namaloval obraz, který rozstříhal. Ať si ho skládá, kdo chce, dospěje vždy ke stejnému vynikajícímu výsledku - vidí Darwinem původně namalovaný obraz. Je to tak jednoduché a prosté, pochopí to

Pokud lze tento způsob, ostatně úspěšný návod, který později se stejně „pozitivním“ výsledkem kopírovali i jiní, považovat za *solidní vědecký přístup k potvrzení správnosti jakékoli teorie*, mění to celý význam pojmu váto.

Hladina zapáchajícího rybníka „nepochybně ověřených skutečností“ je ovšem (stále častěji) čeřena bidly nespokojenců, kteří se odvažují nahlas pochybovat o kvalitě vody, tak dlouho přikryté škrálopem axiomat.

Jsou-li nesmírně vytrvalí, někdy dokonce
nřinutí strážce stavidel opustit jejich věž

úplatkem ve formě výnosného místa na některé z kateder renomovaných vysokých škol. Tam se za ním brzy zavřela voda, neboť: kdo chce s vlky...

Množící se poznatky obsahují spoustu nových záhad, skrytých v dávné minulosti naší planety a blízkého vesmíru. Pokusy o jejich vysvětlení podle dosavadních závěrů jejich vplétáním do věchýtků prázdné slámy, vymláčené na poli uniformismu obhospodařovaném „klasickou vědou“, však místo „očekávaných výsledků“ samozřejmě vyvolávají jen „džiny“, kladoucí záludně a bez respektu nepřehledné řady dalších nejen

„odpovídajícím jejich celoživotní zkušenosti“ (zavěšené na řetězci obdobně přijatých omylů jejich předchůdců), někteří badatelé už zjistili, že tudy cesta nevede. Pochopili, že přišel čas sestavit vzorce nové. Současné postrádají pozice, nutné k dosazení údajů, které doposud musely zůstat ležet stranou.

Je načase, aby se ti ostatní přinutili spolknout pocit uražené ješitnosti, pro kterou v bádání a vědě *nesmí být* místo, a se *vší pokorou* konečně přistoupili k revizi tabulek „základních a nepopíratelných hodnot“!

Co se vlastně děje s planetou Zemí? Jak

kůry velice zajímavá. Shrnuje poznatky geologů, kteří se už dlouho snaží rekonstruovat postup utváření zemského povrchu. (Údaje v závorkách jsou v milionech let).

První část pevné zemské kůry se podle platného učení utvářela v období ***zvaném prekambrium*** nebo také *kryptozoikum*. Dělí se na *archaikum* (archeozoikum; azoikum) a protozoikum (algonikum). Výraz *kryptozoikum* přitom neznamena nic jiného, než *období skrytého života! Přítomnost živých organismů nepopírá.*

Protozoikum je rozděleno na mladší a

Následoval starověk Země, *paleozoikum*.

Dělení: *kambrium* (570); spodní, střední a svrchní (podle stratigrafie), *ordovizium* (500), *silur* (**440**), *devon* - spodní, střední a svrchní (405), *karbon* svrchní (**produktivní**) a spodní - **kulm (440) a na dvě období** rozdělený *perm* (285).

Geologické události paleozoika

Kambrium: další postup moře; vznik kaledonské geosynklinály; magmatismus.

Devon: obrovské záplavy na kontinentech; vznik variské geosynklinály; silný vulkanismus.

Karbon: horotvorný proces (Harz, altajské a apalačské pohoří); tvorba velkých uhelných ložisek; pronikání silných magmatických, převážně granitových vyvřelin do zemské kůry; vznik rudných ložisek; ledová doba (Gondwania).

Perm: doznívání horotvorného procesu; silný vulkanismus; na severní polokouli panuje pouštní klima; vznik

na tři základní skupiny s množstvím podskupin, na ***trias*** (225), ***juru*** (195) a ***křídou*** (137).

Geologické události mezozoika:

Trias: časté postupy a ústupy moře na evropskou pevninu; vznik alpské geosynklinály; ***silný vulkanismus*** na jižní polokouli; tvorba menších solných ložisek.

kra: časté záplavy kontinentů mořem; počátek vyvrásnění Skalných hor.

Geologickým obdobím trvajícím až dodnes je *neozoikum s terciérem* (67) a *kvartérem* (1,5-2).

Geologické události neozoika:

Terciér: vyvrcholení a dozvuky alpského vrásnění (Pyreneje, Alpy, Karpaty, Apeniny, Kavkaz, stře-doasijské vysokohorské řetězce, Kor-dillery); silný vulkanismus; tvorba velkých ložisek hnědého uhlí. Kvartér - pleistocén (diluvium): dozvuky terciérního vulkanismu; několik le-dových dob, střídáními tenkými mez-

Kvartér - holocén (aluvium): *ústup le-
dovců, tvorba současných forem
krajiny.*

Z této (neúplné) tabulky je zřejmé, že se
vlastně **každé geology rozpoznané ob-
dobí vyznačuje obrovskými záplavami
a horotvornými procesy, provázenými
rozsáhlou sopečnou činností.**

Zapomeňme na nesmyslné údaje o mil-
iárdách a milionech let. Je docela možné, že
rozeznáváme jen následky *menších kata-
strof*. Ty opravdu obrovské, jako zmizení
celých kontinentů a tvorba nových se

zemských formací, mohou zahrnovat období necelého milionu nebo i méně let!

Dosud nikdo nikdy uspokojivě nevysvětlil, **co** vyvolalo obrovské záplavy, které vyhladily zemský povrch. Co probudilo vulkanickou činnost? Co nastartovalo horotvorné procesy?

Povídání o neustálém pnutí, které se nakonec prudce uvolní, je sice velice krásné, ale slabé. To by nedokázalo z ničeho nic posunout alpský masiv (jediným pohybem!) o sto padesát kilometrů na sever. A proč k němu nedochází dnes? Ten proces je podle někter-

Přelomy geologických období jsou dílem a svědectvím pokračujících periodických soubojů mezi slapovými silami planety Země a několikanásobně většího tělesa, které Sumerové pojmenovali Nibiru - Planeta křížení.

Hranice poznání

*Za historickou **je** pokládána především minulost, doložitelná písemnými a jinými nezpochybnitelnými doklady. Na Sumery a*

mezi tímto stanoviskem a směšnou představou starověku, který se domníval, že plochá Země končí za mořským obzorem nekonečnou a bezednou propastí...? Že by stavitelé dávných zikkuratů a pyramid vyskočili odtamtud...?

Shodné nálezy badatelů všech geologických oborů, jak můžeme vyčíst z předchozích údajů, potvrzují, že *Zemi na pokraji historické minulosti* (dokonce i z *dosavadního* geologického hlediska doslova před několika vteřinami) postihla řada katastrof obrovských rozměrů. Některé z nich formovaly a přetvářely povrch planety a lehkostí

ciferníku orloje „hodin geologických období“, chudinka Země prodělala, se už nikdo nedoví. Veškeré dostupné informace a indicie nasvědčují tomu, že tyto zvraty nepostrádají jakousi pravidelnost.

Je těžké odlišit změny nastalé následkem přímého působení kosmických sil či dopady velkých těles od změn způsobených dozvuky; návratem k původnímu, nebo přechodem ke stabilizovanému stavu. Po tom můžeme pátrat jen v písemném odkazu prapředků.

Předpokladem ale je, že ho konečně začneme brát vážně

uvěří teprve tehdy, až mu archeologové předloží dvacet tisíc let starý psací stroj...

V tomto hloupém bonmotu jako by vykryštovala veškerá ignoran-ce učenců naší doby. Při vší inteligenci nejsou tito lidé schopni pochopit, že věda, technologie nebo astronomie se kdysi dávno před námi mohly rozvíjet jiným směrem a jiným způsobem. Výsledky, pokud vezmeme v úvahu prastaré záznamy, se totiž po vyhodnocení - hádejte proč?-shodují!

Nezáleží na tom, jaký *terminus technicus* dnes užíváme třeba pro energii námi poi-

strojů, *vimanů*. Jen tak na okraj: Dílo *Výtažky z Vimani-ka šástry* (sepsal Maharši Bháratvája; mezi 3. a 7. stol. př. n. 1.) uvádí šedesát druhů lehkých slitin, používaných k jejich stavbě. Rozhodně není vinou autora, že my, jež se považujeme za doposud nejchytřejší a nejmoudřejší odnož lidstva, nejenže nejsme schopni přeložit jejich názvy a použité kovy. Jsme na tom dokonce tak špatně, že jsme jakoukoli snahu pochopit nahradili ignoranstvím. Vše, čemu nerozumíme, neváháme prohlásit za nesmysl a blábol.

Jedinci, kteří se snaží rozlušknout tyto

Tak, jako jsme tlakem nových znalostí nuceni opouštět nevyhovující definice, abychom je načas nahradili novými, pokoušeli se i naši předchůdci, pohrobci dávné supercivilizace, definovat pojmy v rozsahu odpovídajícím *zážitkům, zkušenostem, znalostem a květovému názoru jejich doby*. Při pohledu zpět se **nikdy** nesmíme nechat unést *hluboce mylnou představou, že víme a známe více než oni*.

Snaha různých společností esoteriků, kteří chtějí rekonstruovat *domněle* mystická jednání, obřady a jiné starými texty popisované *slutěčností, nevede k cíli. Cesta od přežitých*

Pustili se jakousi třetí cestou, končící ve slepé uličce.

Toutéž cestou, jen pod jinými vlajkami a symboly, se řadu let před nimi vydala celá řada církví, včetně těch největších...

Moderní fyzika narazila na hranici, za níž se skrývá *TO*, co badatelé (díky naprostému nedostatku srovnatelných pojmů a protože je nikdo na podobnou eventualitu nepřipravil) nazvali Bůh. Dospíváme znovu k poznání, které bylo před mnoha tisíci lety našim domněle „primitivním předchůdcům“ vlastní?

Jedno je zřejmé: *titánské síly, které donedávna tvarovaly povrch a přetvářely klima naší planety, zjevně nečerpaly energii z pozemských zdrojů. Sumeři to před šesti tisíci lety věděli. A nejen to.*

Znali i jejich zdroj! O tom ovšem darwinovským způsobem definované puzzle „školní pravdy“ nechce nic slyšet, i když je nemálo těch, kteří vědí, že se Darwinovy myšlenky (obdobně jako posvátné fyzikální „zákony“ a „vědecké“ metody) dají v *nejlepším případě* použít jen ke zkoumání a popisu *přežití jednotlivých druhů, kvůli větší nebo menší schopnosti přizpůsobení na*

Díky zakladatelům geologie a paleontologie, kteří přes veškeré oprávněné pochyby **z pohodlnosti** přistoupili na pravidla populární falešné hry, vynášející tituly lordů, dostala Darwinova teorie k dispozici *milíardy let, které nezbytně potřebovala k pohádce o vzniku života evolucí.*

Změna byla opravdu významná...

Církevní temno ve školních učebnicích postupně nahradila - pravda, někde až po krátkém suplování vševysvětlující marxistickou dialektikou - černá díra, pohlcující poslední stopy starého poznání

Studená záhada

Pro příklad více než sporně datovaných událostí nemusíme až za geology vybájenou „šedivou clonu milionů a stamilionů, ba miliard let“. Na jak silných nohou stojí teorie o příčinách několikerého zalednění celých kontinentů?

Někteří badatelé (dosavadní školní „pravda“) stanovili konec poslední glaciály (doby ledové) do doby před zhruba dvanácti

Podle tloušťky a počtu náplavových vrstev, ukládaných ledovcovými řekami na dna alpských jezer, se snaží dopočítat konkrétních letopočtů. Pokoušejí se pochopit jak obrovská, místy až 4000 metrů silná, vrstva pevninské ledové pokrývky vznikala. Co o tom vlastně všechno víme?

Ledové jazyky (s pravděpodobností hraníčí s jistotou) se vytvářely důsledkem vytrvalého sněžení na obrovských severských pláních, ústí-cích do protáhlých kotlin. Mocné vrstvy zledovatělého sněhu klouzaly do údolních koryt, odkud, stlačeny do vrstev nemodralého, celově tvrdého ledu, pos

mnohdy i obrovských skal. Geologům, kteří se vydali po stopách ledovci stěhovaných vzorků minerálů (*morén a bludných balvanů*), se podařilo vypátrat místa jejich zrodu. (Na našem území bylo, kromě velkých morenových útvarů, nalezeno velké množství balvanů z červené švédské žuly.)

Potud je vše jasné a logické.

Záhadou, již se dosud nepodařilo objasnit, je *příčina* tehdejších masivních sněhových srážek, které postihly nesmírné rozlohy.

Pevninský led vázal gigantické množství

Poznatek, že Středozemní moře bylo vysychajícím jezerem, je přijatým faktem. Ale můžeme toto období ztotožnit s dobou zalednění? A pokud ano - *kterého*?

Poměrně hluboko pod hladinou pobřežních vod oceánů nalézáme stále nové doklady *práce lidských rukou*. To je nepopiratelná skutečnost. Datování takových nálezů je velmi problematické, protože, jak víme, | podle *dosavadního učení měla* poslední glaciála skončit zhruba před desíti až dvanácti tisíci lety.

Nalezené zbytky podvodních megalitick-

Jelikož podle platného „učení“ a jeho časových tabulek tam ty stavby vlastně *nesmí být*, použila většina archeologů (bez jakéhokoli průzkumu!) naivně průhledný argument o podvodních hrázích na chytání ryb (logicky vzato postavených nejspíš někým, kdo dýchal žábami...).

Je to pořád lepší, než naštvat kamarády historiky, kteří by jednoho mohli hezky „vědecky znemožnit“, nebo, pánbůchraň, dokonce připravit o „vědecké jméno“! Ubohé... Jiní, ze stejného důvodu, se snaží tyto doklady práce inteligencí vedených rukou znehybnit tím, že nesporné stavby bez

Čím původně byl fénický, později římský přístav Lixus? Pokud byla zdejší megalitická přístavní mola zbudována teprve poté, kdy hladina Středozemního moře dosáhla dnešní výšky, jsou jedinečným dokladem toho, že kdosi, jež ovládal tento jedinečný stavební styl, jej zde použil v poměrně pozdním období. Feničané (-1200) zbytky prastaré stavby přizpůsobili vlastním účelům. Nepřemístili však jediný z původních, obrovských kamenných bloků (v celku), ani o píď.

Sloužil přístav někomu v dávných *dobách* před poklesem megalitické hladiny, tedy ještě

Podobných hádanek (pobřeží Řecka, stavby na Maltě apod.) je celá hromada (bližší viz např.: E. v. Dániken; *Doba kamenná byla docela jiná*).

Nelze se divit. Aby archeologové (a historici) mohli přijmout nějakou úplně novou, převratnou teorii, muselo by se zcela změnit dosud platné datování. Jenomže to by veškerá, přísným tabu chráněná, časová schémata musela letět do koše! Staletá práce ješitných, do role polobohů stylizovaných neomylných ohýbačů pravdy se musí stát makulaturou.

několika japonských ostrovů, musel být pro shora uvedené „experty“ velkou ránou. A dost hluboko pod pás. (Ač nejsem zlomyslný, ze srdce jim přeji, aby si to náležitě vychutnali...)

Už se těším, až si v odborných časopisech přečtu úhořovitá dementi slovných expertů, provázená jejich nadšenými provoláními v televizních debatách: *„No jistě! Když loď, pak jedině na kopci!“*

Zdi se, že „oprávněné pochybnosti“, tentokrát -logů všeho druhu, jsou tímto nálezem navždy definitivně smeteny se stolu

Tiahuanaku. Pravděpo-dobně se dočkáme obrovského překvapení, které, pokud nálezy nebudou opět jednou zfalšovány nebo zatajeny, úplně změní dosavadní oficiálně zobecněný náhled na vývoj lidstva jako takového.

Dokladem toho, že přinejmenším první stavby u Japonska jsou *známy už delší dobu*, je prohlášení, že byly objeveny u tří různých ostrovů! Neumím si představit neuvěřitelnou náhodu, vedoucí k *současnému* objevu tohoto druhu na tří různých, od sebe poměrně vzdálených místech na dně moře! „Někdo“, nejspíš příšlivý, logový nebo jistě se tedy

Dosavadní teorie *zdánlivé logicky* předpokládá, že tvorbu ledové pokrývky umožnilo *prudké globální ochlazení*. Tuto logiku ovšem vyvrací velmi důležitá, a proto v inteligenci diváka ponižujících televizních debatách pečlivě zamlčovaná nesrovnalost: průvodním jevem takového ochlazení by byl významný *pokles procenta vlhkosti ovzduší v důsledku sníženého odpařování*.

Oceány by se pokryly tříští a místy souvislou ledovou pokrývkou. Omezené vypařování oceánské vody v rovníkových oblastech by na kontinentech *vyvolalo sucho*. Tento stav ovšem zcela vylučuje tvorbu kontinentálního

jazyků jsou jednoznačné. Kde je chyba? Do jaké míry je správná dosud užívaná rovnice tepelného hospodářství naší planety?

Je to patová situace: kontinentální ledovce vznikají jen tehdy, když se *výrazně zvýší teplota v rovníkové oblasti a naopak poklesne v blízkosti pólů*. Teprve pak se atmosféra přesytí vodními parami natolik, aby mohlo začít vydatně a dlouhodobě sněžit. Zmrzlá voda se pak postupně shromažďuje v ledovcích, zatímco hladina odpařovaných moří klesá. Což o to - vody je na matičce Zemi opravdu dostatek. Odkud však vzít nečekaně přežité teplo? K restartování a

masy ledovce představuje ekvivalent energie, potřebné k roztavení osmi kilogramů litiny! Uvolnit za normálních okolností požadované množství energie, leží mimo dosah fyzikálních možností planety Země.

Je nabízeno hned několik variant.

První z nich je *oceánská sopečná činnost* nepředstavitelného rozsahu. Odstínění slunečního záření závojem těžkých mraků z vody odpařené magmatem by se mohlo stát příčinou dlouhodobého ochlazení, a to nejen v polárních regionech. Tedy něco jako "nukleární zima"?

úspěšně modelovat situaci, za které by *bez vnějšího podnětu* mohlo k potřebné, neobyčejně silné a velkoplošné vulkanické činnosti dojít. Co by ji mělo vyvolat?

Přitom vůbec není jisté, zda by obrovské množství sopečných plynů v atmosféře naopak nevyvolalo *skleníkový efekt*, provázený *nárůstem průměrné globální teploty*. To tvorbu ledovců v prokázaném rozsahu úplně vylučuje... Musí to být jiný mechanismus.

Víme, že se alpské ledovce začínají rozrůstat už při poklesu *průměrné roční teploty o pouhého nil stinně Celsia*. Pokles

Uvolnění nepředstavitelných kvant energie, potřebných k nastartování podobného procesu (s ohledem k současným parametrům oběžné dráhy a sklonu rotační osy), přesahuje možnosti „tepelného hospodářství“ naší planety. Zbývá tedy už jen možnost vnějšího zásahu do běhu věcí.

Zpráva o jednom z „konců světa“?

Asi dva a půl kilometru pod mořskou

který průzkum prováděl, ohlásil objev vrstvy obsahující bronzovou kůru s úlomky asteroidu, jehož poloměr je odhadován (?) na „deset až dvacet kilometrů“. Pěkný kousek.

„Podobná vrstva nebyla ještě nikdy předtím nalezena,“ tvrdil Norris, který mimo jiné upozornil na to, že stratigraficky starší (hlubší) vrstvy obsahují fosilie, vypovídající o bohatém a rozmanitém podmořském životě. Těsně nad nimi je vrstvička se stopami života podmořské flóry, překrytá pásem spečené horniny, dokladujícím uvolnění ohromné energie vyvolané dopadem vesmírného tělesa

se spolu s vymrštěnými horninami rozprášila po Zemi.

Šlo o hypotetický „planetoid A“ vymívaného geofyzika Otto Mucka (Muck Otto: *The Secret of Atlantis*; Collins, 1976)?

Hnědá vrstva obsahuje mnoho pro asteroidy typického prvku - *iridia*. Následuje šedá zóna mrtvých (fosilie neobsahujících) hornin, jejichž tloušťka odpovídá podle názoru geologů stáří asi 5000 let (stratigraficky). Teprve nad touto vrstvou se objevují první rozpoznatelné známky nového primitivního života

hornin) nelze řadit ke spolehlivým metodám. Ale o tom později.

V roce 1989 odhalili geologové stopy obrovského impaktu (nárázem vzniklého kráteru) na *Yucatánu*. Zde však, v důsledku chaotického zpřevrácení zemské kůry, nebylo možné určit původní pořadí jednotlivých vrstev. Stopy hmoty tělesa, které zde ukončilo svou pouť, byly nalezeny až v oblasti *Arkansasu*. Asteroid musel přiletět rychlostí několika tisíc kilometrů v hodině; průměr impaktu je téměř šest set kilometrů (zabírá větší plochu než území ČR). Výbuch nepřed-

Představa vskutku evoluční...

Mezi těmi, kdo čirou náhodou přežili, byli především drobní savci, z nichž se podle současného názoru po milionech let pravděpodobně vyvinul pozemský předchůdce člověka.

V souvislosti s dopadem tohoto tělesa se nikdo nezmínil o jakékoli souvislosti s dlouhodobým zaledněním, jen *zástupci NASA lakonicky prohlásili, že se podobná katastrofa může v **blízké budoucnosti** opakovat...*

milióny let, byla příčinou vymizení dinosaurů.

Tutéž domněnku vyslovil geolog *Walter Alvarez* z Kalifornské university již v roce 1980; myšlenka tehdy byla většinou jeho kolegů zamítnuta. Ale už Cuvier byl zastáncem myšlenky, že dinosauri vyhynuli následkem nějakého kataklyzmatu.

Dá se věřit odhadům stáří podle tloušťky usazenin? Došlo tehdy i kzalednění kontinentů, trvajícimu 5000 let?

Francouzský geolog *G. Berthault* demon-

takzvanou *progradací* - postupným navršením vytríděných materiálů směrem od pobřeží do moře.

Neukládaly se tedy po dlouhá geologická období, jak se předpokládalo, ale současně, v důsledku mechanického třídění materiálů. Jedna taková facie tedy mohla vzniknout během 10 000 let - anebo za pět minut!

Tentýž muž roku 1988 zveřejnil v jednom z renomovaných vědeckých časopisů zdrcující názor:

„Jediné, co dnes přesně víme o sedi-

Interpretovat historii geologických průřezů bez znalosti průběhu tohoto procesu znamená riskovat základní omyl."

Co toto prohlášení znamená pro dosavadní způsob geologických datování, není třeba zdůrazňovat.

Berthaultovy závěry a laboratorní výsledky doplňuje pozorování amerického geologa MacKeea, jež roku 1965 vedl tým zkoumající nános, který *během jediného dne* naplavil rozvodněný potok (Bijou Creek; Colorado). Několik tisíc metrů široký náplavníku a bahna byl místy až čtvři metry

vytríděných podle zrnitosti. Tedy přesně tak, jak to popisuje klasická stratigrafie.

MacKee ukázal, jak dochází ke vzniku spár a puklin mezi jednotlivými faciemi - prostým zhroucením po odvodnění usazených vrstev. Tedy ne „tuhnutím povrchu v mořské vodě po přerušení sedimentačního procesu ukládání jednotlivých nebo několika facií“, jak dí klasika.

Desetitisíce a miliony let tvorby usazenin, nanášených podle klasické geologie ustupujícím a vracejícím se oceánem, se zkrátily na pouhých pár dní nebo dokonce

lze přistihnout přírodu při činu a pochopit věci, které se ze skript a sbírek „odborně klasifikovaných“ minerálů naučit nelze...

Posun zemské kůry?

Jiná hypotéza o příčině tvorby pevninského ledu si pohrává s myšlenkou skluzu pevné slupky zemské kůry po vrstvách tekutého magmatu. Sklon rotační osy se nezměnil, ale některé oblasti se ocitly ve zcela jiných klimatických polohách. Zastánci

vlhkém dusnu tropického pralesa *podléhá rychlému rozkladu*. Klimatické a biologické podmínky, potřebné pro klasickou geologií proklamovaný způsob uhlotvorby, *neexistují!*

Uhelné vrstvy jsou pokládány za usazeniny, které se ukládaly v rašeliništích v období takzvaného *karbonu* (geologicky datováno mezi 350 až 285 mil. let; součást *paleozoika*). Dodnes platná teorie o statisících a milionech let, potřebných k vytvoření kamenného uhlí, je jedním ze zažitých omylů... *Žádné takové období neexistovalo.*

Vzhledem k tloušťce některých uhelných

*přikryta neprodyšnouáplavo-vou
pokrývkou.*

Mocné vrstvy uhlí (obdobně jako zka-
meněliny!) se nevytvářely v průběhu
dlouhodobého procesu. Jsou svědectvím
katastrofálních záplav. Obrovská vlna na-
plavila nepředstavitelnou hromadu
různorodých dřevin z lesů, *pokrývajících*
desítky tisíc čtverečních kilometrů několika
klimatických pásem, aby je jiná nebo tatáž
vlna při návratu pohřbila pod mocnou a
neprodyšnou vrstvou mechanicky
separovaných horninotvor-ných minerálů.

nálezy kmenů zkamenělých stromů se zachovanou kresbou kůry, které horizontálně prorůstají několika vrstvami uhlí, oddělenými několika vrstvami údajně stovky let usazovaných hornin...

Paleontolog *J. W. Gidley* našel v náplavu na *Aljašce* zbytky velbloudů, slonů a jiných tropických zvířat, smíšených s kosticemi velryb... S podobnými zapeklitě nemožnými nálezy se setkáváme i na mnoha jiných místech glóbu. Svědectví potopy? Které? A co ji způsobilo?

I kdviž hypotéza o náhlém posunu zemské

váhou pev-ninského ledu. Toto zdůvodnění se ovšem dá zařadit jen do kategorie nešťastných pokusů o vysvětlení příčiny následkem.

Navíc-schází ještě jeden z podstatných činitelů.

Je sice pravda, že posunem by se kontinenty dostaly do studeného pásma, ale pořád ještě nevíme, odkud se vzalo **teplo**, bezpodmínečně potřebné k odpařování vody.

A navíc: pokud by k posunu opravdu došlo, neležela by *lůžka vzniku* ledovců na přibližně stejné rovnoběžce!

Dalším pokusem o vyjasnění nevysvětlitelného jevu je možnost radikální změny sklonu Země; úhlu náklonu rotační osy vůči rovině ekliptiky (inklinace). To by nepochybně vyvolalo potřebný efekt.

Náklon osy, takový jaký dnes mají planety *Uran* a jeho dvojče *Neptun*, které jako by se kutálely po oběžné dráze (úhel rovníku vůči ekliptice 98° , úhly mezi rotační a magnetickou osou 58° a 50°), by trvale vystavil slunečnímu záření oblast jednoho z pólů, zatímco na druhém by zavládla krutá věčná zima a šero. Teploty typické pro tropické pásmo by se přecupuly na ozářený pól, zatímco sub

nechceme-li ovšem tvrdit, že jejich vývoj trval pouze několik tisíc let...

Mimochodem - název *Evropa* pochází z výrazu *Erebus* - stín; země stínů; země věčného šera. Pro staré Řeky končilo obyvatelné pásmo u Dunaje, a to zcela jistě ne proto, že by se, jak tvrdil stíny tušící Ludvík Souček, neuměli oblékat... Bylo zde koncem glaciály neustále pod mrakem?

Při kolmém postavení zemské osy vůči Slunci, v poloze, ve které by Slunce nehybně stálo nad rovníkem, by se radikálně změnil chod "klimatického stroje" planety. Došlo by

Teprve pak bychom mohli, stále ještě se značnými výhradami, kalkulovat s posunem svrchního pláště zemské kůry následkem nerovnováhy, vyvolané nepravidelným tvarem geoidu a vahou nahromaděného ledu.

Ani tato teorie se ovšem nezmiňuje o *zdroji sil*, které by mohly způsobit změnu náklonu osy. Současná věda totiž nezná žádný mechanismus, který bychom za tyto jevy - když připustíme geology odhadované stáří Země, poměrně *časté a pravidelné*- mohli činit zodpovědným.

Poznatek o řadě pravidelných z lidského

převrátila. Míním tím, že severní pól byl tam, kde je jižní a naopak. Momentálně stojí Země obráceně, ten správný severní pól je na jihu a jižní na severu. Ale v Pátém světě se to opět změní; póly se vrátí na původní místa. Země se přitom vždy úplně převrátila; ne jen zpola, protože by přitom došlo k obrovským škodám. To Stvořitel nechtěl. V Tókpa, druhém světě, se Země naklonila jen napůl a všechno zmrzlo ".

(Bílý medvěd, náčelník indiánského kmene Hopi.)

„Jak daleko sahá kmenová paměť indiánů

pólu. Metoda vychází z poznatku, že se magnetická zrnka ve vřelé lávy chovají jako střelky jakýchsi miniaturních kompasů, které se před ztuhnutím horniny nasměřují přesně k magnetickému severu.

Měřením magnetické polarity vzorků ztuhlého magmatu rozdílného stáří se geofyzici snaží zjistit rychlost posuvu putujícího severního magnetického pólu. Přitom ke svému nemalému údivu zjistili, že pól v době, do které kladou počátek doby ledové, se *nacházel v Antarktidě*.

Protože se z dostupných příznaků zřejmě

tváře slovutných odborníků, nazývám „srdcem“ nebo *generátorem planety*.

Permanentně magnetická vrstva se nepřepóluje sama od sebe!

Řada expertů, vycházejících z výsledků nových výzkumů, zastává názor, že takových „přemetů“ udělalo geomagnetické pole v minulosti dokonce několik. Zdůvodnění tohoto jevu údajně přesahuje rámec našich dosavadních znalostí.

K dalšímu (pozvolna nabíhajícímu) přeskoku geomagnetického pole by podle vý-

Milníky zapomenutého času

Představa jménem čas. Kamenné milníky. Kdosi... Záhadné stavby. Kladio na historii. Utajená historie. Arijská degradace nepochopeného. Ciferníky zapomenutého času. Převratné názory. Další poznatky. Nová hypotéza. Počáteční omyl? Výměna „bohů“. Časové shody. Inklinace. Sar. Datování radiokarbonovou metodou. Popletologie Shrnutí Archaeo-astro-

Aristoteles, Ptolemaios, Descartes, Bruno, Kepler, Koperník, Newton - ti všichni věřili nebo chtěli věřit tomu, že pohyby nebeských těles jsou pevně vázány do jakýchsi sfér nebo neměnnými dráhami. Podle Newtonových zákonů, definovaných podle zásad koperníkovské kosmogonie, se vztahy mezi tělesy, obíhajícími v určitém odstupu dominantní gravitační centra, po čase ustálí v jakémisi ideálním a stabilním stavu.

Čím pak zdůvodnit chaos, vládoucí ve sluneční soustavě? Je snad tak mladá, že do stavu stabilizace ještě nedospěla?

Cituje studii, kterou zveřejnili *Gerald J. Sussman a Jack Wisdom*. Oba na základě zdokonalených počítačových simulací zjistili, že oběžné dráhy Uranu a Neptuna jsou *chaotické* a dráha Pluta dokonce *zcela nevypočitatelná*. Výsledky jejich práce později potvrdil i *J. Laskar* z pařížského Bureau des Longitudes, který konstatoval:

„V celém slunečním systému proti očekávání vládne jakýsi ,prachaos, znatelný obzvláště u vnitřních planet, včetně Země. “ V očekávaně prostém výpočtu vzájemných vztahů těles tedy narážíme na nesrovnalosti, které v žádném případě nelze přičíst statist

chtěli - klasická rovnice se v konfrontaci se skutečností nerovná! To je dnes již jasné všem astronomům - i těm, kteří se dosud drží konvence - ale čím to zdůvodnit?

Uvedme si malý příklad. Vedle sebe stojí dvoje klasické (Huyghensovy) hodiny. Jedny ukazují běžný čas. Ty druhé ukazují od prvního odvozený hypotetický údaj; dejme tomu, že jdou stokrát pomaleji. Na oboje namontujeme nahoře šroubek, nastavující rychlost hodinových strojků, kterým občas náhodně otočí jeden z několika „kolemjdoucích“. (Kvůli pozdějším závěrům je třeba upozornit na okolnost, že se tento příklad

a spustíme strojky, můžeme přesně vypočítat -při vyloučení zásahů „kolemjdoucích“ -, kdy se shodnou na stejné poloze ciferníku. Jenže - zde se bez nenechavých zásahů zvenčí neobejdeme; lépe řečeno, nevyhneme se jim.

Tento příklad zde zdánlivě stojí jen tak „ve vzduchu“. Zatím. Postupně se k němu několikrát vrátíme.

Napřed ale uděláme malou odbočku.

Představa jménem čas

měření relativně stálých hodnot. Jejich základní výpočet, pomíneme-li nesporný přenesený vliv ostatních osmi „regulérních“ planet, vychází z poměru vzájemných vztahů mezi Sluncem a subsoustavou Země - Měsíc.

Lineární, tedy hodinami „měřitelný čas“, je pouhou abstrakcí. Proč?

Jednomu oběhu naší planety kolem Slunce říkáme *rok*. Ten *dnes* dělíme na dvanáct *měsíců*, měsíce na dny, dny na hodiny. Toto dělení je důležité jen občansky, pro astronomická pozorování je naprosto bezvýznamné

dvakrát dvanáct úseků, nazývaných hodinami. *Hodina* je dále rozdělena na šedesát dílků, *minut*, a minuta na dalších šedesát dílků - *sekund*. Hodina má 3600 sekund.

1 hodina = 15 úhlových stupňů zemské rotace. Tento čas, *platný jen pro planetu Zemi*, teoreticky začal platit *od okamžiku ustálení její dráhy kolem Slunce* (v biblický „čtvrtý den“). Po ukončení tohoto procesu by mělo být dosaženo fixace planety v její „sféře“, respektive na stálé oběžné dráze - s *neměnnými parametry rotace, délky oběhu a sklonu rotační osy k ekliptice* - tak, jak uvažili uvedení myslitelé

oběhových jednotek (záměrně neříkám času!).

Během roční pouti kolem Slunce se Země otočí zhruba 365,25krát. Čas je ovšem představován pouze *relativní průměrnou rychlostí* pohybu těles soustavy (vyjádřeno prvky prostorové geometrie), bez ohledu na to, jak a čím ho měříme!

Použijeme-li jako srovnávací jednotku například protonové číslo cesia (rel. 132,9054), můžeme jí skutečnou dobu oběhu jen *kontrolovat*, nikoli *určit*. Kontrolu pozorováním *siderického* pohybu planet hvězd

Vzdálenost, kterou naše planeta každodenně urazí na pouti kolem Slunce, není stejná, protože oběžná dráha nekreslí ideální kruh, ale elipsu. Pohyb se přibližováním ke Slunci zrychluje rostoucím vlivem jeho přitažlivosti až k *perihelu* (bodu dráhy nejbližší ke Slunci; přísluní). Během vzdalování od centrální hvězdy k *aphelu* (nejvzdálenějšímu bodu dráhy; odsluní), se rychlost pohybu neustále snižuje.

Pokud by z jakéhokoli důvodu došlo například ke zkrácení nebo prodloužení oběžné dráhy Země, stal by se *sluneční kalendář* stejně jako desítky poměr

Výraznější změna sklonu rotační osy vůči ekliptice (myšlené rovině oběžné dráhy) by způsobila posun *obratníků*, a tím i posun dne jarní a podzimní rovnodennosti. Nejen astronomický, ale i občanský *kalendář* by pak vyžadoval složité korektury, ne-li úplnou revizi. Totéž platí pro změny oběžné rychlosti nebo poloměru oběžné dráhy Země. Čas by, *cesium necesium*, tak jak ho známe jednoduše přestal existovat.

Ukážeme si, že v nedávné minulosti patrně docházelo ne k malým, ale natolik *markantním odchylkám ve vztazích mezi Zemí a Sluncem*, že se pro dočasná určení

Kamenné milníky minulých dob

Považovat prapředky za primitivní nedokonalé bytosti je obecně zažitý zlozvyk. Tento způsob uvažování vyžadují pravidla evoluční teorie, proklamující neustálý pozitivní vývoj stále schopnějších jedinců. Proti tomuto tvrzení stojí fakt, že údajní primitivové prokazatelně znali složité vztahy, určující (ostatně jimi stanovené!) a dodnes užívané jednotky času

Pro stresovaného člověka dnešní doby je pojem minuta naprosto běžnou záležitostí: do práce chodíme na minutu přesně, pokud nám zrovna o minutku neujel autobus... *Vteřina* je pro většinu z nás zajímavá snad jen v souvislosti s atletickými rekordy. Co tedy vedlo naše předky k tomu, aby v době, kdy podle názoru vědců opracovávali tvrdé mnohatunové balvany pěstními klíny a seskupovali je do geometricky přesných útvarů a astronomicky orientovaných staveb, aby složitý systém časových jednotek vůbec vymýšleli? Nejde totiž o zrovna nejmodernější vynález. Leží na něm prach nejméně

čemu byla předkům vteřina a čím ji dokázali změřit?

I když moderní věda (závislá na pochybných interpretacích a závěrech bohorovných historiků) dosud zarputile popírá možnost rozsáhlých znalostí astronomie *tehdy již úpadkových kultur* starověku, je *nesporné*, že za rozdělení času do dodnes užívaných jednotek, kruhu na 360° , zlomky, desetinnou čárku a mnoho jiných podstatných znalostí (které se nám podařilo jen rozpitvat, ale nijak rozvinout) vděčíme Sumerům.

Mimo jakoukoli rozumnou námitku stojí

matematické znalosti měli na opačné straně zeměkoule Mayové.)

Badatelé konstatovali, že mezopotamští astronomové užívali ke korekturám výpočtů planetárních drah koeficientů, jejichž hodnoty mohly být (podle názoru astronomů) zjištěny jen dlouhodobým pozorováním (empiricky). Tímto výrokem ovšem vystavili do světla pochybností závěry historiků, a ti si to zpětně nechtějí nechat líbit.

Obě skupiny (viz případ Stonehenge), pokud odhlédneme od nesmyslné, leč časté "vědecké" řešení, se tak dostávají do zcela

výsledky velmi nepřesné. Planety na cestě k perihelu (bodu dráhy nejbližšímu Slunci) zrychlují a naopak. Newton sám v platonovském smyslu prohlásil: „*Není to moje zásluha — stál jsem na ramenou gigantů.*”

Ke korektním údajům se lze dopracovat pouze s použitím koeficientů, které *chaldejští (babylonští) astronomové* okopírovali ze sumerských originálů. Uvažování v klasických axiomech nám zde není k ničemu. Odkud je měli a hlavně *k čemu tato čísla potřebovali Sumerové?*

přesné definice vztahů mezi tělesy slunečního systému, pozice hvězd a jednotka pozemského času byly naprostou nezbytností. Sumerové pouze převzali hotový systém, který *stojí na vyhodnocení desetitisíciletých pozorování nebo na velmi detailních, všechny naše dosavadní zkušenosti a představy překonávajících znalostech pravidel „kosmické hry“*. Pokud nechápeme není to jejich, ale jen naše chyba. K doložení tohoto tvrzení si položíme jednoduchou otázku. Všechna znamení zvěrokruhu se vysřídají jednou za 25 920 let. *Opírá se znalost všech definičních souhvězdí (astrologických*

předávali kněží národů všech kontinentů pod tajuplnou rouškou služby „bohům“. Touto cestou jsme zdědili s obdivuhodnou přesností vypracované a *svého času astronomicky platné kalendářní systémy*, které z jakéhosi důvodu dávno neodpovídají skutečnosti.

Jsou záznamem tehdejšího stavu.

Místo toho, abychom je brali vážně, zabýváme se výpočty *údajných chyb* dřívějších astronomů vůči našim údajům, abychom sami sobě potvrdili jací jsme „kabrňáci“...

vykolejila Zemi z dráhy. Dnešní kalendář je výsledkem řady jeho nezbytných korektur.

Hovoříme-li v této souvislosti o „našich znalostech“, které považujeme za původní a definitivní, máme na mysli to málo, které k dávnému tisíciletému poznání přidala v průběhu několika směšných desetiletí rozvíjející se moderní věda.

Původní smysl přesných výpočtů astronomických a kalendářních funkcí byl dlouho překrýván nánosy náboženských kultů a astrologie. Církev se z nějakého jen jí známého důvodu velmi dlouho snažila tyto soubory

Počátky snah o utajení původního smyslu kalendáře musíme hledat až kdesi v dobách, kdy po odchodu Návštěvníků následníci skupiny bližších pomocníků („kněží“ a „veleknězi“), ve snaze udržet si privilegované postavení, zahalili *naprosto konkrétní technické úkony a vědecké poznatky*, které jim předali jejich předchůdci, do tajemného pláště víry. Staly se součástí kultovního holdu dřívějším učitelům a mecenášům, pozdviženým na „všemocné, nesmrtelné, neviditelné, ale všudepřítomné bohy“.

O tom, že církve po tisíciletí znaly a střežily řadu vědeckých poznatků, že kterým

poznání dominikány a františkány ovládanou katolickou inkvizicí.

Ztratili jsme stovky let než jsme našli cestu ke zdrojům. Přivedly nás k nim probleskující zbytky starého poznání, geneticky podmíněná touha, obracející pohled vzhůru do tajuplného vesmíru, a později nutnost přesné prostorové navigace kosmických lodí a sond podle hvězd...

Záhadné stavby

pohledu dosud zastřeného důvodu, slouží *konzervaci data, ve kterém byly postaveny.*

Ze způsobu, jakým bylo klasickou archeologií odůvodněno zařazení mnoha „nemožných“ staveb do kategorie zařízení „kalendářního“ typu, lze zřetelně vystopovat, jak se díky násilné snaze o jejich vtěsnání do jedné z „uznávaných archeologických teorií“ postupně stalo přání otcem myšlenky, myšlenka matkou výsledku a výsledek bratrancem omylu...

Arogantní způsob, kterým archeologičtí brontosauři a jejich z rámce nevycházející

Konvenční historici nadále s hravostí (a rozumem) dítěte sypou z rukávu stále nové a čím dál směšnější kulty plodnosti nebo čehokoli jiného, hovoří o potřebě zaměstnání znuděného obyvatelstva a podobně. Původci staveb by se nad jejich vývody zřejmě váleli smíchy...Jedním z nejúsměvnějších tvrzení je, že obrovské megalitické stavby sloužily místním rolníkům k určení dne jarní rovnodennosti, prý aby věděli, kdy začít s jarní setbou...

Co naplat. Zasloužili „mudrci“ a jejich žáci, kteří pro ně zcela nepochopitelné útvary a zobrazení jsou sehnáni do sklepa učenat pod

Nebud'me tolerantní a nenechme je v klidu. Nezaslouží si to.

Kladivo na historii

Interpretační kotrmelce některých historiků připomínají způsob, jakým byly blahé paměti „restaurovány“ sochy vyproštěné ze sopečného popela *Pompejí*.

Tenkrát se „slovutní učenci“ snažili restaurovat zbytky sousoší pomocí sekáčů a kla-

původního bronzového čtyřspřeží - s využitím částí těl všech čtyř zvířat.

Skládali a mnohdy dosud skládají lego sekyrou.

V zájmu spravedlnosti je nutno upřesnit, že pracovní metody archeologů se na místě samotných vykopávek a při restaurování nálezů opravdu podstatně změnily. To ovšem stále ještě nelze tvrdit o jejich přístupu k interpretaci, datování a zařazování nálezů. Všeobecně stále ještě převládá osvědčená a lukrativní myšlenková lenost.

zkušenost v užívání osvědčených, argumenty suplujících likvidačních frází. Samostatné myšlení bolí...

Erich von Daniken jednou řekl: *„Posbírejte střepy ze starých vykopávek, zahrabejte je na nějakém zajímavém místě dva metry pod zem a přiveďte k tomu archeologa. Po půlhodince vám vysvětlí o jakou kulturu šlo, jaké měla zvyky, řeč a podobně. To vše vyloví ze studnice školních vědomostí, pocházejících z dědictví v hlavách jeho učitelů.“* To sedí. Vítězí metoda „A je to...!“

Za opravdu velké objevy můžeme i zde

Gilgamešovi nebo „chaldejská Genesis“ *Enuma eliš*.

Narazili na ně náhodou, při mravenčí (a často poloilegální) práci v zatuchlých muzejních sklepeních, kam je dřívější „objevitelé“ a jejich mecenáši často nechali naházet bez ladu a skladu. Právo ke studiu a interpretaci nálezů totiž měli a dodnes mají jen ti, o nichž se ví, že pokud narazí na skutečnosti odporující platným teoriím, **nic nezveřejní!**

Takzvané kumránské texty (svitky od Mrtvého moře) jsou nechutným příkladem čtvřicetiletého utajování výsledků vypracov-

o ně projeví zájem. Otázkou zůstává, jestli byly zpřístupněny opravdu všechny.

Střepy a úlomky jakýmisi komickými čárkami poškrábaných hliněných tabulek zpočátku byly pro první „archeology“, zloděje starověkých památek a akreditované vy-lupovače starých královských hrobů jen balastem, kterým vykazovali rozsah a zdůvodňovali finanční náročnost vy-kopávek. Ale koho by zajímaly můří nohy načmátané primitivy, kteří se nezmohli ani na papír?!

Ostatní nálezy - samozřejmě pouze velmi reprezentativní - nak byly interpretovány bez

„autoritou kapacit“ udržovaná konstrukce „staré historie“. Hrstka těch, kteří se za pomoci nových překladů původních písemných pramenů namáhavě pokouší uvést historická data na pravou míru, je ironií osudu považována za volné seskupení snů a fantasmů. Hlouposti a vyložené nepravdy ve spisech historiků, kteří se stylizovali na úroveň historii měnících „bohů“, se staly v indexech známkovány axiomami... Ve stejném duchu jsou psána i „vědecká“ díla a prováděno „historické zařazování“ textů, interpretovaných v duchu předem smyšlené minulosti ze znaků klínového písma. To, jako vždy, bylo mezitím

pochoopení nám schází znalost pozadí - tehdejších *zvyků, světového názoru* pisatelů, *historických souvislostí*, používaných *idiomů* a mnoha jiných nezanedbatelných věcí. *Rozumět neznamená pochopit.*

Tím, že například doslovně přeložíme staročeský text, práce ještě zdaleka nekončí. Každý lingvista potvrdí, že teprve *na základě šetření a posouzení shora uvedených kritérií* můžeme **(stále ještě jen přibližně)** usoudit, „co tím vlastně chtěl básník říci“ ...

Také historická minulost našeho národa stojí na kombinované interpretaci mýtů

popisuje František Palacký. Pravdě se blíží spíše nepříjemně konkrétní Pekařovy práce.

Veřejnost je v drtivé většině krmena jen publikacemi, obsahujícími *interpretace* překladů textů, a priori považovaných za mýty a pohádky. S *čistými* *překlady*, *provázenými* *synonymickými* *možnostmi* *přeložených* *slov* *nebo* *slabik*, se nikdy nesetká.

Takto „přeložené“ (ohnuté) texty jsou mumie, ovinuté názory inter-pretátorů.

Můžete třikrát hádat, jaký názor a náhled

Utajovaná historie

Je doslova zločinem proti „vědeckým zásadám“ a zdravému rozumu, že z velkého množství *přeložených* hieroglyfických záznamů nalezených nejen v egyptských hrobkách je zveřejněna jen zanedbatelná část.

Utajovaná většina dokazuje, že skutečná historie Egypta byla úplně jiná, než jak ji prezentují historikové.

nesmí! Popírají totiž platnost výkladu na stěně „A“ v celém rozsahu. Mnohé nápisy se takto „restaurují“ už více než dvacet let. Někteří archeologové vědí své, ale bojí se výsledky své práce zveřejnit - byla by jim okamžitě odebrána licence, opravňující k vykopávkám. Vládne „septanda“...

Jakoby jakási obava z prozrazení skutečnosti, že jejich prapředkové, ostatně stejně jako ostatní lidé té doby, byli pouhými „nosiči vody“ sloužícími nedosažitelným „bohům“, vede k tomu, že samotní Egypťané blokují moderními metodami prováděný výzkum

legendu" o domnělé velikosti egyptských vládců.

Pokud ne, proč tedy zákaz dalšího průzkumu speciálním robotem překvapivě odhalených prostor Velké pyramidy; zákaz průzkumu podzemním radarem objeveného systému chodeb pod Sfingou, o které vyšlo najevo, že je mnohem starší než pyramidy - o 25 až 30 000 let - a tak dále?

Obávají se nálezů, který by jednoznačně potvrdil, že pozůstatky obdivuhodné kultury byly dílem úplně jiné civilizace?

Nebo snad za tím je ještě něco jiného?
Kdo tady hraje roli osvědčené „žáby na prameni“?

Árijská degradace nepochopeného

Nemyslím, že si inteligentní bytost - ať už člověk nebo někdo jiný-, která v takzvané „době kamenné“ plánovala a zorganizovala stavbu obrovských monumentů, zaslouží dosud platné zařazení mezi (s odpuštěním)

stotunových balvanů, se kterými by naše „vyspělá technika“ (vylepšený kladkostroj a hydraulika) mnohdy nedokázala ani pohnout, jen proto, aby věděli kdy přišlo jaro?

Je do očí bijící a o to více přehlíženou skutečností, že *některé* megalitické stavby, sloužily nejen k získávání podkladů k matematicko-astronomickým výpočtům, ale jsou postaveny jakoby za účelem *zachycení času*.

Mnohá z nich přitom prošla několika stavebními etapami které se rozprostíraly na

menhiry, seřazenými do kruhových nebo elipsovitých *kromlechů*.

Značky a průhledy u některých staveb prokazatelně fixují pozici *uzlových bodů dráhy Měsíce*. To ovšem předpokládá vyšší a diferencovanější znalosti zákonů nebeské mechaniky než jsou ty, které stačí k pozorování a určení zákonitostí zdánlivého pohybu Slunce!

Tyto stavby proto musí být poměrně mladé, tvrdí astronomové. Historici mlátí o stůl svými tabulkami. A archeologové? Ti se snaží - s ohledem na možnost ztráty vědeck-

*podceňování znalostí, vlastních jejich stavitelům. Přehlíží se, že jednotlivé stavební fáze někde probíhaly po několik staletí. **To ovšem předpokládá nejen rozsáhlý soubor shora uvedených vědomostí, ale především schopnost jejich předání nezměněnou formou, tedy plně rozvinuté písmo.***

*K tomu se přidružuje nezměrná **vůle dokončit dílo, které z jakéhosi důvodu, a to ani v průběhu staletí v nichž bylo realizováno, neztratilo jakýsi logický (ne mystický!), patrně velmi důležitý smysl!** Něco, tedy pohybliv! Co? Dotíží se v*

pravidelných, ale smysl nedávajících grafických značek. Výsledek odpovídá směru četby; přeneseně - *úhlu pohledu!* Došli bychom k přesvědčivému závěru, že Hebrejci psali jen nesmysly. Nakonec by se zcela jistě našel „**koumeles**“, který by i v tomto zmatku objevil jakýsi řád. A „na slovo vzatí odborníci“ by začali dělat „překlady“... Dopadly by asi stejně, jako Lexův **paskvilní** překlad egyptské Knihy mrtvých!

Vysvětlení nevysvětlitelného, přilepením etikety narychlo vymyšleného „kultu plodnosti“ (příklad *Avebury*), je samozřejmě mnohem nevhodnější (a stěží logicky napad

Proč stavět složitá zařízení ke sledování Měsíce a vymýšlet složité korektury vyžadující měsíční kalendáře, když Slunce po všechna tisíciletí s neměnnou a prostými prostředky sledovatelnou pravidelností opisuje svou zdánlivou dráhu oblohou?

*Jaký závažný důvod (a zapomeňme na pomyslné kulty!) vedl před zhruba pěti tisíciletími rozsáhlými znalostmi **disponující bytosti k jejich** budování?*

*Složité měření jsou vidy **průvodním jevem anomálií!***

stálé kontrole hladiny radioaktivního záření okolo jaderných elektráren.

Žádná rozumná činnost tohoto druhu není samoučelná.

Pusťme se tedy do hledání **příčin** a nehledejme je v následcích.

Nedávno jsem seděl jen tak u piva s jedním známým. Ptal se mne, co teď píšu, a tak jsme se dostali do debaty o Newtonových zákonech. Nechtěl pochopit, že Vesmír už není považován za hodinový stroj, že je plný překvapení a anomálií. Když odcházel, byl

Následující oddíly a kapitoly obsahují jen čistě nekonformní, axiomy nerespektující kacířství. Prosím jedince slabší povahy, lpějící na svém dosavadním chápání obrazu světa dosaženém pilným studiem školních pravd, aby knihu zavřeli a zadívali se na obrázek na přední straně obálky. Pak tuto knihu odložte a už ji raději nikdy neberte do ruky.

*Ti, kteří se nebojí, mohou jít se mnou.
Bude létat kamení a zazní pláč a skřípění
zubů...*

V anglickém hrabství *Wiltshire* nedaleko *Salisbury* najdeme pozůstatky stavby, která mezi zhruba devíti sty jinými kamennými záhadami na britských ostrovech zaujímá výsadní postavení – ***Stonehenge***.

Jen popisům a úvahám o tomto fenomenálním díle dávných předků bylo dodnes věnováno přes tisíc knih a publikací. S přihlédnutím k nejnovějším poznatkům se pokusíme o náhled z poněkud jiného úhlu. Uvidíme, co se z toho vyklube...

Podle mínění archeologů zahájily stavbu *zemní práce*. Nejdříve vznikl asi dva metry

Po obvodu vnitřního valu bylo v pravidelných odstupech vyhloubeno 56 otvorů. Na severovýchodní straně zůstal úsek, sloužící jako vchod. **Po obou** stranách pravděpodobně stály dva (nedochované) „*vratové kameny*“ (veřeje), **sloužící jako průhledítka.**

Mimo příkopem ohraničený kruh, ve vzdálenosti asi 70 metrů severovýchodně od centra, byl vztyčen „*podpatek*“ - mohutný, **téměř** 5 metrů vysoký megalit, zasazený metr do země ve sklonu 24°. Za ním, při pohledu od středu kruhu, vychází za *letního slunovratu* Slunce

Poblíž vchodu byla nalezena řada dalších otvorů, které zřejmě sloužily ke vztyčování přenosných dřevěných kůlů určených „pravděpodobně k jakémusi měření.“

Podle závěrů archeologů tedy byla v první fázi stavby založena soustava tvořená příkopem, valem, kružnicí perforovanou 56 otvory, řadou jamek u vchodu a sedmi kameny. Oficiální datování této stavební etapy: asi -2800 (nebo mezi -2900 až -2600).

Podivní stavebníci pak zřejmě čekali asi sedm set let na hypotéku od banky Feuerstein aby zhruba od roku -2100 mohli

vodě) dopraveno ze vzdálenosti téměř 400 kilometrů. 76 opracovaných bloků bylo pravděpodobně vsazeno do otvorů tak, aby, seřazeny vždy po 38 kusech, vytvořily *dva soustředné, západním směrem otevřené kruhy*.

Podle názoru badatelů byl tehdy v centru **umístěn také „sluneční kámen“**, ze kterého lze pozorovat východ Slunce nad „podpatkem“.

Dále zjistili, že „podpatek“ byl ve druhé fázi „z jakéhosi důvodu přemístěn poněkud *východněji*“ - tedy směrem doprava při

Úprava si vyžádala *rozšíření stávajícího vchodu stržením části valu na pravé straně*. Přebytečným materiálem byla zasypána odpovídající část příkopu. Také přístupová cesta („avenue“) byla rozšířena.

V průběhu *třetí stavební fáze*, která podle názoru archeologů trvala celá desetiletí, usiloval tajemný architekt o *zviditelnění* díla. Tvořil monument, který bezesporu měl přežít věčnost.

Obrovské *sarsenové* bloky (druh šedožlutého pískovce), *vážící* průměrně 50 tun, zřejmě byly dopraveny po řece ze 30 kilo-

odpadového materiálu nehrála při transportu žádnou roli!

V překladových blocích, otesaných tak, aby zvenčí tvořily přesný oblouk, jsou miskovité zádlaby, do nichž zapadají kulovité čepy, vyčnívající z horních plošek vztyčených menhirů. Takto vázané vodorovné bloky, „zavěšené kameny“, jimž stavba vděčí za dnešní jméno, přemostují vztyčené menhiry a tvoří s nimi takzvané *trility* („trojkameny“).

Ostatními podrobnostmi se zde nebudeme zabývat, zájemce odkazuji na prostudování příslušné literatury doporučit lze i rozsáhlé

- Roku 1964 zveřejnil *Cecil A. Newham* v knize *Enigma of Stonehenge* (Záhada Stonehenge) senzační poznatek:

Stonehenge zpočátku muselo být měsíční observatoří.

K tomuto závěru dospěl analýzou polohy čtyř „pozičních kamenů“ a rozměrů jimi vymezeného obdélníku. Tvrdil, že stavitelé komplexu přesně věděli, kde ho založit (!) - obdélník a jeho vymežovací linie by podle jeho propočtů neplnil žádanou funkci v žádné jiné geografické poloze.

přijímají s odporem, aby je, po dlouhodobém zpochybňování složitými úvahami a zaručeně správnými propočty, posléze považovaly za samozřejmost...

Řečeno méně diplomaticky: krédo neschopných je jednoduché. Protože sám nevím, jak na to, a nehodlám to přiznat, vždy a zásadně nesouhlasím s názorem někoho, kdo se opovážil zkusit myslet jinak než já a navíc ještě měl tu drzost své myšlenky zveřejnit. Nový názor (i scestný) přijmu až tehdy, stane-li se názorem většiny.

Nikdo ze zástupců "ortodoxní vědy" tehdy

aby mohl provádět náročné výpočty dráhy Měsíce.

Pohyb Měsíce kolem Země a soustavy Země - Měsíc kolem Slunce, se pravidelně opakuje - ovšem ve zhruba devatenáctiletém *Metonově cyklu*, protože Měsíc obíhá Zemi po dráze, která vůči ekliptice vykazuje asi *pětistupňový sklon*. (Metonův nebo také „dračí cyklus“, podle dávné pověsti -mnemotechnická pomůcka? - o požírání měsíce drakem, sídlícím v uzlech drah Země a Měsíce, trvá 18,5997 roku. Naší obdobou je pohádka o červené Karkulce!)

zdánlivého prodloužení synodického oběhu Měsíce je shodnost směru otáčení Země se směrem jeho oběhu.

Metonův cyklus tedy zahrnuje osm bodů, okamžiků, kdy Měsíc na své pouti oblohou protíná nebo téměř prochází rovinou ekliptiky. Poněkud zjednodušeně řečeno, je to postavení, umožňující úplné zatmění Měsíce nebo úplné či částečné zatmění Slunce. Cyklus obsahuje čtyři *hlavní* a čtyři *vedlejší* body, označované jako „uzly“.

Chceme-li vypočítat například den, kdy dojde k příštímú úplnému zatmění Měsíce v

siderickým (hvězdným). To odpovídá 6585,333 dnům; 18 rokům a 11,333 dne Metonova cyklu. Abychom dospěli i k *totožné denní době* atmění, musíme násobit počet dnů Metonova cyklu třemi a dostaneme periodu uzavírajících 19 756 dnů.

Newhamův předpoklad, že Stonehenge bylo založeno za účelem fixace uzlů Metonova cyklu, či snad dokonce jejich předpovědi, se jeho kolegům zdál být směšný přímo k popukání. Vždyť primitivní stavitelé by prakticky museli mít stejné znalosti jako oni!

rozvinutá *sumer-ská* a *egyptská* civilizace už tisíce let. Cyklus prokazatelně znali Egypťané už *nejméně osmnáct století před naším letopočtem*. A to prosím v epoše, známé v Evropě jako mladší doba kamenná (neolit).

Posvátná kniha Indů - *Súrja siddhánta* - je učebnicí astronomie, údajně diktovanou samotným „bohem slunce“. Obsahuje přesná pravidla, podle nichž lze velmi prostým způsobem vypočítat doby zatmění, které se na hodinu přesně kryjí s dnešními výpočty.

Je podivné, že se *původním obyvatelům Indie* (ne áriiským bráhmaniim kteří si

projevem primitivity! *Naopak* - je dokladem dřívějších velmi rozsáhlých znalostí, *na které se zemi okupujícím Arijcům už nepodařilo navázat.*

Úroveň dřívější indické vědy nelze posuzovat podle útržků zachovaných ve *védách*. V těchto spisech je třeba vidět jen *pokus o záchranu dřívějšího poznání*. Jsou prošpikovány hrdinskými činy árijských „bohů“, kteří *naprosto nepatří do původní indické mytologie.*

Logickému vysvětlení způsobu a účelu stavby „computeru“ ve Stonehenge brání

kdy na území jejich dnešních evropských velkoměst znělo jen vytí po ledu ťapkajících vlků.

Bránili a brání se myšlence, že naše věda (z indického *véda*) má hluboké kořeny ve vědomostech, zprostředkovaných Evropanům z pokladnic zbytkových znalostí „pohanských“ národů Blízkého východu, křesťany vypuzenými Maory a opovrhovanými hebrejskými učiteli.

Podstatný díl viny nese nesmyslné rozdělení intelektuálního světa na zanřísáhlé ateisty a zastánce církví

• V sedmdesátých letech prokázal profesor *G. S. Hawkins* z Bostonské university (v publikacích *Stonehenge Decoded* a *Beyond Stonehenge*) astronomický účel stavby. Poprvé ji označil za *kamenný computer*, užívaný především k výpočtům zatmění Měsíce a Slunce (obr. 3, a/s. 68). Přiznal obdélníku, vymezenému pozičními kameny, obrovský význam a dokázal, že prodloužení linií mezi jednotlivými kameny, umístěnými na jeho dlouhých stranách, skutečně přesně určuje místa hlavních bodů „zastavení Měsíce“, zatímco prodloužené linie diagonálních propojení rohových kamenů směřují k

určení průsečíků, ve kterých Měsíc každoročně protíná dráhu Země v úrovni ekliptiky.

Jejich znalost, jak jsme se již zmínili, umožňuje předpověď zatmění Měsíce a s využitím dalších pomůcek (které jsou ve Stonehenge k dispozici) samozřejmě i zatmění Slunce.

Háček je ale v tom, že i zde platí *bezpodmínečná nutnost detailních znalostí všech uvedených zákonitostí devatenáctiletého Metonova cyklu.*

poloze -jinde ztrácejí smysl. Téhož názoru byl později i astronom, matematik a filozof *sir Fred Hoyle*.

Následoval obligátní výsměch...

Toho kdo je obeznámen s postoji a způsobem uvažování historiků nepřekvapí, že hlavním odpůrcem Hawkinsovy teorie se stal *Richard J. C. Atkinson* z university v Cardiffu - badatel, jehož tým ve Stonehenge provedl do té doby nejrozsáhlejší a nejdůkladnější vykopávky.

Jeho hlavním protiargumentem bylo

indicií, signalizující, že celá záležitost bezpodmínečně vyžaduje jiný úhel pohledu.

Budu kacír a použiji toto pravidlo.

Trvám na tom, že poslední ze závěrů přednesených Newhamem, Hawkinsem a Hoylem je *nesprávný!*

Proti vší logice se nás totiž pokoušejí přesvědčit o tom, že geniální architekt (ne jakýsi drolicí se paneláky projektující rutinér!) navrhl dům, který měl jedno okno na východ a druhé na západ. Uvnitř místnosti měly být dvě čáry. Na první měl jedním oknem dopad-

Pak si, nešťastník, vzal své plány a šel hledat geografickou polohu splňující uvedené požadavky...

To neberu! Tak hloupý snad ani nikdo nemůže být.

Naproti tomu tvrdím a pokusím se prokázat, že geometrie observatoře odpovídá, a to z *naprosto logických a rozumnými argumenty nevyvratitelných důvodů, geografické poloze právě a jen proto*, že byla založena **na tomto místě a nikde jinde!**

Newhamovo tvrzení, že Stonehenge *bylo v první fázi především lunární observatoří.*

Astronom Fred Hoyle s tímto závěrem souhlasil, ale doplnil, že *stavitel musel přesně znát délku trvání slunečního roku, periodický oběh Měsíce a jeho devatenáctiletý cyklus.*

Atkinson se pak nejen omluvil, ale dokonce konstatoval, že *pod tlakem okolností zřejmě bude nutné přistoupit k přepracování dosavadních historických časových tabulek!* Bravo! Ale kdy?

Nová hypotéza

Tvrdím, že:

- uvedení astronomové se v jednom nemýlí: stavitelé Stonehenge pochopitelně znali potřebnou teorii. Ale naproti běžnému způsobu uvažování je zde malý rozdíl:

- Nevvham měl pravdu. Až na to, že uzlové body Měsíce a délka Me-tonova cyklu, tak jak je známe, **zde byly určeny vůbec poprvé!**

Zaujala mne zmínka o řadě otvorů, které objevili archeologové nedaleko vchodu. Podle jejich názoru zřejmě sloužily ke vztyčování přenosných dřevěných kůlů, *určených k jakémusi měření. Čeho?*

Badatele dále velmi zaskočila okolnost, že *hlavní změnou ve druhé fázi výstavby* nebylo umístění „modrých kamenů“, *ale pootočení ústřední osy zařízení.*

O tento posun osy se opírá následující pracovní hypotéza:

- **Slunce v den letního slunovratu te-**

Tato, vzhledem ke složitosti měření obdivuhodně minimální korektura, si vynutila i rozšíření průchodu stržením části valu na pravé straně.

Je téměř jisté, že archeology postrádané kameny předpokládaného původního průhledítka („veřejí“) nikdy neexistovaly! Neměly by žádné opodstatnění.

Funkce měsíční observatoře dostatečně popsali Hoyle, Hawkins a Thom. Všechno souhlasí, jen postup v první fázi je třeba vnímat v obráceném pořadí.

Vzpomínáte? *Složité měření jsou vždy průvodním jevem anomálií!*

Pozorovatelná sloužila dvěma účelům: *určení „dračího cyklu“ a následné fixaci dne solstitia - letního slunovratu. Postup je zřejmý...*

Podle pozorování Měsíce, na základě zjištěných zákonitostí, byl vypočten, ve kterém správně *měl nastat slunovrat*. Pozorovatel se za svítání postavil u vchodu tak, aby viděl vycházející Slunce v zákrytu za „podpatkem“.

Jednoho takto určeného dne vyšlo Slunce přesně nad značkou umístěnou v průběhu předešlého pozorování a během několika následujících let (nebo dalšího cyklu) byla správnost pozice potvrzena. *Původní účel zřízení měsíční observatoře, sloužící jako jakési pomocné hodiny, byl splněn. Bylo prokazatelně zjištěno, že bod solstitia se ustálil. Soustava Země - Měsíc obíhala Slunce po nové, ale stabilní dráze.*

Teprve teď bylo možné **opustit pomocný měsíční kalendář a rekonstruovat sluneční a siderický čas.**

Otvory po provizorních značkách u vchodu jsou s největší pravděpodobností stupnicí, která vydává svědectví o průběhu stabilizace dráhy {nebo sklonu zemské osy?) v časových odstupech daných cyklem, jehož objev mylně připisujeme Metonovi. Počet otvorů zřejmě odpovídá počtu provedených měření.

Měření ukázala, že vypočtený a nový solstitiální bod se rozcházejí.

Musela být provedena korektura, protože značka u vchodu a „podpatek“ se v čase letního slunovratu sice kvůli se slunečním

Stavitelé evidentně chtěli zachovat *funkce potřebné k pozorování Měsíce* a možná i jiné, jejichž smysl nám z neznalosti jistých faktů dosud uniká. Protože chtěli zachovat centrum založeného kruhu, vyřešili problém nejjednodušším možným způsobem: *přemístili „podpatek“*. Přitom nutně museli rozšířit i *průhled valem*. Nakonec *vztyčili dva menhiry - „vratové kameny“ - sloužící jako průhledítka*.

Od tohoto okamžiku přibýly původní lunární observatoři i funkce observatoře sluneční!

V okolí Stonehenge se zachovalo mnoho jiných, pravděpodobně mnohem starších staveb a pracných terénních úprav, jejichž smysl nám dosud uniká. Tyto mohou nebo ve dřívějším stavu mohly obsahovat fixační body původního azimutu.

Jedna z novějších úvah vyslovuje domněnku, že poměry obvodů jednotlivých mezikruží reprezentují poměry *středních vzdáleností planet sluneční soustavy!* Kamenný podpatek ve schématu údajně zaujímá pozici Jupitera. Obdobné schéma jako v jihoamerickém Teotihuakánu?

Co symbolizuje například umělý pahorek několik set metrů východně ("*cursus*"), o kterém se literatura v souvislosti s kamenými stavbami téměř nezmiňuje, anebo *Windmill Hill* a známější *Silbury Hill*, jež nikdy nebyl „náhrobní mohylou“, i když se ho archeologové, stejně zoufale jako marně, snaží do této kategorie doslova dokopat svými motykami!

Co naplat? Noha s velikostí dvanáct do boty číslo deset nepatří, ani kdybychom jí zkrátili prsty.,.

Newtonem) *disponovali veškerými teoretickými znalostmi* a uměli vypočítat pravděpodobný den slunovratu.

Měřenou anomálií tedy nemohlo být nic jiného *než poloha Země vůči Slunci!*

- Pokud by zařízení bylo od počátku situováno na Slunce, *nikdy* by se při schopnostech, které lze považovat za prokázané, *nedopustili školácké chyby vyžadující pozdější úpravu záměrných bodů!*

- Okolnost, že dávný geometr při zahájení zemních prací už napřed počítal s dílem, je-

organizační systém, vlastní vysoce rozvinutým, technicky zaměřeným civilizacím.

O to víc udivuje počáteční nepřesné stanovení osy zařízení! *Původní umístění „podpatku“ asi odpovídá stavu před převratnou událostí, která s největší pravděpodobností ukončila poslední glaciálu.*

Výměna „bohů“

hlavních bohů) byl do té doby *Samaš* (božstvo později symbolizující Slunce) pouze *synem Sina* - boha Měsíce (*Sinai* - Sinova země). Sinův význam však tehdy z nevysvětlitelných důvodů prudce poklesl.

Myslím, že šlo o dozvuky astronomických událostí, a že tyto změny byly v přímé souvislosti s ustálením zemské dráhy.

Se Sluncem se opět dalo počítat.

Pátý, dvacátý druhý, třicátý třetí, třicátý devátý a padesátý *capac* (vládce) Staré říše Inků byli nuceni upravovat kalendář, protože

*1000 let před naším letopočtem „Akademii pro studium astronomie“ a **určil dny rovnodennosti.*** (Incké chrámy na opačné polokouli jsou orientovány podle *jarní rovnodennosti.*) Tehdy byly v tamejších slunečních observatořích umístěny *intihuatana* - „kameny, ke kterým je připoutáno slunce“. Jedním z nejznámějších je složitě opracovaná skála nad domnělou „inckou pevností“ *Machu Picchu.*

Podle Inků došlo k přechodu ze znamení Býka do znamení Berana zhruba v roce -2150. Nový (později znovu upravovaný) kalendář však zavedl až Inka Pachacuti (Pa

Vyprávění o Pánem způsobeném pádu tohoto „anděla“ se pak jeví ve zcela jiném světle.

Po změně sklonu zemské osy (nebo změně úhlu oběhu vůči ekliptice) se Venuše, zářící vysoko na nebi, opět vrátila na své místo - dolů nad horizont (po *x letech?*). Co znamená tvrzení, že padlý anděl Lucifer se jednou - až bude „Pán“ chtít - opět vrátí na své místo nahoře na obloze? Venuše je, díky své atmosféře, velmi jasná oběžnice. Je po Slunci a Měsíci nejjasnějším nebeským tělesem vůbec! Vezmeme-li v úvahu, že v *období*

světlo bylo místo nad obzorem, kam patří, viditelné kdesi „nahore na obloze“, je silnou indicií podporující domněnku o tehdejších, neobvyklém sklonu zemské osy vůči ekliptice.

Tyto změny nebyly bez následků pro pozemský život. Provázela je zvýšená sopečná činnost a jistě i řada zemětřesení. Jisté je, že staří astronomové Venuši od jisté doby nespustili z očí.

U Mayů tato pozorování zdánlivě přerostla až v kult.

Kdo je jmenovaný „Pán“, měnící dráhy planet a postavení hvězd, ten, který přináší závoj temnoty a zkázu pozemskému světu?

Popisují Amos a Izaiáš dříve známé jevy a vyhrožují jejich opakováním, které opět jednou přijde jako „boží trest“ na nehodné lidstvo?

Byl to sumerský Nibiru, a ne Venuše, jak si shora uvedené okolnosti mylně vysvětlil Velikovsky (který ovšem sumerskou kosmogonii neznal)? Je právě on „kometou, vnášející zmatek do planetární rodiny“?

Blízkého východu k zachování měsíčního kalendáře.

Určování času podle Slunce se jim zdálo být příliš ošidné...

K dalším úvahám momentálně postačí vědomí, že Stonehenge (a nepochybně i řada podobných zařízení, která se ovšem netěší takové popularitě) *v počátečním stadiu* sloužilo k pozorování Měsíce v dobách, kdy se stabilizovala dráha nebo sklon Země, či obojí.

Mělo uvedení *nového* nippurského

Odvážím se vyslovit dokonce podezření, že letopočet, kdy dávní astronomové ve Stonehenge zafixovali letní solstitium, se pravděpodobně shoduje s počátkem *revidovaného* nippurského kalendáře!

Ten se liší jen tím, že se, stejně jako kalendář Inků, opírá o *jarní rovnodennost*.

Časové shody

Hebrejští učenci odedávna tvrdili, že leto-

„kosmických hodin“ (-3760). Podle něho se letos (1998) píše rok **5758**.

Srovnáním poznatků ze starých textů s tvrzením některých geologů dospějeme k závěru, že ke kataklyzmatu a ukončení poslední glaciály, muselo dojít před zhruba 6500 až 6700 lety.

To ovšem „klasickým geologům“ neseďí. „Potřebují“ více než 12 000 let... Kdy se vlastně udála katastrofa, která vešla do záznamů Sumerů a biblických análů jako „poptopa světa“ (diluvium)?

mezi první a druhou etapou stavby, dospějeme k datu **-4460**.

Průzkumy dokazují, že alpské ledovce *podle klasické teorie nemohou být pozůstatkem poslední doby ledové -jsou jen o málo starší než 4000 let*. Stejně je datován i počátek nového zalednění Antarktidy. Skončila poslední glaciála globálním oteplením teprve před 4500 lety?

Pokud ano, muselo (podle současného datování) jít o jiné zalednění, než bylo to, které je dáváno do souvislostí s biblickou potopou. Možná ano, možná ne. Ale co

onak: údaj, kladoucí konec *posledního* zalednění dodoby před 12 000 lety, se po vyhodnocení celosvětově sebraných údajů jeví jako neudržitelný.

Inklinace

Sklon zemské osy vůči myšlené rovině oběžné dráhy kolem Slunce (ekliptice) je *ekliptický sklon - inklinace*. Myšlená přímka prodloužení rotační osy vykreslí v průběhu ročního oběhu Země kolem Slunce prost-

Obratníkem je míněna zeměpisná šířka (dnes asi $23^{\circ}27'$), rovnoběžka, nad kterou stojí Slunce ve dnech *slunovratu*. V těchto dnech se zdánlivý posun místa východu Slunce na čáře obzoru zastaví nad jedním *lobratníkům* a nastoupí cestu zpět.

Dny, ve kterých Slunce pro svou zdánlivou denní pouť po obloze potřebuje přesně dvanáct hodin, jsou dny podzimní nebo jarní *rovnodennosti*. V těchto dnech stojí Slunce kolmo nad rovníkem.

V knize *UFO, bible a konec světa* jsem se pokusil vysvětlit takzvané "egyptské rány"

výpočtů došlo ke katastrofám popsaným v Exodu roku **-1433**.

Odečteme-li toto číslo od 4460 let (-2463), stáří určeného archeology pro Stonehenge, dojdeme přibližně k datu -1030. Rozdíl mezi těmito daty (asi 400 let) zhruba odpovídá předpokládané době, po kterou se Vetřelec zdržuje ve vnitřní části sluneční soustavy.

(Poznámka pro ty, kteří četli předchozí knihu. Pokud k jevům provázejícím Exodus došlo v době *příletu* Nibiru, vysvětluje to možná důvod spěšného odchodu Tvůrců.

soustavy musel projevovat jako řada neobvyklých úkazů, jejichž biblické popisy interpretuje Velikovsky. Upozorňuje i na líčení bitev mezi planetárními bohy, známá z řecké mytologie. Mnoho *kosmogonic-kých alegorií tohoto* druhu obsahuje například Homérova *Ilias*, popis Trojské války, a její pokračování, známé jako *Odyssea*.

Cennými doklady o změně sklonu zemské osy jsou záznamy středo-mořských a čínských astronomů, kteří unisono tvrdí, že hvězda, původně určující pól, se přesunula z Velkého vozu (*Ursa major*) do souhvězdí Malého vozu (*Ursa minor*), kde ji jako

příkrém rozporu s historickými astronomickými údaji!

Tabulka, zahrnující období 2000 let, vypadá následovně:

rok sklon zdroj

-1100 23° 54' Čchu-tching - Čína

-350 23° 49'20" Pytheas - Řecko

1000 23° 34' 50" Ibn Innis - Egypt

1280 23° 34' 26" Košu-tching - Čína

1900 23°23' Praha, hvězdárna

Sklon zemské osy se v tomto období **zmenšil o 31'** (úhlových *minut*, něco málo *přes půl stupně*), zatímco podle tvrzení astronomů by se Země musela zhoupnout (ve dvou tisíciletích dvakrát!) v rozmezí 6° (šesti úhlových *stupňů*) sem a tam...

Jak je patrné z údajů ve shora uvedené tabulce, sklon osy se ještě stále zmenšuje. Rychlost posunu je asi 0" 476 ročně,

Sumerové pojmenovali pásmo mezi 30° s.š. a 30° j.š. *Anovou cestou*. Vymezovala

Soudím, že k postupnému návratu do jakéhosi základního naklonu, je Země vždy znovu přinucena svým zvláštním tvarem, daným vznikem z rozštěpeného původního planetárního tělesa (*Tiamat*). Masa vod oceánů, pokrývajících téměř dvě třetiny povrchu (spolu s působením slapových sil Slunce a Měsíce) a excentricky uložené jádro (což dokladuje i mapa základní *magnetické deklinace*), jí nedovolí zaujmout jinou než přibližně dnešní „potácivou“ polohu.

Sar

Anunnaki-pravládčů, uvedených v *Listině babylonských králů*. Její opis a řecký překlad pořídil ve 3.-4. stol. př. n. l. babylonský kněz *Berosos*.

Berossova tvrzení byla považována za přehnaná až do roku 1932, kdy správnost opisu nečekaně potvrdil archeologický nález chorsabadských originálů, vedený ve vědecké literatuře jako *Seznam starobabylonských králů „WB 444“ A a B*. Jsou zaznamenány na čtyřhranném 20,5 cm vysokém bloku (obrázek dole).

Zatímco bible vypočítává deset předtopných praotců, hovoří záznamy na dokumentu o božských prakrálech. Ti, podle textu *WB 444 „A“*, vládli celkem *čtyři sta padesát šest tisíc let*. Údaj na první pohled naprosto nesmyslný. Posud'te sami:

„Když království sestoupilo z nebe, bylo království v Eridu. V Eridu byl králem Alulim, vládl 28 800 let. Alalgar vládl 36 000 let. Dva králové vládli 64 800 let. Nadvláda Eridu byla svržena; jeho království přešlo na Bad—Tibiru. V Bad-Tibiru Em-en-lu-anna vládl 43 200 let. Em-en-gal-anna vládl 28 800 let. hůh Dumuzi, nastiň vládl

Sitchina potvrzuje skutečnost, že 10 sarů vlády (deset let v časových dimenzích Anunna-ki) představuje 36 000 pozemských let.

Budeme-li si ovšem s čísly hrát, zjistíme, že shora uvedená data **jsou stejně tak dobře dělitelná 1800, 7200** atd.

Podle mého názoru *nebyla* „délka vlády“ *ve vztahu k oběhům bloudícího Vetřelce. Byla určována podle jiného měřítka. Ale k tomu se ještě vrátíme.*

Historikové tyto údaje samozřejmě vůbec

lunárního roku (!). Nikoho přitom nenapadne, že mohou znamenat něco jiného. Například, podobně jako biblické „dny“ Stvoření, *označení průměrné délky trvání určitých epoch. „S ohledem na vysoká čísla a počítání s nimi je třeba poznamenat, že na tabulce nalezené v kopci Kujumčik je výpočet, za jehož rovnítkem stojí číslice 195 955 200 000 000. Proč by se Sumeři, kteří se ve velkých číslech vyznali, mýlili zrovna v délkách vlád svých předpotopních králů?“*

(E. von Daniken) Připusťme, že praktálové před potopou byli opravdu neposuzovatelní našimi měřítky. Ale co s těmi, jež vládli

Pokud je pojem *sar* shodný s číslem 3600 a současně platí jako *rok vlády „boha“*, byl **později** rok vlády bohy dosazeného, a tedy „božského krále“ **považován za *sar*!** Je tedy dobře možné, že ***roky*** vlád králů *byly dodatečně násobeny číslem, odpovídajícím hodnotě tohoto pojmu.*

Listina králů samozřejmě není sumerský originál. Je jen babylonským opisem starých materiálů, které písaři v dobré vůli a úctě k „božským“ prapředkům poněkud vylepšili.

Původní verze, která jistě kdesi čeká na objevení zní pravděpodobně takto:

Alalgar 10 sarů.

Dva králové 18 sarů.

Nadvláda Eridu byla svržena;

jeho království přešlo na Bad-Tibiru.

VBad-Tibiru Em—en—lu—anna 12 sarů.

Em-en-gal-anna 8 sarů,

bůh Dumuzi, pastýř 10 sarů... "

Podle jiných sumerských dokladů bylo království v dobách fyzicky přítomných bohů

To ovšem neznamená, že kralovali doživotně - mohl je sesadit, popřípadě dosadit i podruhé, pokud se během jejich předchozí vlády osvědčili v nějakém kritickém období. Zde se možná skrývá vysvětlení hádanky, jak je možné, že se někteří panovníci vyskytují v seznamech znovu poté, kdy mezitím vládl někdo jiný.

Použijeme-li stejný recept i u deseti předpotopních prakrálů zjistíme, že celková délka jejich vlády zahrnuje *127 sarů* - v přepočtu přibližně 456 000 let; průměr *12 sarů* („roků božského vládce“) pro panovníka! Tady se zřetelně jedná o epochy a o podle jakéhosi

vládnoucích **poté:** „když po potopě království znovu sestoupilo na Zem“?

Ga-Ur - $1/3$ saru,

Gulla—Nidaba-Anna — něco přes $1/6$ saru,

Zukakip - $1/4$ saru,

Atab - $1/6$ saru, jeho syn něco přes $1/4$ saru,

tajuplný *Etana*, pastýř, (odešel s bohy)
vládl přes $1/2$ saru,

Kiag-Ga, syn boha slunce, velekněz (a král) přes 1/11 saru,

božský Lu-Gal, pastýř, vládl 1/3 saru,

bůh *Dumuzi*, rybář, jehož městem je Kua, vládl 1/36 saru.

Božský Gilgameš, jehož otcem údajně byl démon *Lilia*, vládl 126 let (něco přes 1/28 saru). Po něm nastal „úpadek“.

Gilgamešův syn *Ur-Nun-Gal* panoval již jen 30 let, jeho potomek 15 let, *Labaser*, poslední ve výčtu, 9 let.

normálu-po zveřejnění Gilgamešových zkušeností jim už písař „božství“ ani nesmrtelnost nepřiznal...

Myslím, že Listiny králů v tomto smyslu, a v konfrontaci s jinými údaji, jistě stojí za prozkoumání. Rád uslyším, jak to dopadlo.

Těžko se vmyslíme do pohnutek a způsobu uvažování kronikářů dávných dob. Ale domnívám se, že i přes některé přetrvávající nejasnosti je uvedené vysvětlení pravděpodobnější než Dánikenovi „rychlostmi světla cestující astronauti, využívající časovou dilataci“

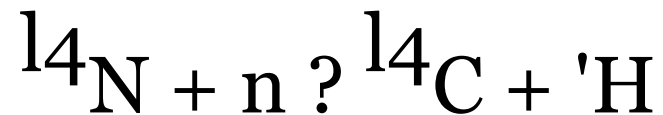
Mám pocit, že by si poddaní jejich nepřítomnosti nebo odchodu určitě povšimli (jako v případě Etany!), anebo by je za tisíce let, po návratu z hvězdných toulek, sotva ještě někdo poznal...

Datování radiokarbonovou metodou

Často se hovoří o datování pomocí radioaktivního izotopu uhlíku. Dlužím už dlouho vysvětlení, oč vlastně ide a jak se tato

biologických materiálů. Spočívá na poměrovém výpočtu množství zbylého radioaktivního uhlíku v mrtvých tkáních. Podívejme se, jak to vlastně funguje.

Radioaktivní *uhlík 14* vzniká transmutací z dusíku, bombardovaného ve vyšších vrstvách atmosféry neutronovým (kosmickým) zářením:

Sloučením izotopu ^{14}C s kyslíkem vzniká radioaktivní kysličník uhličitý $^{14}\text{CO}_2$. Ten se

Smrtí nebo uhynutím organismu se proces přijímání nových dávek radioaktivního uhlíku zastaví. Následuje rozpad izotopu (ten ovšem probíhá již od okamžiku jeho vzniku, což ale na datování pozůstatků rostlin, dřev a jiných organických hmot nemá podstatný vliv), měřitelný příslušným přístrojovým vybavením.

Poločas rozpadu ^{14}C je udáván hodnotou *5568 až 5730* let, to je doba, po které vzorek tkáně ještě obsahuje poloviční množství izotopu, zbylého od okamžiku, kdy se přísun radioaktivního uhlíku do organismu zastavil.

Na tomto principu založil *prof. Willard F. Libby* datovací metodu, oceněnou Nobelovou cenou. Při příležitosti jejího převzetí upozornil, že *tento způsob datování je použitelný jen velmi omezeně a výsledky tímto způsobem provedených měření by se v žádném případě neměly stát základem nějakých směrodatných závěrů.*

Profesor Libby věděl, co říká. Obsah uhlíku 14 v atmosféře *není konstantní. Je přímo závislý na síle geomagnetického pole. Čím je silnější, tím méně kosmického záření prolomí ochranný pás (van Allenův štít), tím méně radiokativního uhlíku vzniká a*

V praxi to (zjednodušeně viděno) znamená, že zkoumané vzorky tkáně z období, kdy magnetické pole Země bylo silné (nebo sluneční aktivita vysoká), *vykazují téměř nekonečné stáří*, zatímco materiály z období oslabeného pole (nebo snížené sluneční aktivity) *se jeví podstatně mladší, než ve skutečnosti jsou...*

Jaderné pokusy přispívají k takovému zkreslení nemalou měrou. Pokud budou i příští archeologové odkázáni jen na tuto metodu, budeme se jim jevit značně mladší. Slabá útěcha...

Datování jednotlivých staveb, kupříkladu fází stavby Stonehenge, nabízené klasickou archeologií je přinejmenším sporné. Nejenže použitý způsob měření před chvílí popsanou metodou je nejistý, ale také proto, že k určení času použité artefakty, nalezené v příkopu a *otvorech po kamenech (ne pod kameny dosud stojícími na svých místech!)*, mohou pocházet ze zcela jiného období.

V době užívání byla observatoř nepochybně pečlivě udržována; pro nějaké odpadky, nebo dokonce hroby určitě nebylo v otvorech sloužících k měření místo.

Paleontologové se rádi ohánějí výroky, překypujícími údaji řádu milionů let. Oč se opírají jejich tvrzení? O axiomy. Zopakujme si definici. Axiom je „gumový“ pojem, který podle Slovníku cizích slov znamená:

a) základní filozofickou větou, platnou bez dokazování,

b) zásadní poučku; samozřejmou, nespornou pravdu; východiskovou větou vědecké teorie, v dané teorii nedokazovanou.

„Vědecké teorie“ tedy v podstatě mohou být (a většinou jsou) nakupením axiomů, s

„fosilní“ tabul-kaje ústupkem Darwinově, z jiných axiomů slepené, evoluční teorii, vyžadující k vývoji jednoduchých organismů miliardy let. Musela je tedy dostat! Takto zdůvodněné miliardy let, byly (podle Darwinovy teorie!) rozděleny do přihrádek „datovacího systému“, kterému se říká index fosilií... Ten pak coby platný axiom **zpětně** slouží jako prostředek k ověření stáří usazených hornin, které jsou důkazem správnosti výchozí teorie. Jasně?

Tak se vyrábí krmivo pro prostáčky...

„Jak dalece se necháme oklamat?“

zkamenělou kost, musí jen nahlédnout do patřičné kolonky indexu fosilií a hned „ví“, jak starou vrstvu to vlastně našel.

Jak jednoduché, prosté - a evidentně navičí! Navíc se jaksi automaticky předpokládá, že níže ležící vrstva horniny je až o x-tisíc let starší než ta nad ní.

- Tomuto vyhodnocování svislého průřezu vrstvami usazených hornin se říká *stratigrafie*. Přitom se vychází z axiomu, že se jednotlivé vrstvy ukládaly velmi mnoho let. Ale jak už víme: ověřovací laboratorní pokusy mezitím *nezvratně* dokázaly, že k uložení

Minimálně na dvou místech byly nezávisle na sobě objeveny zkameněliny dravých ryb, které zahynuly v okamžiku, kdy jedna požírala druhou (*Calais a Williams* 1989 v USA a *Snelling* poblíž Sydney)!

V Austrálii byly spolu s celým hejnem ostatních (hustota: průměrně 7 naprosto nepoškozených exemplářů v kubickém metru) uloženy v několik metrů tlusté vrstvě pískovce, která se podle klasického učení musela utvářet několik tisíc let... Něco tu smrdí!

Právě zjištění že ryba za normálních

druhů! Mnoho hornin sestává jen z těl násilně zahubených vzápětí tlustými vrstvami usazenin překrytých živočichů. Tyto vrstvy zabránily hnilobnému procesu. Obrovské náplavové vlny vraždily rychle, nemilosrdně a mnohdy tak důkladně, že nepřežil ani jeden exemplář druhu. Mnoho zkamenělých tvorů, zejména ryb, si zachovalo obrannou pozici, prozrazující překvapení.

Události vedoucí k navršení ohromujících vrstev tohoto druhu byly **kataklyzmického charakteru**. O nějaké evoluci za těchto okolností opravdu nelze hovořit.

Dotaz, jak je možné, že dotyčný strom v mez-
ičase neshnil (stejně jako nahlas vyslovené
zpochybnění „neomylnosti“ geologického
datování všeobecně) je v příslušných „vě-
deckých kruzích“ dosud považován za
nemravnost...

- Nejmodernějším způsobem datování
stáří hornin jsou další *radiometrické met-
ody*, jako: draselno-argonová, rubidio-stron-
ciová a urano-olověná.

Postup je podobný jako u radiokarbonu,
měří se však *produkty jaderného rozpadu*.
Porovnáním poměru množství původního

Jenomže...

Rozpad jaksí neprobíhá tak, jak by fyzikové chtěli. Například berylium ($\text{Be } 7$) se při změnách tlaku rozpadá pokaždé jinou rychlostí.

Rychlost rozpadu uranu na olovo se mění s časem a působením vnějších vlivů, například působením velmi silných elektrických a elektromagnetických polí.

Předpokládá se, že v okamžiku uzavření referenčního prvku do horniny *nebyly přítomny žádné měřeními zjišťované*

Jak stará je Země?

*-Odhad stáří Země spočívá **na** výsledku měření poměra uranu **a** olova v usazených a vyvřelých horninách. Předpokládá se, že v době vzniku vzorků v nich ještě žádné olovo nebylo. A právě z těchto výsledků na neověřených předpokladech postavených měření byla stáří naší planety stanoveno číslem čtyři a půl miliardy let.*

Toto „vědecké“ zjištění je skutečně

odvíjejí další složité a vážně brané úvahy a hypotézy, například hypotéza o vzniku a stáří Slunce, a konečně Velký třesk i s jeho prvními třemi minutami...

Metoda využívající *stroncium 87* není o nic lepší; staví opět jen na *předpokladech*. *Draselno-argonová* metoda je vůbec nešťastná, protože *draselné soli jsou velmi dobře rozpustné ve vodě, takže mohly být do horniny naplaveny nebo do ní vsáknout*. Samotný *argon*, jak známo, přitom z hornin neustále *vyvětrává*.

V renomovaném časopisu *Science* (1976)

Zkoumání dvaadvaceti vzorků zařazených klasickou metodou do období *třetihor* (předpokládané stáří 65 milionů let) *rubidiostronciovou metodou* přineslo výsledky, **kolísající v rozmezí od 70 milionů do téměř 3,5 miliardy let.**

Spolehlivost *metody uran-olovo* byla testována (1970) prověřováním hornin vulkanického původu.

Určení stáří vzorků z Vesuvu a Azorských ostrovů přineslo údaje, které se pohybovaly **mezi 100 milionů až 10,5 miliardou let!** **Zkoumané útvarv ovšem**

Láva ztuhlá na Havajských ostrovech před **200 lety** byla *draselno-argo-novou meto-
dou* datována na **22 milionů let...**

Usazené horniny navíc sestávají z částech jiných vyvřelých nebo sedimentovaných minerálů, které musely vzniknout mnohem dříve a pak ještě mít dostatek času zerodovat. V knize *Tušení stínu* zesnulého fanouška marxistické dialektiky MUDr. Ludvíka Součka se ovšem dozvíme, že: „...*radiometrické metody vědcům a historikům dodávají naprosto nezpochybnitelné a nezvratné výsledky.*”

Během čtení jeho díla člověk musí

švýcarského hoteliéra" mu nikterak nebránilo v tom, aby právě jeho texty a fotografiemi vyplnil dvě třetiny obsahu knihy, podivuhodně odrážející schizofrenii své doby. Jeho sci-fi byly opravdu mnohem lepší.

Jak vidno - dosavadní geologická datování stojí na axiomech a *několikanásobném* vysvětlení kruhem. Zjišťujeme, že veškeré pokusy o definici časových úseků minulosti se mohou (ale i zde pouze v omezeném rozsahu, ve kterém jsme je *schopni pochopit*) opírat **jen o kosmické jevy a záznamy, které nám o nich zanechaly předchozí**

Podívejme se k čemu jsme se zatím prokousali.

Nutnost zjištění nových časových konstant dlouhodobým pozorováním Měsíce a takto *nově definovaných* měsíčních uzlů zřejmě byla v přímé souvislosti s *klimatickými změnami na konci poslední glaciály*.

Tání ledu pravděpodobně provázelo konsolidační proces, kdy se působením nerovnováhy zemského tělesa a slapových sil Slunce a Měsíce postupně měnila šířka pásma mezi obratníky (změna inklinčního úhlu). Zprvu dramaticky pozvolna ještě

A) Došlo k *vychýlení soustavy Země-Měsíc* vůči Slunci, způsobenému gravitací velkého cizího tělesa.

AI) V důsledku otřesu nebo působením slapových sil se rozlomila obrovská masa ledu pokrývající jižní pól a sesunula se do oceánu. Vyvolaná obrovská vlna zaplavila exponované přímořské oblasti a nížiny. Led, ve velkém množství vplouvající do oblasti teplého rovníkového proudění, byl příčinou kondenzace vzdušné vlhkosti do obrovitých vodních mraků. Krátce po zničující vlně zaplavila pevninu dlouhodobá průtrž mračen. Tak podle Zecherij Sitchina, umělece bib

ledovců plujících k rovníku okamžitě ovlivnila rovnováhu planety. Došlo by ke značnému ovlivňování sklonu rotační osy!

Představte si dětskou „káču“ („vlka“).

Na horní a spodní část, souměrně kolem osy, připevníme závaží z formelíny. Horní přilepíme pevně, spodní tak, aby po chvíli sklouzlo ke straně nebo upadlo. Roztočená hračka, pokud se úplně nepřevrátí, se *silně rozkymácí*. Osa jejího horního „pólu“, zatíženého závažím, bude nucena opisovat velký kužel. Jinými slovy: její inklinace - sklon rotační osy vůči podložce jež nám v

vrstva materiálů nestejně hmotnosti, zřejmě plovoucích na plastickém podkladu?

B) Uvedenou katastrofu způsobil dopad nebo velmi těsný průlet planetoidu, který mohl být na dráhu Země přiveden jiným tělesem, které Zemi (někdy v minulosti) v bezpečné vzdálenosti minulo (Otto Muck).

C) Došlo k dopadu nebo velmi těsnému průletu asteroidu nebo jádra velké komety.

Jakési těleso způsobilo předchozí srovnání osy, vedoucí ke klimatickým změnám umožňujícím tvorbu ledovců. Jsou tu i další,

poslednímu *přeskoku* magnetických pólů Země došlo zhruba v roce -800!

Geomagnetickému poli *obrácenému působením vlivu většího tělesa* buď trval přechod k současnému stavu o něco déle, anebo magnetický pól dodnes není na svém místě! (Kde jsem to jenom četl... aha, u Hopi.)

Byla záměna pólů *průvodním jevem*, nebo jednou z *příčin* nezvyklého a k zalednění potřebného oteplení rovníkových oblastí? Soustředily se geotermické procesy, vyvolané vířivými elektrickými proudy při střetu slun-

aktivity. Jsou tyto změny sekundárním následkem změny aktivity Slunce; interakcí během nezvyklé konstelace planet?

Země mohla trpět podobnými účinky jako za účelem brždění zkratovaný elektromotor, ve kterém se kinetická a elektrická energie mění ve ztrátové teplo.

Archeo-astronomická datování

Staviteli upravená pozice „ukazovátka“ ukazuje, že se po ukončení tohoto procesu projevila (astronomicky vzato obrovská!) chyba. Pokud se tato domněnka ukáže jako správná, musí mít ve Stonehenge odečtená odchylna, nazvěme ji třeba „Y“, nemalý vliv na dosavadní *archeoastronomická datování* „historických a předhistorických“ staveb.

Také data vycházející z dosud předpokládané doby počátku a hlavně ukončení poslední glaciály vyžadují revizi! Je sporné, má-li takové datování u velmi starých staveb vůbec nějaký smysl. Odchylna „Y“ se vztahuje pouze na poslední změny. Uhel, který byl

S čím pracuje archeo- astronomie

Za zakladatele archeoastronomie je právem považován anglický astronom *sir Norman Lockyer*, který, roku 1894, v díle *The Dawn of Astronomy* poukázal na orientaci starých chrámů podle Slunce nebo jasných hvězd.

Skutečnost, že se sklon zemské osy během tisíciletí několikrát změnil, je považována za

a zhruba tento stav se zachoval dodnes. Nutno vzít na vědomí, že shora uvedená čísla (před rokem -2000) jsou pouze a jen *zpětně vypočtenými odhady*, platné jen za předpokladu, že postupná změna inklinace je *plynulý, známými silami ovlivňovaný proces* (tabulka na str. 94).

Ukážeme si, jak mizivou hodnotu mají díky uniformnímu pohledu na tento jev data udávaná archeoastronomií.

Jako výchozí referenční údaj je použito *archeologicko-historické určení stáří některých staveb*. Axiom o jehož správnosti se

- z datování nálezů fosilních pozůstatků, o kterých víme své; -z geologických dat, která se o ně opírají;

- z dat určených „neomylnou“ radiokarbonovou metodou

- a (sporadicky, pokud se to hodí) z velmi sporných, v době vzniku archeoastronomie téměř neznámých a dodnes stále ještě neúplných souborů *přepisů* starých textů!

Dodejme, že interpretovaných historiky na základě znalosti.....můžete třikrát hádat čeho.

(Zájemcům vřele doporučuji - historiky poplivanou - Velikovského knihu *Ramses II. and his Time!*)

Nad vším vlaje děravá vlajka neústupného otce a ochránce axiomů - konformismu - a na vysokých školách se nadále pilně biflují zka-menělé domněnky...

Po zjištění přibližné orientace na jarní nebo podzimní rovnodennost nebo letní či zimní slunovrat zbývá vypočítat *odchylku vůči dnešnímu stavu*. Na základě *odhadu (!)* a *srovnávání se stavbami, datovanými shora uvedením známostem byl vypočítán*

orientací osy chrámu nebo jiné astro-
nomicky orientované stavby ve vztahu k ose,
procházející obzorovým bodem dnes plat-
ného slunovratu či rovnodennosti. Jak prosté
a geniální... Jak fenomenálně darwinistický
postup! A nejstrašnější je, že takto získaná
data se sama o sobě už také stala - axiomy...

Ještě nikdy nikdo opravdu **nepátral po**
důvodu, proč byla orientace chrámů na
Slunce tak striktně dodržována, *kde je původ*
a v čem je smysl tohoto pravidla. Historikové
se ohánějí celým davem „bohů slunce“... Ale
k tomu se dostaneme později.

Pokud tedy dnes určujeme stáří ke Slunci orientovaných megalitických a chrámových staveb podle „přirozené odchylky“, k níž údajně dochází *pozvolnou, minimální změnou inklináčního úhlu*, musíme (s ohledem na geografickou polohu) přinejmenším odečíst hodnotu „Y“, kterou nám kdosi moc chytrý zanechal ve Stonehenge! To ale zcela určitě zpochybní dosavadní výsledky archeoastronomických datování!

Přesto, nebo vlastně právě proto, tvrdím, že *hodnota koeficientu, kterým se dělí zjištěný rozdíl, je **naprosto iluzorní!***

Příkladem toho, jak se archeoastro-
nomická metoda dá „ohnout“ ve prospěch
ještě ohnutější historie, je případ datování
Tiahuanaka, které provedl Posnansky podle
jejích pravidel. I dalšími experty potvrzená
data byla „omlazována“, a to tak dlouho, až je
historii *tvorící* historikové byli ochotni
akceptovat...

Bud'to bude tak, jak říkáme, nebo to jed-
noduše nebudeme vůbec brát na vědomí.
Posnansky neměl chuť zahodit dvacet let
vyčerpávající práce v nevlídném vysokohor-
ském prostředí...

argumenty a důkazy, tutéž hodnotu jako ty, které dodnes platí!

Zmatky v nebeské ZOO

Rovněž datování podle *precesního* posuvu jednotlivých souhvězdí *zvěrokruhu* (astrologických „domů“) je z dosud uvedených důvodů sporné.

Precesní posuv je jev způsobený téměř neznatelným zpožděním oběhu Země kolem

Následkem toho dochází k posuvu obzorového bodu východu Slunce v den jarní rovnodennosti do určených souhvězdí, v kruhu, rozděleném po 30' do dvanácti výsečí (znamení; „domů“). Posun východu Slunce z jednoho znamení do druhého *dnes* trvá *2160 let* (72 let krát 30, po 1 stupni).

Od počátku a během anomálie bylo určení doby předtím zřejmě po tisíce let pravidelného posunu Slunce do následujícího znamení prakticky nemožné!

Prastarý akkadský text (Erra epos) zaznamenal spor bohů "Nergala (Erra) a Mar-

(Aries). Příslušník vládnoucího rodu Nergal ale tvrdí:

*....v domě E.ANNA (domě pozorování nebe; **urském** zikkuratu)*

zůstává tvář E.HALAN.KI (doslova: domu kruhu nebe a země) zahalena. " Marduk oponuje slovy:

*„Během katastrofy se pravidla správy nebe **a** země změnila -příbytky nebeských bohů (**hvězdy nebo planety**) se nevrátily zpět na svá místa.“ „Důležitým momentem je okolnost, " podotýká dále Marduk, „že se*

Jinými slovy - *stav se dosud ne stabilizoval natolik, aby bylo možné získat nová data pozorováním!*

Tisíce let stará výpověď obsahující stejné závěry, k jakým jsme se dosud dopracovali!

Erkallum je nepřeložitelné slovo (snad „domov ledu“), ale je velmi pravděpodobné, že řeč byla o změně tloušťky ledové pokrývky jednoho z pólů nebo kontinentů, ke které došlo po jakési blíže nespecifikované katastrofě! Druhou podstatnou částí výpovědi je konstatování, že hvězdy od okamžiku *X* ještě *(nebo již) nezářily na nívodních místech*

původní účel. Před východem Slunce v době přechodu „z domu do domu“ už dávno září jiná souhvězdí v místech, kde se vynoří nad obzor. A k této změně **nedošlo pozvolna.**

Precesní posun se od té doby zjišťuje výpočtem -je původním způsobem, pozorováním hvězd před východem Slunce, nezjistitelný.

Ze sporu Marduka a Nergala, který ani zdaleka není „povídačkou o ničem v mýtickém stylu“, ovšem vyplývá ještě něco jiného: zdá se totiž, že **o regulérnosti předchozí změny** (přechodu z Blíženců do znamení

Zdá se, že je načase seřadit si několik dat.
Čistě hypoteticky:

- Dejme tomu, že k očekávanému přechodu do znamení Vodnáře dojde v roce 2010.

Počítáme-li s precesním posunem o 30° za 2160 let, proběhl přechod ze znamení Berana do znamení Ryb zhruba v roce -150.
 $2010 - 2160 = (-150)$

- Přičtème délku předešlého posuvu:

$(-2160) + (-150) = -2310$ - a máme přibližně dobu, kdy by vlastně mělo dojít ke

- Opět se blížíme k magické čtyřtisícovce!
 $2310 + 1998 = 4308!$

Marduk se zmiňuje, že *dosud nemohla být provedena potřebná měření, protože hvězdy se stále ještě nevrátily na svá místa, respektive/přes mračna vodních par stále ještě nebyly vidět planety a stálice, o které by se bylo možné při měřeních opřít!*

Marduk Nergalovi v uvedeném textu vyčítá, že před katastrofou (kterou Anunnaki podle všeho předvíдали) nezachránil *měřicí přístroje* umístěné v AB.ZU - „Dolním světě“ - v jižní Africe. To by ovšem mohlo znamenat-

Nergal ale tvrdí, že tato okolnost na nemožnosti pozorování hvězdné oblohy nic nemění! Její obraz se stále ještě posouval. V důsledku předchozího rozkmitám rotační osy?

Dříve spolehlivý systém měření, který se opíral o sledování HAL-AN-KI, „kruhu nebe a Země“ - „Velkého orloje“ zvěrokruhu - už nefungoval! (Astronomové si opět vypo-mohli: násobením dnes známé odchylky dospěli k jakémusi datu, které údajně odpovídá době platnosti znamení zodiaku. To však leží tak daleko, že je nemůže potvrdit ani ta už tolikrát neměřená opice. Takže

metr" netrpělivě počítal pozemské roky, zbývající do vytouženého data. Nergal (*Erra*, latinsky *Irra*- Hněv) zjevně chytračil a chtěl astronomických nejasností využít k prodloužení pobytu u pák moci.

(Tento spor o moc mezi dvěma božskými klany měl nakonec velmi závažné následky, o kterých se dočtete v předchozí knize *UFO, bible a konec světa.*)

- Slova pozdějšího nejvyššího božstva Babyloňanů utvrzují podezření, že hodnota 3600 - *sar* (*Vládce*) - nebyla počtem let určujícím dobu oběhu kosmického *Vetřelce*

z jednoho „domu“ do druhého, tedy **dobu vlády jednoho znamení, musela být přesná chyba před uvedenou katastrofou (během níž byla zničena nějaká měřicí zařízení) menší než dnes -jen 1° za 120 let! 120x30 = 3600**

Toto číslo skutečně odpovídá sumerské šedesátkové soustavě i **dělení kruhu** lépe než současných 72.

Závěr: dnešní hodnota saru je 2160 let. Toto číslo ovšem neurčuje dobu oběhu Vetřelce! Ta je v podstatě nevypočitatelná z důvodů o kterých jsme již hovořili. O

pochopt příčinu sporu mezi po převzetí moci dychtícím Mardukem a Nergalem (Errou), který se pochopitelně „cítil být podveden“. Marduk byl synem Enkiho, zatím co Erra náležel k enlilitům.

- Sporné období se zužuje. Pokud Anunaki, „než se otráslo erkallum“, počítali s precesním posunem po 3600 letech (SAR = *Vládce = znamení = dům!*), trvala původně „vláda“ jednoho znamení o *1440 let déle než dnes*.

Vezmeme-li za základ přechod ze znamení *Berana do Rih* (kolem -150) a za délku vlády

Její konec a přechod do Berana už nešlo určit původním způsobem! Kalendář se změnil a přechod z jednoho znamení do druhého tedy musel být podle nových výpočtů určen *per directivum* (příkazem) o *zhruba 1400 let dříve*.

Není nakonec přesně zde zakopán pes, bránící historikům v rozlousk-nutí datování děr v egyptské historii?

Symbolika *Berana* ovládajícího „čtyři křídla a čtyři kouty nebes“ se náhle objevuje na sumerských válečcích i v hrobech některých za astronomů považovaných Egnůvanů

Egyptští kněží (věrní Nergalovi?) však v symbolické podobě Apiso-vakultu zřejmě i nadále uctívali *znamení Býka!*

Datum založení Stonehenge a jemu podobných staveb musíme hledat někde mezi polovinou vlády *znamení Býka* a počátkem *uměle dosazené vlády znamení Berana*.

Sporné stavby tak musíme *hrubě* datovat do periody mezi -4470 až -2310, to je před 4308 až 6468 lety. Rozpětím je dnešní hodnota saru. Odkdypak bylo zahájeno počítání času podle ninnurského (hebreiského)

(Následující úvahy a výpočty jsou čiré spekulace!)

- Inkové kladou přechod od Býka do znamení Berana do roku **-2160**. Toto číslo ovšem, jak vám jistě neuniklo, **je přesnou hodnotou délky precesního posuvu ze znamení do znamení!** Nacházeli se tedy v *roce zem našeho letopočtu*, na počátku nového znamení! Náhoda? Možná.

- Archeologové datují první fázi stavby Stonehenge do roku **-2400**, to je před 4398 lety.

Musíme hledat historický údaj umožňující určení přesnějšího data v rozpětí zúženém na 80 let.

U některých egyptských „chrámových komplexů“, ale i u jihoamerických pyramid narážíme na podivný stavební fenomén: vstupní galerie nebo schodiště *jsou postaveny asymetricky; v jiném úhlu než osa stavby, k níž patří* (obr. 6). Některé dokonce vypadají, jako by byly několikrát přestavěny. Z jakéhosi důvodu přitom mnohdy byla pozměněna i *orientace svrchní nástavby*.

Pokud jde o stavby z období posledních

Provedl někdo *trigonomické* *propočty*? Odpovídá změněný úhel přesunu Polárky z jednoho vozu do druhého? Která hvězda Velkého vozu hrála před poslední katastrofou roli stálice, určující severní pól? Vezmeme-li v úvahu tento posun, můžeme vypočítat nebo zkontrolovat veškeré ostatní propočty a zjistit parametry původní dráhy? Co vy na to, mladí, nezatížení a zvědaví astronomové, vládnoucí počítači?

Hra s čísly, úvahy a spekulace by určitě zaplnily nejméně jednu samostatnou knihu. Raději nechme výpočty povolanejším (ale ne zbedněnějším!) a uvažme se ještě na chvíli do

půdorys, který by vzbudil pozornost pozdějších generací?

Impozantní nástavby nebyly pro činnost zařízení důležité. Zasloučenci, kteří věděli, jak tento computer pracuje, ho dokázali používat přemístováním několika prostých dřevěných sloupků. Veškeré jeho logické matematicko-astronomické funkce, byly badateli opravdu **rozpoznány a odvozeny jen z geometrických vztahů mezi několika otvory v zemi a sedmi opracovanými kameny.**

Bez monumentální nástavby by si toho ale nikdo ani nevšiml...

jedna nebo více observatoří ve Střední a Jižní Americe. Proč více stejných nebo podobných staveb?

Chceme-li podle nového fixního bodu Slunce v den slunovratu nebo rovnodennosti zjistit *místní úhlovou odchylku* vůči původnímu stavu, stačí změřit jeden úhel. K určení pozice soustavy Země - Měsíc ve třídimen-
zionálním prostoru (vůči Slunci) potřebujeme takové úhly nejméně tři!

Pak lze určit přesnou pozici a vypočítat nové vztahy oběžné dráhy vůči poloze stálic.

Pokud tedy máme jasno ve věci účelu, musíme si položit otázku: **kdo** se zde před tisíci lety pustil do práce, vyžadující *bezpodmínečnou spolupráci několika generací*? **Kdo** nařídil a koordinoval měření i pozdější stavební práce?

Pastevci a zemědělci se nikdy neřídí přesným časem, ale klimatickými změnami a potřebami hospodářských zvířat. Nepomůže vyhlásit první jarní den, pokud všude ležící sníh nedovoluje zahájení jarních prací.

Stonehenge, a podobná těžko pochopitelná zařízení mělo kromě astronomických

zakladatelé přišli z prostoru ležícího mimo planetu Zemi.

V žádném případě to nebyli tehdejší obyvatelé Británie. Radiokarbo-novou metodou zkoumané artefakty,, nalezené ve valem ohraničeném prostoru, patřily pozdějším náhodným návštěvníkům a některými historiky podporované povídačky o druidech jsou opravdovým mýtem, stejně jako zkazky o keltském původu zdejších obyvatel...

Observatoř byla postavena na předem určeném, tehdy téměř opuštěném místě, které svou polohou v globální síti vyhovovalo

dráhy Vetřelce/Nibiru/Marduka, jehož přítomnost může za určitých okolností vyvolat změny oběžných drah vnitřních planet soustavy a výrazně ovlivnit sluneční aktivitu. To by představovalo smrtelné nebezpečí pro veškerý pozemský život.

Totéž asi bylo *hlavním důvodem* vzniku a udržování zodiaku - přesného dlouhodobého kalendáře jako takového.

Máme co do činění s inteligencí, která tu zanechala kamenné memento -jednu z mnoha výstrah před nebezpečím, jehož původ dosud necháneme Bvl monument ve

Pak je velkým vykřičníkem určeným těm, kteří budou nejen schopni, ale především ***ochotni*** pochopit!

Obsahuje ciferníky hypotetických hodin; zavěšený zkamenělý čas.

Damoklův meč

Na nebi byla podivná znamení, tvář země byla v pološeru. Ještě svítilo slunce. Ale velké a mocné šedé závoje počaly halit den.

a rudá, všechny čtyři kouty světa zrudly. Strach a hrůza padly na Vyvolené služebníky. Už neviděli slunce ani měsíc a hvězdy. Přišel zmatek a temnota. Po nebi táhly podivné útvary. Z nebe kapala tekutá smola a lidé hledali potravu v trvalém přítmí. Zabíjeli vlastní bratry. Zapomněli odkaz bohů; začal čas krve...

, Toto je zpráva o zániku lidstva. Co se to stalo? Kdo otřásl Zemí? Kdo nechal tančit hvězdy? Kdo nechal vytrysknout vodu ze skal? Mnoho trestů postihlo člověka. Mnohým zkouškám byl tenkrát podroben. Vládla strašlivá zima, ledový vítr svištěl nad zemí

Chtěli se ukrýt v jeskyních, ale ty se zřítily a zasypaly je.

To, co bylo dole, bylo obráceno nahoru. Co bylo nahoře, se ponořilo do hlubin.

Hlučení a zuření bohů nebralo konce. Když všechno utichlo, měla země novou tvář. Před katastrofou bylo chladněji a pravidelněji pršelo. Doby sucha a dešťů byly lépe rozlišeny a pralesy ještě nebyly.

Velká řeka (*Amazonka*) byla původně menší a tekla do obou oceánů. Boční ramena ji spojovala s obrovským jezerem, na jehož

Kontinenty byly zaplaveny. Vody Velkého jezera (*Titicaca*) vtekly zpět do oceánu. Velká řeka byla roztržena řetězem nových hor. Její široký proud teď tekl na východ. Na jejích březích vyrostly obrovské lesy. Na východě bylo vlhké vedro; zatím co na západě se navršily ohromné hory, mnoho lidí umrzlo v mrazivých výšinách.

První velká katastrofa způsobila obrovské změny, přesně tak, jak předpověděli Dřívější Páni.

A tak se stane i při další katastrofě, kterou naši kněží vypočetli podle běhu hvězd. Pro-

Znovu uběhlo šest tisíc let od poslední Velké katastrofy a šest tisíc let od doby, kdy nás Dřívější Páni podruhé opustili.

Na nebi se objevují hrozivá znamení. Zvířata prchají v panickém strachu.

Vypukly války. Zákony jsou porušovány. Zatím co Bílí barbaři ve své rozmařilosti ničí svazky mezi přírodou a člověkem, blíží se naplnění osudu.

Vyvolení služebníci (Uga Mogulala) vědí, že konec je nablízku. Vědí to a odevzdaně čekají. Protože věří odkazu Dřívějších Pánů.

Haiša, jak je v roce 1975 zaznamenal Karl Brugger. K událostem došlo roku 13 podle jejich kalendáře.

Podle našeho počítání času roku -10 468.

Vetřelec

Poruchy popsaného rozsahu mohlo způsobit jen velké kosmické těleso, které se v minulosti několikrát přiblížilo nebezpečně blízko k oběžné dráze Země (Slunce se

x-tého míjení? Interval šesti tisíc let je velmi nepřesný. Není se čemu divit.

Nepravidelnost jednotlivých průletů odpovídá dříve uvedenému příkladu se dvěma hodinovými strojky. „Průchozími“, kteří občas otočí šroubkem měnícím rychlost chodu jednoho z nich, jsou ostatní, především vnější planety naší sluneční soustavy. *Pokaždé jiný úhel příletu křižujícího tělesa ke Slunci (nevyzpytatelná „černá“ dráha) je způsoben vidy jinou hodnotou zrychlení cestou k perihelu, změnou jeho oběžné rychlosti, a tím i délky dráhy; doby oběhu, projevům efektu“* Cyklus tak

Káasskara a sedm Světů národa Hopi

Legenda kmene *Hopi* vypráví o šesti *nestejně dlouhých* předchozích epochách - světech. Podle jejich přesvědčení žijeme na konci sedmého z nich.

Každou epochu ukončila gigantická katastrofa, která změnila tvář Země k nepoznání. Vynořily se nové kontinenty a jiné mizely v hlubinách.

velmi rychle potopila *Taláwaitíchqua*, pevnina, kterou od Solóná přes Egyptány známe jako *Atlantis*.

Bytostmi, které *nazývají Kačínami*, byli Hopi převedeni přes řadu ostrovů k vynořující se pevnině, která je dnešní Jižní Amerikou. Místem, kam dorazili, byla zátoka na ostrově s vysokými horami, na jejímž břehu ležel přístav *Táotoóma - Tiahuanako...*

Zříceniny tohoto záhadného města, zničeného obrovskou záplavou, se nacházejí v nadmořské výšce přes tři tisíce metrů. Přesto zde byly nalezeny přístavní hráze a usazen-

Vezmeme-li v úvahu Tatunkovu výpověď, vysvětlující jeho zánik, zdá se, že Hopi, kteří vedeni Kačínami mezitím pochodovali na sever, až k „velké ledové stěně na hranicích šera“, tuto lokální katastrofu nezaznamenali. K zaplavení Tiahuanaka vodami zmiňovaného Velkého jezera, jehož pozůstatkem je jezero Titicaca, došlo podle názoru geologů postupným zvedáním pohoří And.

Oficiální teorie o pozvolném zdvihu opět potvrzuje správnost kmenové legendy Hopi, tvrdící, že Táotoóma byl mořský přístav na ostrově, který byl první částí jihocamerické

vybudovaných teras s geniálně propracovaným systémem zavlažování se táhnou tisíce kilometrů po svazích hor, které podle nich Španělé dokonce pojmenovali (*Andy - terasy*).

Pokračují až do neznámých výšek nad hranici, věčného " ledu, který je mezitím pokrývá! To znamená, že se kdysi nalézaly v podstatně nižší nadmořské výšce než dnes.

Seřazené za sebou by andské terasy obepjaly Zemi několikrát kolem rovníku! Toto bezesporu největší dílo lidských rukou, proti němuž jsou pyramidy a *Velká čínská zeď*

obrovských mnohoúhelných kvádrů. Tedy stejnou a dodnes nepochopitelnou technologií zpracování jako mohutné zdi domnělé „incké pevnosti“ nad *Cuzcem* a jiná podobná díla.

Obrovská plocha obdělávané půdy na svazích hor poblíž Tiahuanaka dává vytušit přítomnost x-milionového národa, *odkázaného na přežití ve stísněném prostoru.*

Podle legendy Hopi zde žili uprchlíci z potopeného kontinentu v době, kdy zbytek jihoamerické pevniny ještě byl mořským dnem

jednotka nahrazuje číslo 1000. Historie podle Hopi sahá 80 sóomody zpět.

Neodbytně se vnucuje myšlenka, že tato jednotka může být shodná se sumerským *sarem!*

To by ovšem znamenalo, že se opět dostáváme někam daleko před „oficiální“ počátky lidstva, k Enkimu a přistání prvních Anunnaki, datovanému asi 288 000 let zpět.

Podle podání Hopi byla Kásskara třetím světem, který obývali.

ale odtamtud řídí celý Vesmír. " „Dal člověku rozum, znalosti a všechny věci, které potřebuje k životu. Svěřil mu také zákon a povinnosti, které má v tomto vesmíru plnit. První svět byl zničen ohněm, protože se lidé stali zlými. Druhý svět zahynul pod ledem. Náš lid přežil a přišel na třetí světadíl."

Byli Kačínové {*Ekáči*, v množném čísle *Nakáčimat'*) bytostmi totožnými se sumerskými Anunnaki?

Kdo byli pozdější učitelé Inků a Mayů, Viračokové a Kukul Can kteří se vynořili

vyvívely dvě zcela odlišné, uměle oddělené kultury.

Také podle Hopi byly národy Kásskary vedeny k duchovnímu způsobu života spjatému s přírodou. To původním obyvatelům Ameriky vydrželo až do vpádu Spanělů, zatímco na africkém a části euroasijského kontinentu rozkvetla technická civilizace.

Toto umělé rozdělení možná je vysvětlením jinak nepochopitelného zákazu užívání *kola* a *písma*. Mayové i Inkové například obojí prokazatelně znali, ale užívání těchto vymožeností které jsou

Bílý medvěd tvrdí, že *tyto dva směry zde byly od počátku.*

Protipólem Káasskary byla technická civilizace, jejíž centrum leželo na pevnině, popsané v Solónově díle *Krítias* jako Atlantis. Atlantáné ovládali národy Středomoří, zejména Egypt, kam zanesli svou kulturu.

Používali (podle Hopi) létajících strojů, z nichž některé se podobaly našim tryskovým letadlům a jiných, s jejichž pomocí prozkoumali sluneční soustavu. Přitom zjistili, že ze všech planet obíhajících Slunce je Země jedinou, na které je možno žít

bývalé kolonie, z nichž se pak odvíjela další historie.

Na dotaz, proč se Kačiny a Viračokové nevrátí a nepomohou lidem, Bílý medvěd odpověděl:

„Protože Země patří lidem a veškerá zodpovědnost i rozhodování spočívá jen na nich.“

S hlavou v písku

„bezpečnost garantující“ aristotelsko-ptolemaiovské koncepci.

Jen žádnou paniku!

Uznat možnost existence skutečného Damoklova meče, visícího nad našimi hlavami, činí stejnou potíže jako uznání každodenní možnosti, že jakýsi šílený maniak brutálně vyvraždí polovinu třídy malých dětí nebo padesát lidí v obchodním domě... Nebo že vykolejí supermoderní rychlovlak.

A přesto je to všechno takřka každodenní realita.

žit jako staří Keltové (Galové), kteří vstávali a usínali s obavou, aby jim (znovu!) nespadlo na hlavu nebe...

Podle akakorských kronik, došlo k první katastrofě roku *-10468* a ke *druhé*, v některých rysech připomínající biblickou potopu, roku *-3166*. Inkové dosadili znamení Berana roku *-2160*. Trvaly „zmatky na obloze“ 1006 let?

10468 bez 3166 dává letopočet *-7302*. *Leží datum počátku* dlouhého zalednění někde v čase před 9290 lety?

Pokud by Nibiru/Vetřelec byl tělesem s pravidelnou dráhou, nevzniklo by kolem něho tolik tajemností. Velký a nepravidelný časový odstup mezi jeho objeveními byl registrován jen těmi, kteří přežili. Pak probíhala období obnovy a znovuzrození civilizace. Strašidlo bylo dávno zapomenuto a události obestřely mýty.

Pak se opět jednou nečekaně vrátilo a vrhlo vývoj zpět.

To je koloběh osudu, o kterém hovoří kněží Uga Mogulalů, historie kmene Mayů a legendy Honi. Situaci komplikuje okolnost

Pověst o *Damoklovi*, žijícím údajně někdy v době tyranů *Dionýsia I.* nebo //. (mezi-430 až -337), je zřetelnou alegorií, za níž se skrývá věčná kosmická hrozba. Tak daleko sahala paměť starověkých národů.

Dnes, pod dojmem vlastní nadřazenosti, považujeme tyto zašifrované odkazy za hezké a obdivuhodně nápadité pohádky. Nic víc.

Potlačené vědomí

Přesto jsme asi první generací lidského pokolení, která je díky dosaženým znalostem schopna vysvětlit odkazy, zakleté do „nepochopitelných“ kamenných monumentů nebo ukryté do „ság, pohádek a pověstí bez jakékoli vědecké ceny“.

Je nejvyšší čas nakrmit počítače Cray poslední generace všemi dostupnými, možnými i „nemožnými“ astronomickými, historickými, mytickými, geologickými a paleontologickými údaji. Pak se snad dozvíme, co nás čeká.

Docházelo a dochází pod tlakem možných

Mně samotnému to tak někdy připadá.

Immanuel Velikovsky, badatel, lingvista a psycholog, napsal následující řádky:

„K úplnému vymazání vzpomínek na dávné katastrofy z povědomí lidstva nedošlo kvůli nedostatku kvalitních písemných záznamů, ale následkem toho, že národy tohoto světa — učence a církve nevyjímaje — začaly považovat jednoznačné popisy kosmických událostí za pouhé alegorie, mýty a pohádková přirovnání.“

Je to tak, pane Darwine. Jsme potomky

Planety dvou sluncí

*Planety. Chybějící položka. Planeta „X”.
Tři vývojové fáze. Před stvořením Země.
Slunce. Jupiter. Stvoření Země a planetární
bůh. Wiltshirské planetárium. Planety
prvního Slunce. O hodnotě a věrohodnosti
teorií. Hmota, čas a prostor. Superfyzika?
Velký třesk a rozpínání vesmíru. Vzdálenost
jako násobek rychlosti? Nebeský kulečnick.
Vynucená kosmická rovnováha. Svědectví o
nebeské bitvě. Bombardování z vesmíru. Vě-*

primitivního afrického kmene dokázali v roce 1949 do posledního detailu popsat *system dvou sluncí, tvořících jednu soustavu*. Přitom neochvějně trvali na tom, že touto dvojhvězdou je *Sirius*. Dnes (to je od roku 1972!) už víme, že se vědomosti tvořící jádro jejich legend zakládají na pravdě. Je to jak říkají: soustava Siria má dvě slunce, z nichž to menší, ale mnohonásobně těžší, opíše jednou za zhruba padesát let poněkud kuriózní dráhu kolem většího. Toto těleso, jemuž Dogonové říkají *Digita-ria*, je pouhým okem neviditelné. Větší a velmi jasná hvězda, je přitom gravitací hmotnějšího tělesa „posun-

samotné skutečnosti, že Dogonové soustavu Siria znají do detailů vyrážejících dech. Kromě toho trvají na tom, že jejich dříve osobně přítomní bohové přišli z tohoto systému a že to byli právě oni, kdo je s funkcí soustavy dvou sluncí seznámil.

Francouzský antropolog *dr. Marcel Griaule* a etnoložka *dr. Germaine Dieterlenová* vypracovali o mýtech Dogonů etnologickou zprávu, zveřejněnou v *Journal de la Societě des Africanistes: Tome XXI, Fascicule /*, Paříž 1951; pod titulem *Un systeme soudanais cle Sirius*.

potvrdil, že jde o systém dvouhvězdy, ve kterém vládnou kuriózní vztahy. Na zprávu francouzských etnologů si pochopitelně žádný z učených hvězdopřevců nevzpomněl.

Teprve později napsal americký lingvista *Robert K. G. Temple* o Do-gonech a jejich mýtech velmi zajímavou knihu. Z výsledku jeho rozborů vyplývá, že předkové Dogonů žili někde v horní části Egypta, pravděpodobně v Súdánu. Odnegli si snad své udivující astronomické znalosti odtud?

Jsou vědomosti Dogonů součástí starých textů tradovaných generacemi egyptských

Planety

Starověké představy o vzniku vesmíru a sluneční soustavy jsou různé, i když obsahují nejméně jeden společný prvek.

Indie: Bůh Brahma několik tisíciletí seděl na lotosovém listu a přemýšlel. Pak stvořil zlaté vejce, ze kterého se zrodil Vesmír.

Řecko: Filozofové iónské školy se domnívali, že látky, ze kterých sestává svět, byly

Leibnitz, Whiston, Buffon, Franklin a jiní O tom, jak vznikly planety, existuje několik vědeckých hypotéz, které lze shrnout pod společného jmenovatele - žádná z nich dosud nebyla potvrzena v celém rozsahu. Každá nechává otevřeno množství nezodpovězených otázek.

- Ve spise švédského mystika *Swedenborga* (*Principia rerum naturalium*), podobně jako u Angličana *Wrighta*, se objevují zárodky *nebulární hypotézy* (vznik vesmíru z mlhoviny žhavých par). Tuto hypotézu se snažil podložit důkazy filozof *Immanuel Kant*, který ji v roce 1755 zveřejnil v

vesmíru, se zmiňuje, že převzal mnohé myšlenky od Wrighta, opírá se o Newtonův gravitační zákon a skutečný (podle dobových znalostí) stav sluneční soustavy.

Kantova hypotéza měla i přes množství chyb a vyslovených omylů velký význam.

Vyšla z ní *Mayerova* teorie o meteoritech a *Helmholtzova* kontraktační hypotéza. Také *Lockyerovo* dílo (*Metheorie hypothesis*) se o Kantovy myšlenky opírá.

Jinou hypotézu o vzniku vesmíru vypracoval na základě pozorování mlhovin německý

Kantovy myšlenky úplně přepracoval, i když se například v názoru na Saturnovy prstence s Kantem shoduje.

Na rozdíl od Kanta, jehož vesmír vznikl z nepohyblivých prachových částic, vyšel Laplace z předpokladu, že planety vznikly z rotující plynové koule. Ani on ovšem nevysvětlil, jak k její rotaci došlo.

Podle (nejen) této teorie totiž všechna tělesa, a to *bez jakékoli výjimky, musí obíhat Slunce proti směru hodinových ručiček* (astronomicky západním směrem) po dráze, která se jen málo odklání od ekliptiky. Totéž

obíhajících měsících Uranu, ani o opačné rotaci Venuše.

I tato hypotéza, přes mnohé chyby, ovšem znamenala významný pokrok. Stala se základním kamenem dalších doplňujících teorií, například hypotézy o slapových silách *G. H. Darwina*, prací *Weisse*, *Kerze*, *Rocha*, *Faye* a *Brauna*, podkladem *Friedelovy elektro nové teorie* a podobně. Faye mimoto vyslovil myšlenku, že sluneční soustava dříve byla mnohem rozsáhlejší a postupně se smršťovala

- S dnes již zanedbanou myšlenkou

Podle jeho názoru se planety vytvořily ve zhuštěních plynové koule. Tato místa nazval *zhušťovacími uzly*. Než se hmota začala koncentrovat v uzlech, zhoustla mlhovina do soustředných obalů. Z každého z nich se pak utvořil uzel a v něm planeta. Podobně podle této hypotézy vznikly i měsíce planet.

Proces tvorby těles sluneční soustavy dělí Goldschmidt do tří epoch. Napřed vzniklo Slunce a vnější planety: Jupiter, Saturn, Uran a Neptun. Ve druhé Merkur, Venuše, Země a Mars, společně s asteroidy. V poslední fázi pak vznikly měsíce, včetně jednoho z Marsových přírodních měsíců a prstenů

planetesimální teorií vzniku prvních planet důsledkem těsného míjení dvou hvězd, kterou později modifikoval Barrell.

Předpokládali, že při střetu slapových sil ztratila obě tělesa množství hmoty. Z dlouhé větve, která se táhla za odlétající, značně hmotnější hvězdou a posléze se oddělila, kondenzovaly z mezistupně planetesimálních tělísek planety. Teorie splňovala všechny podmínky až na jednu -planety by musely obíhat Slunce v mnohem větší vzdálenosti nezodpovídá současnému stavu.

Mvšlenky se ujal anglický hvězdář .I

jsou největší, zatímco směrem ke Slunci a ven se zmenšují.

Neschopnost vysvětlit různé rychlosti oběhu planet byla považována za hlavní nedostatek těchto teorií. (J. C. Chamberlin - R. D. Salisbury: *Geology*, New York 1907-1909; J. C. Chamberlin: *The two Solar Families*; J. Jeans: *Astronomy and Cosmogony*, Cambridge 1928)

- *Carl Friedrich von Weizsäcker* (1944) zastával názor, že planety kondenzovaly z husté mlhy mezihvězdného prachu a plynů v mezerách mezi rotujícími turbulencemi mag-

magnetických polí (magnetohydrodynamiky - MHD), se pokusil vysvětlit vznik planet působením elektromagnetických proudů produkovaných Sluncem.

Ty se podle jeho mínění spirálovitě otáčely kolem shluků plynů a prachu. Přitom byly vytlačovány na povrch plyny, zatímco se pevná hmota postupně koncentrovala uvnitř. Teorie se ale opírá o *předpokládanou gravitaci* „Weizsackerových shluků“ a stejně jako ostatní nijak nevysvětluje samovolný vznik prvotních hvězdných těles (sluncí), která by podobný další vývoj umožňovala.

Všechny uvedené teorie mají svá slabá místa. Jednou z nich je nepopíratelná skutečnost, že planety obíhají Slunce opravdu vysokou rychlostí.

Točivost soustavy (angl. *drall*) neodpovídá původní zásobě energie, shromážděné v protoplanetárním shluku, kterým podle názoru astronomů bylo obrovské vodíkové mračno.

V rovnici výpočtu točivosti, nutné k uvedení soustavy do prvotního pohybu, se objevuje položka, vymezující rychlost rotace Slunce (nutnou délku slunečního dne") na

šedesátkrát pomaleji, než by mělo, aby se vtěsnalo do vědeckých teorií...

To jek vzteku!

Kam se jen poděla ztracená energie prvotního točivého momentu?

Kolik toho vlastně opravdu **víme** o nepravidelnostech ve sluneční soustavě a jaká **vysvětlení** pro ně má po ruce dnešní věda? Pokud nebudeme za vrchol znalosti v tomto směru považovat horizontální vrtění hlavou a intenzivní krčení rameny, je odpověď jednoduchá - **nic** a vůbec žádná!

planetu" hledat. Ale kde? Odkud přišel? Odkud z hlubin kosmu?

Existuje snad, kdesi za dosud známými hranicemi naší sluneční soustavy, nějaká planeta, nebo dokonce planety, o kterých vůbec nic nevíme (nebo spíše *nechceme* vědět)? Odkud by se tam Vzaly?

Řešení problému se skrývá právě v hádance o vzniku sluneční soustavy. Než budeme pokračovat, podívejme se, co je „nového“.

(protiběžně) obíhajících měsíců, včetně *opačně rotující* Venuše, poskytují velmi pádný důvod k podezření, že plynulost oběhů planet slunečního systému je rušena jakýmsi, patrně v protisměru obíhajícím, značně hmotným tělesem.

Astronomové se už dlouho a intenzivně věnují průzkumu okrajové části slunečního systému. Na veřejnost toho neproniká mnoho, ale některé výroky, zveřejňované v odborných časopisech a publikacích, jsou opravdu překvapující:

Podle *Josepha L. Braduha* z kalifornské

vzdálenosti zhruba 64 AJ od Slunce. (AJ - astronomická jednotka - reprezentuje střední vzdálenost Země od Slunce = 149 600 000 km.)

Odhadovaná doba jejího oběhu je asi 1000-1800 let.

Její přítomnost potvrzují *neobvyklé odchylky drah Uranu, Neptuna i Pluta*. Za původce těchto nepravidelností byl zpočátku považován Pluto.

Ale nejpozději poté, když v červnu 1978 *James W. Christie* z Marine Observatorium

Mimoto: oběžná dráha Charona prozradila, že rotační osa Pluta je nakloněná stejně jako osa Uranu!

Překvapení astronomové, kteří novou situaci podrobili celé řadě počítačových simulací, došli k závěru, že příčinou anomálií oběhu Uranu a Neptuna *musí být vliv gravitace jakéhosi neznámého tělesa s nejméně dvojnásobnou hmotností než Země* (Robert S. Harrington, Thomas C. van Flandern: *Icarus*, sv. 39, 1979).

Tuto domněnku potvrzovaly i Bradym dříve zjištěné nesrovnalosti při sledování

Podobným způsobem, na základě podivného „chování“ planet, byla vypočtena hypotetická dráha deváté planety. Na této dráze pak byl v roce 1930 „objeven“ i *Pluto*. Sumerové, kteří ho znali, jej nazvali *Gaga - Vyslanec*, protože byl uvolněn křížujícím Nibiru od Saturna a smyčka jeho dráhy se na jedné straně soustavy protahuje mezi dráhami Uranu a Neptuna...

S využitím dat získaných sondami Voyager o Jupiteru a Saturnu propočítali *van Flandern* a jeho kolegové ještě jednou dráhy vnějších planet. V přednášce před Americkou astronomickou společností (v lednu 1981)

velikosti než Země, obíhá Slunce ve vzdálenosti zhruba 2,4 miliardy kilometrů za drahou Pluta. Odhadovaná délka oběhu - *nejméně 1000 let.*

Nato se do pátrání po „planetě X“ zapojila i NASA prostřednictvím *Johna D. Andersona* z JPL, který připravoval lety mise *Pioneer*. Tiskové oddělení NASA vydalo 17. června 1982 oficiální prohlášení, že k pátrání po tajuplném tělese budou využity dokonce obě sondy.

Oficiální odůvodnění?

V září 1982 U.S. Naval Observatory potvrdila, že pátrání po planetě „X“ pokračuje. Jak sdělil *Dr. Harrington*, okruh se zúžil na poměrně malý prostor oblohy a dodal:

„Zdá se, že toto nebeské těleso se pohybuje mnohem pomaleji než všechny dosud známé planety.“

Satelit IRAS, vypuštěný v lednu 1983, svým citlivým zařízením na vyhledávání těles vyzařujících teplo vystopoval přes 250 000 vzdálených těles; galaxií, hvězd, asteroidů, komet a planet. Jedním z hlavních cílů však

„Astronomové jsou si existencí planety ‚X‘ tak jisti, že nezbývá nic jiného, než ji pojmenovat.“

Co objevil IRAS? Poté, kdy v určitém časovém odstupu vždy nejméně dvakrát fotografoval totožnou část oblohy, aby bylo možné snímky porovnat, bylo objeveno - a o tom se na veřejnost mnoho nedostalo - dokonce několik pohyblivých objektů.

Mezi nimi pět dosud neznámých komet, několik jiných za ztracené považovaných „vlasatic“, dále pak čtyři nové asteroidy a *jakási záhadná velká kometě podobná*

projektu IRAS. Titulky zněly: „*Tajuplné nebeské těleso objeveno v prostoru*“, „*Záhada obrovského objektu na okraji slunečního systému* “ nebo „*Obrovská ‚věc‘ udivuje astronomy*“.

Reprodukujme si jádro těchto článků:

Senzory IRAS objevily ve směru Orionu nebeské těleso, které je možná stejně velké jako obrovský Jupiter, a možná tak blízko Zemi, že by mohlo patřit do naší sluneční soustavy. Je tak záhadné, že astronomové nevědí, jedná-li se o planetu, obrovskou kometu nebo protohvězdu (těleso které nikdy ne-

„Mohu vám říct jen tolik, že opravdu nevíme co to je,“ sdělil vedoucí projektu IRAS *Gerry Neubauer*. Podle jiného článku ve Washington Post:

„Když badatelé (IRAS) uviděli toto záhadné nebeské těleso a vypočítali, že by mohlo být vzdáleno jen 80 miliard kilometrů od Země, spekulovali s myšlenkou, že by se mohlo pohybovat směrem ke Slunci,“ V odstupu šesti měsíců dvakrát pozorovaný objekt se mezitím sotva pohnul., *„To nemůže být kometa, ta by nemohla být tak velká a pohybovala by se rychleji,“* konstatoval *James Houck*, radiocestronem z univerzity v

„Je to myslitelné“ a dodal: „Mohla by to být astronomy již dlouho hledaná desátá planeta.“ Na přímý dotaz Zecharii Sitchina, zaslaný na pasadenský Informační úřad JPL, přišla „zakuklená“ odpověď:

„Výpovědi v tisku citovaného vědce prozrazují jeho neznalost IRASem zprostředkovaných dat. Pokud by se totiž dotyčný objekt nacházel poblíž, musel by mít velikost Neptuna. Pokud je vzdálený, jedná se o galaxii.“

Zajímavé. Tedy už ne „těleso o velikosti Junitera“ ale jen „neexistující objekt“ o ve-

„Objevily satelity IRAS svými na tepelnými senzory Sumery uctívanou ‚planetu křížení‘ - Nibiru?“, ptá se nakonec právem Sitchin, a se zadostiučiněním dodává:

Je jasné, že pokud Nibiru existuje, jsou sumerské záznamy o Anunnaki pravdivé. Pokud existuje planeta ‚X‘, nejsme ve slunečním systému sami. Význam této skutečnosti pro lidskou společnost a státní uspořádání, včetně zbrojního průmyslu, by byl enormní. Politikové, kteří prosadili spolupráci při výzkumu kosmu, jednali správně. ”

Boppeho kometa.) Něco se nezadržitelně blíží...

O řadě šokujících objevů nebyly zveřejněny žádné detaily.

Pokud jedno z těchto záhadných a podle dosud známých teorií v podstatě nezařaditelných (a tedy „vědecky nemožných“) těles obíhá Slunce po extrémně dlouhé protiběžné kometární dráze, vysvětluje to téměř beze zbytku mnoho záhadných kosmických jevů.

Planeta Nibiru, sumerský „bůh stvořitel“ a vládce nad ostatními planetami, si „dělá, co

Blízkost tohoto tělesa byla nejspíš příčinou změny sklonu rotační osy Země. To, společně s tvorbou vnitřního tepla v následku přepólování magnetického pole a nepříznivými vlivy na povrch Slunce, vyvolalo globální zhroucení klimatického systému naší planety. Došlo k masivnímu zalednění velkých částí kontinentů severní a s největší pravděpodobností i polárních moří jižní polokoule.

Proces vychylování (nebo opětného srovnání) zemské rotační osy do „normálního“ stavu (asi 23°) pak od okamžiku, kdy umizela energie nějakého impulsu, probíhal

jen nepředpojatě zabývat řadou domněle „špatně propočítaných“ kalendářů národů starověku a jejich průběžnými korekturami. Měl rok před katastrofálními změnami 360, nebo 364 dnů?

Získané indicie zatím plně potvrzují podstatnou část dále rozvedené hypotézy, spočívající na úvahách předchůdců a Sitchinově správné interpretaci šest tisíc let staré kosmogonie Sumerů.

Sluneční soustava jinak

fází, ve které se z hvězdné prahmoty začaly utvářet planety.

Před druhou světovou válkou se na výsluní uhnízdila myšlenka, navazující na Jeansem, H. *Jeffreys*em a jinými modifikovanou Chamberlin - Moultonovu teorii. V Americe byly publikovány dvě teorie obsahující nečekanou myšlenku: naše Slunce bylo původně dvojhvězdou a že se oběžnice vytvořily rozpadem jedné z nich. (H. *Jeffreys*; *The Earth, its Origin, History and Physical Constitution*, Cambridge 1929)

Později v roce 1924 se připoil astronom

oběžnice. Tedy už nejen dvě, ale dokonce tři hvězdy!

Vznik měsíců Russell vysvětluje vzájemným přibližováním planet v době, kdy jejich dráhy byly velmi excentrické a samotná tělesa sestávala z hmoty v plastickém stavu. (Russell: *The Solar System and its Origin*, New York 1934)

Některé uvedené hypotézy mají *navzájem slučitelná racionální jádra*. Je zvláštní, ale z pohledu rozumem neodůvodnitelné hrůzy jímající věd-ce konfrontované s poznatky dosaženými nekonvenčním způsobem iaksi

Vysvětlovalo by to mnohé. Například rozsáhlost soustavy, dnes obohacené o „vnější“ tělesa, jakým je planeta „X“, o jejíž existenci vědí jen nemnozí, a s největší pravděpodobností i přítomnost protiběžného planetárního tělesa, křížícího dráhy planet uvnitř nové soustavy. Sumeři ho nazývali *křížující planetou* z dobrých důvodů.

- Záhadou, dodávající municí odpůrcům Hoylovy teorie, je zmizení nadbytečného vodíku a helia, vyloučeného z předpokládaného protoplanetárního prstence. Kdybychom totiž jeho hmotu přidali ke hmotě desítek planet (u poměru

- Také ke vzniku ostatních prvků, jako železa, chrómu, mědi a podobně, mohlo podle jejich názoru dojít jen transmutací během jevu, popsaného jako výbuch *supernovy* nebo jinou podobnou, i když navenek méně efektní formou - zhroucením hvězdy.
- Dalšími záhadami jsou titánské rozměry a hmotnost Jupitera a mnoho již uvedených zvláštností, bránících přijetí kterékoli z předchozích hypotéz v celém rozsahu.

Před stvořením Země

V první fázi se utvořily dvě hvězdy, a to přibližně způsobem, který popsal Laplace. Kondenzovaly ze dvou vírů rotující hmoty nestejně hmotné a energetické hustoty.

Jedna z hvězd - zřejmě menší, ale hmotnější - rotovala rychleji a obíhala kolem větší hvězdy menší hustoty. Její přitažlivost vytrhávala ze sesterského tělesa hmotu, odletující do okolního prostoru.

Gigantické plazmatické chuchvalce byly vlivem *prakového efektu* odmršťovány *proti směru* otáčení obíhajícího tělesa do obrovské vzdálenosti. Vzniklo tak neznámé množství

(obr. 7). Někde tam, v temnotách *za hranicemi dnešní soustavy*, asi putují na svých drahách dodnes.

- Kdo má trvale velké ztráty, musí jednou zbankrotovat. Jedna z hvězd časem zkolabovala následkem úbytku nadkritického množství hmoty a zhroutila se do sebe. Část masy jejího obalu pohltilo zbylé Slunce.

- Ze zbytku obalu zaniklé hvězdy, s využitím obrovských zásob vodíku, uvolněného do blízkého prostoru, se v této *druhé fázi* vytvořilo několik velkých planet. Byly to pravděpodobně *Tiamat a Saturn (Anšar) II*

utvářela během postupné diferenciaci tuh-
noucích povrchových vrstev *jen u planet
vzniklých přímo ze sluneční hmoty*,
vytrhávaly z dosud nestabilizovaného Slunce
další obrovské kusy, vrhané spojenými grav-
itačními silami „loupežníků“ a Jupitera dále
do prostoru. Tam se zformovaly vnější plan-
ety *Uran a Neptun*.

- Menší planety *Merkur, Venuše a Mars*
vznikly shlukováním a vzájemnými srážkami
volně poletujících částí polotuhé hmoty (*H.
C. Urey, Suess, Cameron*) nebo jako satelity
v prstencích planetárních obrů. Tyto planety
neraději řadíme mezi *terestrické*. Dřítom

Mars a Venuše - elektromagnetická pole nemají.

- Bylo zjištěno, že obří planety zdaleka nejsou „z plynových hadrů“ - jsou víceméně *vodními koulemi* s tuhým jádrem (Uran, Neptun), anebo větší část jejich hmoty tvoří působením obrovské gravitace ztuhlé plyny.

Také složení povrchu vnějších planet z hlavního prvku hvězdné prahmoty - vodíku (a především jeho spojení s kyslíkem - vody), tuto hypotézu podporuje.

Kyslík (na Zemi) se uvolnil hlavně při

soustavy do dnes známé podoby popisuje mezopotamská kosmogonie. Ta začíná tvrzením, že *Apsu* (Slunce) a jeho průvodce *Mummu* (Merkur) zde byli „od počátku“.

Ponechme stranou teorie o *singularitě* a *velkém třesku* stejně, jako učitelé Sumerů. Ti popsali **třetí, dotvářející fázi**, k níž dospějeme až po velmi horkém tématu.

obr. 7

Slunce

přeměňující každou sekundu čtyři miliony tun vodíku na helium (?). Předpokládají, že Slunce vzniklo před více než čtyřmi a půl miliardami let (?) z mračna žhavého plynu (?).

Toto „prvotní Slunce“ podle nich bylo padesátkrát větší a zářilo pět-setkrát intenzivněji než dnes. Postupnou ztrátou hmoty, následkem rychlé rotace (?) a velkého vyzařování údajně došlo ke zpomalení otáček a smrštění hvězdy do dnešní velikosti.

Jiná hypotéza předpokládá, že ke zpomalení otáček došlo tím, že siločáry slun-

udělena dnešní rotace a zároveň došlo k přibrzdění otáček Slunce.

Je-li tomu tak, schází například vysvětlení, proč se otáčí například Mars, který potřebné pole nemá, a proč Slunce ještě neroztočilo mnohem bližší Měsíc?

Hlasatelům této myšlenky jaksi ušlo, že „zuby“ magnetických siločar na „hranici“ planety nekončí! Je to, jako kdyby se pokoušeli pohánět mlýn vodou, přiváděnou na lopatkové kolo z obou stran současně

Na další proměny se prý naši potomci

čtyřnásobek světla a tepla. Proces rozpínání bude pokračovat několik set milionů let, až Slunce dosáhne padesátinásobného objemu. Tehdy spálí zbytky svého helia a smrští se na desetinu dnešní velikosti. Tento proces může trvat jen několik hodin. Pak se hvězda téměř skokem zvětší až na stonásobek a zazáří desettisíckrát jasněji. Přitom pohltí všechny vnitřní planety od Merkura až po Mars.

Ve stáří dvaceti miliard let jeho činnost skončí a Slunce se promění ve „tmavého trpaslíka“...

Tolik dnešní vědecká hypotéza, která iako

Na tomto místě si dovolím obrovskou spekulaci...

- Myslím, že to, co dělá Slunce Sluncem je soubor průvodních jevů „souboje“ *elektromagnetických* a gravitačních sil, jakási nikdy neustávající *elektromagnetická* bouře mezi *jádrem* a *obalem* (atmosférou) hvězdy. Nejde o termonukleární proces ve smyslu nekonečné řady termojaderných výbuchů.

- Obal, ve kterém klidně můžeme vidět *самостоятельное duté těleso*, a jádro se po vyrovnání elektrického potenciálu chvíli navzájem odpuzují ale v okamžiku kdy se hmota

procesu sice jen minimálně, ale přesto zmenšuje.

- Místní nepoměr sil obou sfér se projeví jako *protuberance* - přebytečná hmota obalu, kterou zmenšená hmota jádra není schopna udržet - je jako gigantický plazmový jazyk vyvržena do prostoru. V opačném případě je část obalu vtahována k jádru někde v oblasti slunečního rovníku.

Dostředivé víry, které přitom vznikají, můžeme pozorovat jako *sluneční skvrny*. Tento jev na povrchu vnějšího obalu Slunce napovídá, že centrální těleso - jádro - se otáčí

- *Sluneční záření* je tedy produktem rychlé oscilace dvou sfér tělesa, v podstatě uspořádaného jako vejce. Pravidelné a poměrně stabilní energetické procesy probíhající v jádru se diametrálně liší od dění v „bílku“ a především ve „skořápce“.

Teprve zde, následkem řady interferencí během chaotických střetů energií nepředstavitelné a nezměrné síly, vzniká celé spektrum měřitelného a pozorovatelného elektromagnetického záření.

Přitom je dokonce možné, že uvnitř, v samotném jádru nanuie nenředstavitelný

- Postupný úbytek hmoty jádra zřejmě má jakousi kritickou hranici. V okamžiku, kdy u jádra *osamocené hvězdy* poklesne schopnost vyrovnávat odpudivý náboj tělesa obalu a převáží jeho gravitace, se celý systém rozpadá. Zbytek obalu je přitažen k jádru, hvězda se zhroutí do sebe a exploduje. Tuto formu rozpadu zřejmě pozorujeme jako *výbuch novy nebo supernovy*. Gigantické množství hmoty je přitom vyzářeno do prostoru formou energie.

Druhou možností je oddělení kritického množství hmoty obalu *hvězdy, která má velkého množství hmoty*, v tomto případě druhou

Tento způsob rozpadu dvojhvězdy je s nejuvyšší pravděpodobností planetotvorný!

- Stabilitu Slunce ovlivňují velké planety. Působením jejich gravitace se neustále pohybuje mimo těžiště soustavy. Protože toto těžiště je relativně v klidu, musí se neustále pohybovat v závislosti na proměnlivých polohách planet. Od těžiště soustavy se ale nikdy příliš nevzdaluje (Isaac Newton: *Principia*, 1687). Tedy nic nového pod sluncem...

Výchylka činí asi 300 000 000 kilometrů (zhruba 2,2 slunečního poloměru). Zdá se, že se zde projevuje perioda o délce 178 7 roku

Neobvyklým oscilacím Slunce v době nestability přičítají někteří badatelé periodické klimatické změny, provázené zejména takzvanými *malými ledovými dobami*. Jako by hvězda, která má dost práce s udržením vnitřní rovnováhy sil, navenek přešla do jakéhosi „úsporného režimu“.

- Pokud se vrátíme k přirovnání k vejci, je jasné, že uvedené planetární konstelace, kromě již popsaných výchylek, vyvolávají nepravidelný pohyb jádra. Takový proces je s největší pravděpodobností spojen s emisemi záření v pozměněném spektru; projevuje se
- nejen v ultrafioleové, ale i v infračervené

složky spektra elektromagnetického záření, které zřejmě mají nemalý vliv na lidskou psychiku, a v minulosti možná nepřímo ovlivnily dokonce i vývoj lidských dějin.

V poslední době (konec května, počátek června 1998) došlo k několika neobvykle silným výronům takzvané „studené plazmy“ ze Slunce. Předpokládám, že jejich příčinou je blížící se Nibiru - k protuberancím, jejichž délka přesahuje 100 000 000 kilometrů, dochází *na protilehlé straně Slunce*. Přímý zásah Země takovýmto výronem energie by **několikanásobně přesáhl účinky EMP** (elektromagnetického impulzu, uzvoleného

zničení citlivých elektronických zařízení (včetně telekomunikačních satelitů) a podobně.

Tak se zdá, že vědou zavrhovaná *astrologie* (mám na mysli tu opravdovou, ne onu komerční, produkující horoskopy pro týdeníky...) má přece jen racionální jádro. Planety pak ovšem na psychiku a vývoj jedince působí nepřímo *-prostřednictvím záření Slunce*.

Výpočet konstelací kombinovaný s tisíciletou zkušeností pak skutečně může být poměrně spolehlivým klíčem k empirickému

děti bouřlivě vytvářejí sy-naptické můstky, propojující nervovou soustavu a jeho jednotlivé bloky.

Pak je ovšem úplně jedno, že zvěrokruh už dávno neplatí...

Jupiter

Už dlouho mne neopouští myšlenka, že ***Jupiter je jádrem té druhé, vyhaslé hvězdy, z jejíhož obalu vznikla většina***

*zemí"), se může pochlubit **devadesáti procenty hmotnosti** všech **ostatních planet systému**. Střední vzdálenost oběhu Slunce činí 778,3 milionů km (5,203 AJ), oběh 11,86 let a sklon dráhy vůči ekliptice $1,3^\circ$.*

Rovníkový průměr tohoto giganta mezi planetami vykazuje 142 800 km (to je více než jedenáctinásobek průměru Země) **a** má prý asi **1317krát** vyšší hmotnost, než může na kosmické váhy postavit naše miniplaneta.

Jupiterova přitažlivost je tak obrovská, že raketa startující z jeho povrchu by musela vyvinout únikovou rychlost 61 km/s. k

Touto rychlostí by se totiž mělo otáčet Slunce, aby bylo do-sazeno kýžené točivosti (drallu) - podle výpočtů nutného počátečního impulsu, který uvedl planetární systém do chodu!

Jupiter kolem sebe má malý vesmír! Mimo prstenců drobných úlomků ho tvoří zhruba dvanáct satelitů. Nejméně čtyři z nich jsou malými planetami: *Io, Kallisto, Evropa a Ganymed.*

Je tady ještě další a možná důležitá lingvistická zvláštnost. Slabiku KI („odštěpek“, úlomek zbytek) užívali Sumerové (z důvodů

honosných prstenců.) Sumerský název Jupitera - *Kišar* tedy lze vyložit i jako „*ten, který se oddělil (odštěpil) z nejpřednějších* ". *Oddělený vládce!*

Vyčleněný z čeho? Ze Slunce, nebo ze soustavy dvou Sluncí?

*Oddělení hmoty tohoto obra od hmoty našeho Slunce by (v rámci předchozích úvah) znamenalo nevyhnutelný zánik hvězdy následkem nevyrovnatelné ztráty rovnováhy **sil**.*

Vraťme se ještě ke kmitajícímu Slunci.

dostatečně zvykly. Ale co se stane projeví-li se občas, v mnohem delší periodě, vliv daleko větší, i když mnohem vzdálenější planety?

Následuje ohnivá katastrofa, způsobená průlety Země žahavými jazyky enormně prodloužených protuberancí? Prší na zemský povrch jakási smola, vznikající v atmosféře v průběhu spontánních elektrochemických reakcí? Nebo nastane *velká* doba ledová?

Stvoření Země a planetární

pod pojem Bůh, musíme začít pátrat v událostech, během nichž došlo ke dnešnímu uspořádání planetárního systému. Někdo, kdo o tom věděl podstatně více než my, tu pro nás zanechal zprávu.

Hlavní příčinou události, jejíž popis nacházíme v mytizované mezopotamské kosmogonii, bylo sdružení gravitačních sil nových planet, Jejím působením byla do tehdy ještě nestabilní nové vnitřní soustavy vtažena (gravitací Neptuna na asi 30,09 *AJ*) *jakási cizí planeta*, podle mého názoru *nejbližší planeta původní protiběžné soustavy*, obíhající na dráze vzdálené 49 (nebo méně)

Přes veškeré snahy historiků o zařazení babylonského eposu stvoření, začínajícího slovy „*Enuma eliš...*“ („*Když ještě nebyli bohové...*“), mezi bezcenné náboženské mýty, najdeme zmínku o vtažení cizí velké planety (Babyloňany později nazývané *Marduk*) do stávající sluneční soustavy (rodiny „planetárních bohů“) právě zde. Slovy eposu:

„*EA (Neptun) ho přivedl.*“

Obrovská přitažlivost Saturna, Jupitera a nakonec Slunce pak planetu definitivně „uvěznily“. Získala novou „*tabulku osudů v rodině Ansu*“ — jinými slovy - nové para-

Největší problémy ovšem nastaly na „zhuštěných drahách“ uprostřed soustavy.

Enuma eliš podrobně popisuje průběh událostí, ke kterým došlo během dvou oběhů planetárního „boha“ Marduka. (Z popisu nevyplývá, zda se osudná setkání odehrála během oběhů následujících těsně po sobě, ale to v podstatě nehraje rozhodující roli. Důležité jsou důsledky.)

Během dvou kritických momentů totiž došlo ke srážce Mardukových satelitů s vodní praplanetou *Tiamat* (v hebrejské bibli *Te-hom - vodní příšera*) Mezi Marsem a

Tady je počátek nitky, vedoucí do zamotaného klubíčka časem důmyslně popletených poznatků, které kdysi tvořily kompaktní vědeckou informaci. Původní učení „bohů“ se stalo kultem, v jehož rituálech se smísilo množství termínů a pojmů.

Příslušná pasáž „originálního“ textu zněla nejspíše takto:

A Elohim řekl:

„Ať vznikne raki´a uprostřed voda vytvoří předěl mezi vodami.“

*A Elohim nazval **rakťa** klenbou.*

Překladaelé biblické Genesis vyložili pojmy: *rakťa* a *šama 'imj* ednotně jako „*nebe*“ s vysvětlením, že stará hebrejšťina užívala pro jeden pojem oba výrazy! Termín *rakťa* pak na nevhodných místech vyložili jako „klenba“ nebo „obloha“. *Rakťa* ovšem starohebrejsky znamená: „*ukovat náramek*“ a *šama 'im* (složený výraz ze *šam* a *maim*: „*kde byly vody*“). Za pojmem Elohim - bohové - se skrývají první Anunnaki a současně je to i označení planet - sídel „nebeských bohů“.

Původní význam textu je tak zřejmý.

který oddělil vody {planety) pod kovaným náramkem

od vod (planet), které byly nad ním.

A bohové nazývali ten náramek klenbou.

Roztríštěním - rozkutím - části Tiamat skutečně vznikl jakýsi „náramek“, je jím pás *asteroidů*, dělicí vnitřní planety od vnějších. Sumerové řadili tělesa za „náramkem“ k planetám „*horních vod*“, zatímco planety bližší Slunci kroužily ve „*vodách dolních*“...

Ze zbytku rozbité planety, sraženého

Přítomnost Marduka/Nibiru/Vetřelce se projevila i jinak.

Při jednom z blízkých průletů „křížující planety“ byl uvolněn jeden ze Saturnových satelitů. Ten, vybaven novou „tabulkou osudů“, se stal Plutem, jehož dráha naprosto ignoruje zákonitosti ekliptiky.

Mimochodem: *Neptun - Ea* je pouhým okem ze Země neviditelný! Sumerové přesto věděli, že na jeho povrchu je jen voda a navíc popsali jeho nezvyklou barvu, poprvé rozpoznatelnou až zblízka díky kamerám sondy *Voyager II!*

protiběžných měsíců, například Neptunova satelitu *Tritona*. Sumerové obě planety, pro podobnou velikost a jiné společné vlastnosti, nazývali dvojčaty!

Tytéž síly později pravděpodobně „postavily na hlavu“ opačně rotující Venuši. Tyto události uzavřelya *třetí fázi* utváření sluneční soustavy.

Autory shora uvedené kosmogonie samozřejmě nebyli sami Sumerové; byla součástí komplexu rozsáhlých vědomostí, předaných lidem Návštěvníky-Anunnaki. Učitelé se zřejmě spokojili s tím že o vývoji sluneční

informace obsahuje i jednotlivé etapy vývoje života na jejím povrchu, které si ve zhuštěné formě můžeme přečíst v biblické Genesis. Předané vědomosti nám zeširoka otevírají dvířka k objasnění záhady vzniku primitivního pozemského života (nebo lépe *infikování naší planety jeho zárodky*.) (Viz knihy *The Twelfth Planet a UFO, bible a konec světa*.)

Dogonský popis systému dvouhvězdy Siria zřejmě pochází ze souboru znalostí, zprostředkovaných později Egyptanům. Jinak je velmi těžké *logicky* zdůvodnit, proč chtěli přiznávající oběd "z jakéhosi důvodu"

tomu přece mohla posloužit kterákoli jiná jasná stálice.

Zdůvodnění argumentující nilskými záplavami, údajně nastávajícími zrovna v tento okamžik, až příliš zavání tužbou historiků po „nějakém“ vysvětlení.

Chtěl snad někdo na věčné časy spojit astronomické znalosti s užitečnou funkcí?

Prastará egyptská legenda, Kniha mrtvých, a dokonce i některé zmínky v bibli naznačují možnost, že kdesi severně od pyramid v Gize existuje údajně žulová jeskyně,

starých spisech podle jeho názoru naznačují, že v okamžiku, kdy se nad třemi pyramidami v Gize nacházejí tři hvězdy Orionu, stojí přímo nad hledanou síní **-Sirius**.

Appleby, spolu s přítelem *Adamem Childem*, chystá letos (1998) expedici, během níž chce prozkoumat oblast asi 13 kilometrů severně od Gízy velmi citlivým přístrojovým vybavením. Bude mít větší štěstí než neúspěšní Japonci?

Pozoruhodné je, že objevení jakéhosi archivu předhistorického lidstva přednověděl americký vizionář *Edgar Cayce*

Wiltshirské planetárium

Aveburský kromlech je (?) více než 5000 let starý, obrovskými monolity vymezený kruh, obehnaný hlubokým příkopem a dodnes ještě patnáctimetrovým valem, ohraničujícím plochu 11,3 hektaru.

Uprostřed velkého kruhu jsou dva menší kromlechy, tvořící osmičku.

Z původního seskupení menhirů mnoho

Další kamenní obři padli za oběť devastaci následující v 17. a 18. století, kdy ohněm a kladivy rozbíjené kameny posloužily novousedlíkům jako laciný stavební materiál...

Zbytky aveburského komplexu *zdánlivě* nemají spojitost s astronomií. Alespoň podle průzkumu astronomů. Myslím, že se jen musíme začít pořádně dívat.

Zkusme je považovat *zaplošné znázornění původního systému*, kdy dva menší kruhy uprostřed symbolizují *dvě rotující slunce* a obvodový kruh *dráhu planety života*. Příkon vymezuje *nivodní hranici*

zatím zdá být nevysvětlitelný. Takovými záhadami je okolí Avebury a krajina kolem Wiltshire doslova poseto. Kdo má být školákem, je nasnadě...

Možná, že malá změna zorného úhlu pomůže mnohé pochopit.

Planety prvního Slunce

Na dříve uvedených indiciích se pokusím postavit další úvahu.

Námitka, že v takové vzdálenosti od Slunce se žádný život vyvinout nemohl, neobstojí.

V dobách existence systému dvojhvězdy, a pravděpodobně i nějakou dobu po jeho zániku, bylo naše Slunce daleko mohutnější a výkonnější (hovoříme zde o miliardách let). Prvotní slunce jistě nezanikla skokem. Byl to postupný proces, poskytující životu na planetách původního systému možnost přizpůsobení.

Poměr středních vzdáleností drah planet naší soustavy je přímo úměrný výkonnosti

Matematik *Titius* a astronom *Jan Elert Bode* (1747-1826, ředitel berlínské hvězdárny, který mimo jiné založil *astro-nomickou ročenku efeme-rid*), jsou autory po nich pojmenovaného zákona.

Původní postup vypadá takto:

Vezmeme-li čtvrtinu vzdálenosti Merkura od Slunce jako základní jednotku, můžeme sestavit následující poměrovou tabulku.

planeta

$$0+4 =$$

4

3,9

Venuše (*Lahamu*)

$$3+4 =$$

7

7,2

Země (*Ki*)

10,0

Mars (*Lahmu*)

12+4 =

16

15,2

asteroidy (*Tiamat!*) 24+4 =

28

21-12

52

52,0

Saturn(Anšar)

$96+4 =$

100

95,4

Uran (*Anu*)

$100+4 =$

Neptun(Ea)

384+4 =

388

300,5

Pluto ve výčtu pochopitelně schází; byl objeven až mnohem později. Všechno se zdá být v pořádku. Ale...

Údaje *Titius-Bodeho řady* sestavené podle

planeta

vzdálenost

poměr 1: x

Merkur (*Mummu*)

58

—

Venuše (*Lahamu*)

108

227

2,10

asteroidy (*Tiamat!*)

417

1,84

Jupiter (*Kišar*)

775

1,86

1,83

Uran (*Anu*)

2854

2,01

Neptun (*Ea*)

4495

1,57

(*Země Ki'*

Poměr se u většiny planet těsně blíží 1 : 2. Jedině Země (výpočet v závorce je ve vztahu k Venuši, stejně jako u Marsu s *vynecháním* Země!) a Neptun se z této řady silně *vymykají*. Byl Neptun poté, kdy jím byl do soustavy „vlákn“ *Vetřelec*, stažen následkem vzájemného působení sil na nynější dráhu?

Pro zajímavost ještě pár čísel.

Výpočet poměrů rychlosti oběhů dává (bez Merkura) výsledky 1: 2,5 Venuše; (Země 1,62); 1,88 Mars; **6,3 Jupiter**; 2,48 Saturn; 2,84 Uran a 1,06 Neptun

možné odhadnout i výkonnost původní dvouhvězdy.

Jak se jeví komplex v Avebury z tohoto pohledu?

O hodnotě a věrohodnosti teorií

Rozhodujícím kritériem pro výpočet životnosti Slunce coby termojaderného reaktoru je pouze *odhadované* původní množství pal-

Uváděné „vědecké údaje“ jsou tedy víceméně opět jen čistě teoretickými, „přes palec“ udělanými dohady...

Rovněž tvrzení, že Slunce vzniklo před zhruba 4,5 miliardou let je *nepodložený axiom*.

Popsaná prvotní fáze - pokud princip reakcí probíhajících na jeho tělese a v něm skutečně odpovídá vědeckým představám (o čemž se dá úspěšně pochybovat) - mohla trvat mnohem déle než ve své pracovní *hypotéze* předpokládají.

řadou zdánlivě neochvějně průkazných výpočtů.

Fyzikům dříve téměř posvátná Einsteinova teorie se dnes již zdá být pouhou hypotézou, obsahující řadu mezer. Objevují se stále nové úkazy, které nevysvětluje a vykazuje i mnoho rozporů. Einstein, který si byl vědom významu pojmu *relativita*, si nedělal nárok na „konečnou pravdu"! Slavná rovnice $E=mc^2$, definující *energii* jako *hmotnost násobenou kvadrátem rychlosti světla*, není konečnou definicí *průběhu všech událostí v relativním časoprostoru*.

Jsou kosmické vzdálenosti (a tím i čas) měřitelné dráhou světelného paprsku (jak bychom rádi), nebo je lze vypočítat jen dosazením dosud nedostupných „časových“ konstant, platných v *odlišných* energeticko-gravitačních vztazích „volně vymezených“ a různě zakřivených částech toho, čemu říkáme *prostor*?

Hmota, čas a prostor

Od dob, kdy vizionář Laplace vyslovil

teoretické fyziky, dosud pevně spočívající na neotřesitelných „zákonech“, na kus drolícího se ementálského sýra.

Ukazuje se (a je pečlivě utajováno), že samotná relativita relativity je „relativní“. Kosmos neřídí tikot atomových hodin. Je řízen silami, nepostižitelnými z hlediska newtonovských fyzikálních zákonů. Působení těchto sil mnozí, z nedostatku informací o hlubší podstatě, přičítají veličině zvané Bůh.

Pro označení tohoto stavu máme jen jeden přesnější pojem - *chaos*.

času! Popis a chápání „vnitřní matematiky“ všech jevů vždy závisí na umístění, směru a úhlu pohledu **uměle znehybněného pozorovatele!** Máme za těchto okolností vůbec šanci pochopit? Možná, že ano.

Ale jen pokud se nebudeme pokoušet nahradit intelekt *relativně stacionárně* umístěnými měřicími přístroji...

„Dejte mi pevný bod...“

Superfyzika?

Mléčná dráha. Konečný počet podobných nebo geometrickým uspořádáním odlišných galaxií je neodhadnutelný. Hubbleův teleskop objevil v takzvaných „černých sektorech“ hvězdné oblohy, tam, kde nejlepšími na Zemi umístěnými teleskopy nevidíme vůbec nic, miliony dalších zářících těles a jejich seskupení...

V každém s těchto seskupení nutně platí odlišná *časová měřítka*, závislá na *místních gravitačně-energetických vztazích*. A nejen na nich. Všude vládne geometrie prostoru a časových kontinuí.

další a nám dosud zcela neznámé druhy energií.

Uspořádání různorodých energetických polí může být příčinou zakřivení dráhy paprsků všech nebo jen některých druhů hmotou uvolněného záření, tedy i „času“ měřeného rychlostí světla. To je samo o sobě jen viditelnou částí spektra *elektromagnetického záření (EMZ)*. Natolik se světlo, a tím obecně i *celé spektrum EMZ*, jednoznačně jeví jako *naprosto nevhodný pomocný prostředek k měření kosmických vzdáleností*.

potřebuje svazek elektromagnetického záření k překlenutí *pozemskou konstantou* vymezené vzdálenosti odpovídající cca 300 000 km, kterou světelný paprsek urazí v době, ohraničené jinou *pozemskou konstantou - sekundou* ($2,99710^8$ m/s).

Jakými *ověřenými* parametry je definován pojem „prostoru“ a čím je dána jednotka času, definujícího „čtvrtý rozměr“? Světelný paprsek je podle teorie relativity kousíčkem hmoty. Jaké *rozpětí* má sekunda na druhém konci jeho dráhy ve vesmíru, který se podle názoru vědců neustále *rozpíná*?

veškeré snahy pochopit a definovat Einsteinem tušený *časoprostor jen* marnými pokusy o výpočet kvadratury kruhu.

Proto lze vážně zpochybnit teorii o rozpínání takto *podmíněně trojrozměrného vesmíru*, vycházející z údajů získaných *posouzením rychlosti domnělého pohybu velmi vzdálených těles* a galaxií na principu *Dopplerova efektu*.

Přitom je úplně lhostejné, měříme-li červený či modrý posuv viditelných složek záření nebo posuvy spektra během příjmu ostatních frekvencí EMZ. Tak iak to vlastně

Velký třesk a rozpínání vesmíru

Podle objevu pražského rodáka, Němce *Christiana Dopplera*, se vlivem změny frekvence posouvá barva záření vzdalujících se těles k červené části spektra (rudý posuv); podobný efekt lze pozorovat i u ostatních složek EMZ.

Na principu tohoto jevu počátkem dvacátých let našeho století (1924) postavil

jejich pohyb od „centra“ (nás!) zdá být rychlejší...

Z toho vyvodil, že se vesmír rozpíná a všechny galaxie se chovají jako by byly nalepeny na povrchu nafukovacího balónu. Vzácné výjimky (fuj!) přitom prý jen „potvrzují toto pravidlo...”

Hlavní problém je opět a zas ono pomyslné *centrum*, většinou teorií a hypotéz jaksi zásadně opomíjená důležitost *pozice pozorovatele*, ze které je určitý jev posuzován.

(tedy v kontrastu ke konstantám, vytvořeným z jeho pohledu) mu říkají, že jeho odpor takovou rychlost prostě neumožňuje...

Jinak než hluboce zakořeněným *pocitem geocentrismu* si podobný tok myšlenek nelze vysvětlit! Vezmeme-li vážně teorii o rozpínání vesmíru, znamená to, že pokud vznikl velkým třeskem *Stevena Weinbergaz hypotetického stavu zvaného singularita* (stav, ve kterém je veškerá hmota a energie koncentrována v jediném bodě) nebo jakkoli jinak, muselo místo vzniku ležet v naší galaxii, ne-li přímo na Zemi...!

křížených Einsteini (kterým kromě „zasvěcených“ a tajné formule mumlajících „kněží vědy“ už nikdo nerozumí) mnohem lépe a jednodušeji vydělávají peníze... Zdá se, že biblickou „prodejnou děvkou“ není myšlena církev, ale instituce „moderní vědy“...

Jev lze vysvětlit i zcela prozaickým způsobem: pokud je atmosféra znečištěna prachem nebo mraky, jeví se Slunce jako rudý kotouč. Když si jeho náhlé zrudnutí, například po zakrytí mrakem, vysvětlíme červeným posuvem podle Dopplerova efektu, znamená to, že se od místa pozorovatele, dříveciho „u mubníka“ vzdaluje přímo

hustší je „znečištění“. Mraky interstelárních plynů, prachu a molekul vodíku *rotují společně s galaktickým systémem a jeví se jako stacionární „filtr“*. Ten, s rostoucí vzdáleností mezi námi a vzdálenými hvězdami, je stále neprostupnější. Někde až tak hustý, že vytváří stín, nepropouštějící paprsky viditelné části spektra.

Není vyloučeno, že energetická pole místy vytvářejí jakási „zrcadla“. Pak je jasné, že zachytíme jen *zkreslené*, profiltrované nebo mnohokrát odražené rentgenové a rádiové záření za tímto „závojem“ skrytých hvězd, Hustotu hmotných částic mezi námi a ne

systemu jistě má svou platnost při zkoumání planet, procesů probíhajících v atmosféře, lapání rychlých řidičů a podobných příležitostech. Pro „long range“ výzkumy v „deep space“ se však nehodí.)

Mimochodem: „kvazistelární objekty“ (jakoby-hvězdy) *-kvasary* mají obrovský rudý posuv, měly by tedy být *velmi vzdálené*. Mění však, někdy i během jediného dne, svůj jas. Nepochopitelné změny jsou vysvětlovány tím, že tyto záhadné zdroje jsou ve skutečnosti *mnohem blíže* než se „zdá“ (!?!)... Jsou to obyčejné hvězdy, jejichž světlo probíhá řidčími místy dříve uvedeného

rychlostí vzdalování! Který z nich je asi třeba použít k určení rychlosti Hubbleova rozpínání vesmíru?

„Rozpínání vesmíru“ považují za *přeskupování*. Za proces, který lze přirovnat k hroznu gumových balónků, umístěných uvnitř nezměrného „balónu“. Některé se nafukují, jiné zmenšují. Pozorovatel, sedící na lampičce, umístěné v centru jednoho z nich, nevidí gumové obaly. Vidí jen lampičky, zářící v jejich centrech. Zatím, co hromada roste, vzdalují se lampičky od sebe.

Nezávisle na pozici balónku pozorovatele

Tato úvaha sice nevysvětluje proces počátečního vzniku vesmírné prahmoty, je však přinejmenším stejně dobrým vysvětlením pohybu galaxií jako Hubbleova myšlenka, o niž se opírá Weinbergem propagovaný *velký třesk*.

Velký třesk je podle mého názoru jen dalším z řady marných pokusů o vysvětlení zrodu vesmíru. Podklady provázející tuto *hypotézu* postrádají několik velmi podstatných „detailů“:

- *dosud nikdo nevysvětlil, odkud se vzalo*

vtip S. Hawkinga...], *odkud se tedy vzala hmota a energie toho vůbec prvního z nich?*)

-jádro o předpokládané hmotnosti by podle jiných *hypotéz* muselo být „černou dírou“, která nemá ve zvyku se rozpínat

-popisovaný průběh odporuje druhému termodynamickému zákonu: jádro má před expanzí *jednodušší strukturu než současný vesmír*; nelze vysvětlit, jak se hmota dostala do tohoto nerovnovážného stavu

- co optimálním způsobem koordinovalo vzájemné působení čtyř (nám známých) zák-

- samotný velký třesk -prvopočátek procesu „desingularity“? Protože: je-li **veškerá dostupná voda** ve sklenici, kterou plní až po okraj, schází ona příslovečná poslední kapka, aby pohár přetekl. Pokud byla veškerá hmota, a potažmo i energie, **koncentrována do jediného** bodu, pak to ale současně znamená, že tím **nebyla překročena žádná** kritická mez. Jinak by k singularitě dojít **nemohlo**. Odkud se tedy vzal ten jediný atom **navíc**, který zřejmě působil jako roznětka?

Došlo k velkému třesku v okamžiku, ve kterém jádro absorbovalo poslední volný

To ať někdo vysvětlí! Ale, prosím - nechte na pokoji Boha a *nepoužívejte z axiomů slepených konstrukcí*, ano?

Povídání o velkém třesku je vděčnou látkou k vyplnění obsahu předražených populárních „vědeckých naučných“ obrázkových knih a televizních seriálů, vysílaných jako pohádky pro dospělé.

Hlavním vědeckým problémem je nalezení správného kazatele. Pardon - prezentátora. Ten *musí být* důvěryhodný, žoviální a přesvědčivý... Nejlépe nějaký pro
neníže všeho schopný CSc

Vzdálenost jako násobek rychlosti a času?

Pojedeme-li autem po dálnici z místa „A“ do místa „B“, stačí vydělit vzdálenost „X“ mezi „A“ a „B“ konstantní rychlostí vozidla, abychom zjistili, jak dlouho budeme cestovat.

Pokud pojedeme po nekonečné dálnici stále stejnou rychlostí, budeme s to určit, jak daleko dojedeme za určitý čas. Potud ie vše

systemu, který se sám pohybuje *neznámou rychlostí*, uzavřen v jiném ohraničeném systému, pohybujícím se jinou, *neznámou rychlostí* spolu s *neznámou rychlostí* letícím uzavřeným systémem, který se pohybuje od nezjistitelného centra směrem...?

Ne, není to nelogický guláš. Jde o naši planetu, sluneční soustavu a Mléčnou dráhu — galaxii. *Známe snad rychlost pohybu kteréhokoli uvedeného komponentu vůči ostatnímu vesmíru, který sami považujeme za nekonečný?*

Astronomové odpovídají: Ano podle

opravdu přesně zjištěný vztažný bod, ležící mimo naši sluneční soustavu? Výrok, že nejbližší hvězda - Alfa Centauri - je od nás vzdálena asi čtyři a půl světelného roku, je axiom - tvrzení, stojící na řadě dalších axiomů...

Chceme-li klasickým způsobem zjistit vzdálenost světelného zdroje (ne předmětu, který světlo odráží!), musíme naprosto přesně vědět, *kdy začne svítit*. Teprve pak můžeme změřit dobu, *kterou jeho světlo potřebovalo od rozsvícení do okamžiku, kdy se zdánlivě rozsvítilo i pro nás*. Tu pak můžeme uměle spočítat rychlost světla. Ale pozor

Takže. Abychom v třírozměrném prostoru (v němž, dejme tomu, panují fyzikální podmínky shodné s prostředím v naší sluneční soustavě) mohli změřit vzdálenost mezi Zemí a alfa—*Centauri*, museli bychom *dopředu přesně vědět, kdy se tato hvězda rozsvítila* (místně)! Pokud by se pro pozemského pozorovatele rozžehla čtyři a půl roku *po předem oznámeném okamžiku vzplanutí*, mohli bychom (i když, s ohledem k relativitě, **stále ještě** se značnými výhradami) tvrdit, že alfa-Centauri je od nás vzdálena čtyři a půl světelného roku. Jinak ne!

Relativní nemožnost užití uvedeného pos

hypotetickým „rozsvěčovačem hvězd“ ve druhém systému.

Rychlost světla (EMZ!), z hlediska „*vědeckého přístupu k posuzování neověřených veličin*“ především, **nelze** považovat za univerzálně použitelný prostředek k měření čehokoli, co se nachází v prostoru „*nekontrolovatelném a nedosažitelném jinými ověřenými prostředky*“.

- Pro výpočty vzdáleností pomocí *paralaxy* platí totéž- Stojí totiž na *předpokladu*, že se elektromagnetické záření, a tedy i světlo šíří prostorem *nřímochaře*. Ale opak

přímky (a rovnoběžek!) coby geometrického útvaru platí i tehdy, protíná-li tři nebo vícerozměrný, aktivními silami vyplněný a utvářený prostor. Spíš naopak; viz Einstein. Tedy tatáž problematika jako u Šíření EMZ.

I kdyby zde (z teoretického hlediska) nákrásně platily všechny zákony Euklidovy okleštěné geometrie, je předpokládána vzdálenost tak velká, že se odklon úhlu pozorované hvězdy, odečtený na dvou protilehlých bodech dráhy Země kolem Slunce, projeví jen v úhlových *uteřinách!*

Nutná chyba - i v případě nřinustění

statistické odchylky. Podle kréda: Raději „nějaký výsledek“ než žádný... (obr. 9)

- Výpočty podpořené výsledky měření intenzity takzvaného „zbytkového záření“ naproti tomu opět silně připomínají způsob dokazování Darwinovy teorie indexem fosilií.

Požadavek zněl; vzhledem k odhadovanému stáří vesmíru (5 miliard let) musí být nalezeno záření těles o teplotě okolo -270°C (zhruba 3°K). Takové záření bylo citlivými radioteleskopy, vybavenými filtry, potlačujícími ostatní šum, skutečně objeveno" roku 1965. Astronomové konečně

Přijmeme-li teoretickou možnost *konečnosti současného vesmíru*, může být takzvané „zbytkové záření“ - vědci označovaného za pozůstatek velkého třesku - jen součástí jakýchsi „odpadových produktů“. Je asi průvodním jevem procesu, ke kterému dochází, když všechny druhy paprsků elektromagnetického záření - EMZ - dorazí na „hranici vesmíru“, kde dojde k jejich zakřivení a nekonečné řadě srážek. Jejich interferenční produkty se vrací zpět do centra vesmírem vyplněné pomyslné „koule“, protože ta se zevnitř nutně musí chovat jako parabolické zrcadlo. Cestou kolidují se vším,

• **EMZ, a tudíž ani světlo, nemůže z konečného, rozpínajícího se vesmíru unikat do „NIC“** - to by popíralo existenci hranice, protože v rámci Einsteinovy definice je světlo vlastně jednou z forem hmoty, a nemohli bychom hovořit o konečnosti. *Nekonečno vyplňující vesmír se naproti tomu nemůže smršťovat ani rozpínat, pouze přeskupovat v sobě samém.*

Za předpokladu, že se frekvence sledovaného paprsku, *v konečném, ale rozpínajícím se vesmíru* odrazem pozmění, nabízí se nejen logické zdůvodnění původu *„zbytkového záření“* ale i metoda, kterou lze

vnitřního povrchu stále větší pomyslné koule, „stárnout“. Frekvence tedy (podle Dopplerova efektu...) musí neustále klesat. Zatím byl nalezen, protože **se** po něm usilovně pátralo, jen jeden druh odraženého, pravděpodobně modifikovaného záření. *Proč se tedy nepokusit o zachycení ostatních harmonických frekvencí, které tento jev nutně provázejí, a určit z jejich logaritmického pořadí koeficient rychlosti rozpínání? Jenomže... Zachycená frekvence zbytkového záření je tak vysoká, že by Big Bang musel proběhnout pozítří. Nebo je to... Máte v tom relativní zmatek? To je relativně dobře, pro-*

Nebeský kulečník

Průměr Slunce je odhadován asi na 1,4 milionu kilometrů. Vynásobíme-li toto číslo vědou uváděným padesátinásobkem, dojdeme k průměru 70 milionů kilometrů. Praslunce by se tedy rozprostíralo téměř po hranici dráhy Merkura.

Planeta „X“ se podle propočtů astronomů nachází ve vzdálenosti asi 9574,4 milionů kilometrů (64 AJ).

života *závislého na slunečním záření*, který by se množstvím a kvalitou forem vyrovnal pozemskému.

Zvětší-li Slunce objem tak, jak předpokládají vědci, vezme lidstvo postupně zavděk dnes nehostinnými velkými měsíci Jupitera, na kterých zavládnou téměř ideální životní podmínky.

System dvojhvězdy ovšem zaujímal prostor vyplňující téměř celý objem *nynější* soustavy. To by ovšem posunulo hranici života podstatně dál.

Nobelovy ceny za chemii z roku 1934, vyslovil názor, že Mars a Venuše, tedy planety podobné Zemi (včetně planetek v pásu asteroidů), se musely zformovat při teplotách okolo 1040°C . Prvky tvořící tato tělesa jsou totiž za těchto teplot *již pevné*, zatímco vodík, metan a amoniak ještě zůstávají v plynném stavu.

To podporuje pravděpodobnost vzniku takzvaných „terestrických“ planet přeformováním kusů hmoty, uvolněných řadou srážek v období vzájemného rozbíjení a slučování částí původních těles, dočasně zformovaných kolem dnešního Slunce na

Počáteční stav připomínal hemžení koulí po otevíracím strku na stole amerického kulečníku...

Geologicky nejstarší nalezené pozemské horniny vykazují (nutno podotknout, že *na základě bezpříkladně pochybných metod určení času*) stáří čtyř miliard let. Nejstarší dosud známou horninou je na Zemi nalezený meteorit (odhadované stáří 4,48 miliard let) a zhruba stejně starý je údajně i úlomek horniny („Genesis Stone“), kámen náhodně sebraný posádkou prvního *Apolla* na Měsíci.

Po fotografickém průzkumu Marsu sond-

rozporu s tvrzením, kdy věda totéž stáří
přičítá Slunci!

Vypovídá tento časový údaj o něčem úplně jiném? Určuje dobu, kdy se dotvářela a doslova „přetavovala“ mladší část soustavy? To se nedozvíme dříve, než budeme mít pro srovnání k dispozici vzorky hornin povrchů vzdálených neterestrických planet.

Do té doby se můžeme jen utápět v dohadách.

Když se z masy uvolněné rozpadem soustavy „prvního Slunce“ postupně zfor-

Tehdy se také mohlo stát, že *se několik bližších planet prvotního systému*, obíhajících vzdálené Slunce v původním (z našeho hlediska protiběžném) směru, postupně dostalo „do mlýna“ - na kolizní eliptickou dráhu vůči novým tělesům.

Jedna z nich přitom měla to štěstí, že našla „prázdnější stůl“ a stala se (během incidentů, které lze s ohledem na předchozí události považovat za „drobné“) bezděčným zprostředkovatelem-rozsévačem života po vnitřních planetách sluneční soustavy.

Nelze ovšem vyloučit ani možnost že

zcela opustily sféru vlivu zmenšeného Slunce a bloudí teďkdesi v nekonečném Kosmu.

Setba života pokračuje...Na Sumery uctívanou Planetu křížení, stejně tak jako na planety původní soustavy, se život mohl dostat - někdy dávno před před odhadovanými čtyřmi miliardami let - při kolizi s jedním ze satelitů, obíhajících kteroukoli vhodnou planetu prvotního systému.

Vynucená kosmická rovnováha

několik myšlenek, které se během studia starých i moderních kosmogonických hypotéz, náhledů a spekulací, v axiomy nezatíženém mozku nutně vylíhnout musí.

Ostatně: veškeré „vědecké“ kosmogonické představy jsou jen dočasnými módními spekulacemi. O žádné z nich se nedá tvrdit, že by spočívala na tom, čemu se s oblibou říká „*solidní vědecký základ*“... To ostatně dokazuje historie vědy více než dostatečně.

•Myslím, že za pohyb a udržování drah planet zodpovídají především: *počáteční im-
puls elektrostatickú náhoi elektromagnet-*

Einsteinovo vylepšení zní: *Gravitace je reakcí na narušení kontinuity časoprostoru.*

To momentálně postačí k úvaze o vzájemném chování kosmických těles, disponujících udanými silami a energetickými poli.

-Slunce a planety se navzájem přitahují gravitací. Proti této síle působí elektrostatický náboj, jehož polarita je všem tělesům (včetně Slunce) společná.

Tento náboj doslova „pruží“ v prostoru mezi centrálním tělesem a planetami stejně, jako mezi oběžnicemi navzájem.

efektu k udržení planet v pohybu sama o sobě nestačí.

Prakový efekt: Těleso, které se přibližuje k většímu, je jeho přitažlivostí urychlováno. Maximální rychlosti, která ho posléze vymrští do prostoru, dosáhne v nejtěsnější blízkosti přitahujícího tělesa. Efekt je nejlépe pozorovatelný u komet. Slunce na jejich cestě k perihelu urychluje všechny planety, které ovšem, když se od něj vzdalují, zase brzdí.

Protože jsme se už dostatečně přesvědčili o tom, že pernetium mobile nefunguje u

kolem Slunce tak, že na svých více nebo méně eliptických drahách (odchylka Venuše je opravdu minimální) „kloužou“ *v jakýchsi jemných vlnkách* po v interakci vytvářeném polštáři - propad blíže ke Slunci = zrychlení, a naopak protitlak náboje sluneční hmoty. Jakýsi gravitací podporovaný „planetární surfing“ na vlnách elektrostatického náboje... Prakový efekt je jen jakýsi doplněk.

Předpokládám, že ani v ostatním vesmíru tomu nebude jinak. Hranice vymezující prostor mezi jednotlivými galaxiemi, hvězdami a planetami jsou vzájemně uzavřené

- při *přiblížení planetárních těles* na kritickou vzdálenost obrácením polarity magnetického pole tělesa menší hmotnosti (podle *typu*) působením magnetického nebo elektromagnetického pole většího.

Tedy v malém tytéž, ale jakoby v časové lupě a v mnohem větším prostoru probíhající *oscilace* jako uvnitř Slunce.

Protože dochází k neustálému vyrovnávání hladin *elektrostatických* nábojů a v kritických stavech i *elektromagnetických* polarit, tělesa obíhající jedním směrem *společné centrum s relativně konstantní*

zbyla jen obrovská koule hmoty, nebo vůbec nic.

Tomu brání poměrně jednoduchý mechanismus:

- Při překročení určité bezpečnostní hranice došlo k pokusu o vyrovnání *elektrostatického potenciálu*, což se v případě kritického přiblížení dvou těles s aktivním jádrem projevilo formou obrovských blesků.

- Změna (pokles) úrovně potenciálu mohla vést k *dočasné změně vzdálenosti oběžných drah* obou těles od centra soustavy; Slunce.

magnetů. Pokud je k sobě přibližujeme shodnými póly, napřed se odpuzují a teprve pak se magnet, který nedržíme, bleskurychle otočí a snaží se připojit ke druhému,

Při této demonstraci si musíme představit dvě tělesa obrovské hmotnosti, která se míjejí (v případě Nibiru *protisměrně*) relativně velkou rychlostí na zakřivených drahách.

Za daných okolností se jen „odstrčí“. Může dojít ke změně oběžné rychlosti, rotace nebo případně sklonu rotační osy, případně k částečnému nebo úplnému převrácení polaritv *magnetických nebo dokonce fyzikálních*

Přepólování elektromagnetického pole musí být u *obou těles* provázeno uvolněním velkého množství tepla. To zřejmě vede ke změně plasticity povrchu a k *tektonickým i atmosférickým poruchám obrovského rozsahu.*

Přeměnu plazmatické prahmoty do sluncí a pevných těles pravděpodobně provázela změna poměrů a koncentrací gravitačních, elektrostatických a elektromagnetických sil. Planetami a jejich měsíci počínaje, galaxiemi a jejich seskupeními konče. Každý takový systém, je jedním z dříve uvedených "helénků"

aktivní pole, produkováná elektromagneticky činnými tělesy jednotlivých systémů.

Vztahy platné v planetárních systémech musí, s malými obměnami (a v jiné časové mřížce), platit i pro vztahy mezi jednotlivými hvězdami a galaxiemi. I ty se, ať už v hypotetickém velkém balónu „vesmíroidu“ nebo v nekonečném vesmíru, od sebe nutně vzdalují (odstrkují) tak, aby se vůči ostatním nalézaly ve stavu gravitačně-elektrostatické a elektromagnetické rovnováhy. *(To, co je dole, je i nahoře. To, co není dole, nahoře nehledá!)* *Právě tou hrozbou jsou všechny*

období počáteční nestability. Jejich počet se výrazně zvýšil o pozůstatky „nebeské bitvy“.

Tělesa, která neletí přímo, přitáhne gravitace a magnetická pole planetárního tělesa až na kritickou vzdálenost (za *Rocheho hranici*). Zde jsou (podle rychlosti) v nerovném souboji gravitačních sil často doslova roztrhána na kusy. Trosky se nutně musí zřítit na větší těleso. Přestože se (v případě Země) někdy (v závislosti na složení) při průletu atmosférou zčásti rozpadají na shluky menších těles, deformují po dopadu obrovské plochy.

elektromagnetickým polem. Efekt odpuzení se zruší, a pokud se menší těleso díky větší rychlosti mezitím nevzdálí za kritickou hranici, proces vyrovnávání potenciálu a přepólování se opakuje.

Takto postižená tělesa rotují v elektromagnetickém poli centrální hvězdy opačným směrem. Dochází ke konfliktu, v jehož průběhu se jejich povrch silně zahřívá.

Příkladem takové planety je Venuše. Příčinou nečekaně vysoké teploty jejího povrchu mohou být vířivé proudy, vznikající na podpovrchových průsečících planetárních

je „slepencem“, utvořeným ze zbytků již pevné hmoty, nemá aktivní jádro a nemůže se sama otočit do původní polohy!

V průběhu vyrovnávání potenciálů (přímým přeskokem elektrického výboje - blesku) může dojít k roztavení obrovských ploch povrchu, ke zničení aktivního jádra (pokud existuje) a ke spontánní *transformaci jaderných zásob* menší planety. Ta se pak může stát DUGGAE, sumersky „hrncem sirotčího olova“, jako náš Měsíc. Jakýkoli odhad stáří takového tělesa testováním minerálů radiometrickými metodami (především metodou uran-olovo) musí přinést výsledky

Svědectví o nebeské bitvě

Jak jsme si v úvodu naznačili, kosmická událost popisující kombinaci všech dosud uvedených možností je zaznamenána klínovým písmem v dramatickém textu, který velmi logicky líčí průběh „kosmické bitvy planetárních bohů“. Omezíme se jen na velmi stručné shrnutí údajů:

Planeta Tiamat během procesu „stvoření“
Země nebyla zničena přímou srážkou s

vodami, " říká klasický překlad biblického textu Genesis (M.1.2.).

Nový překlad už teologům působí problémy. Zní v podstatě takto:

„Země pak ještě nebyla (na jejím místě „bylo nic“) a tma byla nad Tehom (nekonečnou vodní hlubinou), jen vítr se vznášel nad vodami. “ (Tehom = Tiamat!)

Dočteme se o vojsku bojujících satelitů (sumerština užívala pro pojmy *o* „*pobočník*“ a „*satelit*“ stejný výraz!) a o „síti“ (magnetickém poli), do které byla Tiamat

bubliny vařící hmoty a bezedné krátery,
které se otvíraly na povrchu menšího tělesa.

„Bud’ světlo!” {Ml. 3.)

Stejným způsobem, doslova provařením v elektrickém oblouku, byl „zabit a změněn v DUGGAE - hrnec olova" i *Kingu*, největší satelit, „vítr-pobočník" planety Tiamat, „vojvůdce" nad ostatními (asi jedenácti) „větry", které Tiamat „porodila" na svou obranu.

V sumerské kosmogonii je zmínka, že ostatní planetární bohové na Kingu žárlili, pro-

magnetického pole, a: „*Jeho tabulku osudů si Marduk při-pjal na vlastní hrud'*. " Jinak řečeno: Novou oběžnou dráhu kolem Slunce nezískal Kingu, ale Marduk! (Enuma eliš)

Jisté je, že Měsíc, který je vzhledem k ní neúměrně velký, nevznikl oddělením od Země! Je pravděpodobně malou planetou, která se ve velmi rané fázi vytvořila ze sluneční hmoty současně s Tiamat a měla šanci se od ní časem oddělit. Podrobný průzkum našeho souputníka, jehož smutná tvář zřejmě pamatuje lepší časy, ještě přinese mnoho překvapení.

Při druhém kritickém oběhu rozdělil jiný satelit, „severní vítr“, tělo mrtvé planety na dva díly. Spodní část se doslova rozprskla a vytvořila na její původní oběžné dráze pás asteroidů - „oblohu“, biblické nebe.

„Lebka“ spolu s měsícem Kingu odlétla po nárazu blíže k Slunci: „do míst, kde předtím nikdo nebyl“. Poté se Nibiru opět „odebral do svého vzdáleného příbytku v tmách“.

Logika biblického popisu průběhu času je nezvyklá. Pravidelně se opakující poznámky na konci „dne“ -jedné etapy (éry) stvoření, jako: *„I hul večer a hulo iitro den prvni“*

první „večer“ bez předcházejícího jitra znamená, že **přišla z prostoru věčné tmy ke Slunci poprvé!**

Na sumerských i babylonských tabulkách je zaznamenáno, že proti-běžný Nibiru/Marduk si po prvním střetu, končícím „zabitím“ Tiamat, odešel prohlédnout svůj nový „*vzdálený příbytek*“.

Nová „tabulka osudů“ mu totiž (aby mohl vládnout a všechny kontrolovat!) určila nejen dráhu, ale i dva příbytky. Jeden „*v blízkosti Apsu*“ (Slunce) a druhý kdesi „*daleko v tmách*“

Slunce, přičemž *perihel* je Slunci nejbližší a *aphel* nejvzdálenější bod. Žádná ze známých planet soustavy však ke Slunci nepřilétá z „daleké tmy“. Takto, pokud víme, se chovají jen komety!

Bible chronologicky přesně popisuje průběh dvou oběhů! Nibiru se po prvním průletu, po příchodu ze vzdáleného prostoru ke světlu, vrací zpět do tmy (byl večer) a pak opět ke Slunci (a bylo jitro). „...*první den*“, čas druhé fáze, během níž vznikla násilným aktem Země:

Řekl také Bůh: Bud' obloha umrostřed

Jak se to vlastně mělo s překladem pasáže o rozprostření nebes, ukování nebeské klenby, jsme si již řekli.

Další „dny“ - fáze - pravděpodobně probíhaly bez jeho přičinění, i když slapové síly jistě mohly hrát určitou roli. Bible však popisuje naprosto přirozený proces.

Těleso od určité velikosti se snaží utvořit v prostoru kouli. Voda zbylá na zdeformovaném úlomku se navíc vlivem rotace zákonitě nahrnula na místo, kde zela gigantická, měsícem Nibiru vyrvaná díra. Tuto dnes již zahlazenou úzvu skrývá Tichý oceán

"Shromažďte se vody, kteréž jsou pod nebem {oblohou - nezapomeňme na rozlišení smíšených pojmů!} v místo jedno, a ukaž se místo suché!" A stalo se tak. (M.I. 6 a 7)

Je nesporné, že o pradávných událostech musel Sumerům, kteří Zemi nazývali „odštěpek“ - KI, vyprávět někdo, kdo sluneční soustavu, geologickou strukturu Země a povrch Měsíce opravdu dokonale prozkoumal.

Dokázal díky nekonečně větším znalostem, než máme k dispozici my, rekonstruovat dávné události a genezi vzniku

Možná, že právě tato okolnost mu dala podnět k pozdějšímu průzkumu planet a rekonstrukci kosmických událostí, popsanych v sumerské kosmogonii. Kdo ví...

Za předpokladu, že dnešní uspořádání onoho seskupení těles, které jsme si zvykli nazývat *naší* sluneční soustavou, způsobily nepravidelné průlety *jedné z protiběžných planet původního „Velkého systému“*, bychom podle Newtonových zákonů mohli doufat v pozdější optimalizaci planetárních drah do té míry, že k podobně nebezpečným přiblížením již nedochází. Vládne mezi „nebezpečnými body“ absolutní chybě? Zdeleže ne

v pásu asteroidů („klenbě“), ale mnohdy se blíží k drahám vnitřních planet a některé je dokonce protínají. Zcela v protikladu k Aristotelově, Ptolemaiově, Koperníkově a nakonec i dnešní obecné kosmogonii vládne ve sluneční soustavě jakýsi „nedobře organizovaný chaos“.

Jakže to říkali kněží kmene Uga Mogulala?

Bombardování z vesmíru

Počáteční impuls nárazu je dosud drží na poměrně stabilních drahách. Ale každý průlet Vetřelce, tělesa s velkou přitažlivou silou, musí strhnout z pásma trosek množství materiálu, který za ním (podobně jako nečistota za lodí) vytvoří jakýsi „pruh“ různými rychlostmi letících těles. Ten postupně protne oběžné dráhy planet. V důsledku toho pak nutně musí docházet k periodickým srážkám, především s vnitřními planetami systému! Poletující trosky jsou navíc ovlivněny gravitací Slunce a velkých planet.

Pro toto tvrzení existuje *měřitelný logický důkaz*

které je odhadováno stáří naší planety, by ho musela spadnout asi *sedmnáct až jedenadvacet metrů* silná, celý povrch Země (včetně plochy moří!) pokrývající vrstva... Kde je?

A kam se podělo obrovské množství niklu, jehož je v meteorickém prachu obsaženo poměrně mnoho? Množství snadno rozpustného niklu ve vodách oceánů je vůči předpokládanému objemu spadu mizivé.

Mnozí se takto snaží dokázat biblické stáří Země (asi 6000 let...). Zde není otázkou, jak stará planeta je, ale **jaké množství tohoto prachu bylo (několikrát) na její oběžn-**

V kosmickém měřítku není několik miliard pozemských let ničím. Proces utváření sluneční soustavy ještě neskončil. I v příštích několika stovkách milionů let to nevypadá na „věčný mír a klid“.

Fakta?

V průběhu postupného fotografického průzkumu vnitřních planet kosmickými sondami počínaje Merkurem a Marsem konče (včetně Měsíce) se při srovnání záběrů jejich povrchů projevila do očí bijící shoda-„zdobí“ je nesčetné krátery (impakty). Všude přibližně stejný obraz zkázy

(navíc to zcela odporuje dnešní kosmogonii) tohoto zdánlivě chaotického počínání - zavržen. Nahradila ho za vlasy přitažená bajka o jakési tajemné „mase, vyvržené ke Slunci Jupiterem..."

Při všech Newtonových zákonech?! Z jaké odůvodnitelné příčiny, by měly planety házet po Slunci kamením?

Tak jako u hypotéz o vzniku planet došlo i zde k extrémní diferenciaci názorů, ke sporům, které opět k ničemu a nikam nevedly.

planetárním tělesem, však problém dokonale řeší.

Nejvyšší hustota dopadů vesmírných projektilů se samozřejmě projevila těsně po rozštěpení Tiamat. Časem byly kolize stále sporadičtější. Zdá se však, že období uzavřely dopady poměrně velkých těles. Některá z nich, oproti drobnějšímu, gravitací planet ovlivnitelnějšímu „smetí“, si dodnes udržela vlastní, mnohdy neekliptické oběžné dráhy.

Dva asteroidy se díky příznivým okolnostem staly oběžnicemi Marsu, jiný krouží kolem Země **iako druhý neviditel-**

Přibližuje se k Zemi každých 385 dnů až na vzdálenost 12 milionů kilometrů (3 násobek vzdálenosti Země - Měsíc). (Paul Wiegert: Astrofyzikální fakulta univerzity v Yorku, Ontario)

Pozemské důkazy „nebeské bitvy“

Ani nově utvořenému zemskému povrchu se bombardování vesmírnými projektily velkého kalibru pochopitelně nevyhnulo.

Pozemskému pozorovateli se dnes průlety Země Vetřelcem „zaminovanými“ úseky jeví jako „meteorické deště“ nebo „proudy“. Efektním a pouhým okem dobře pozorovatelným příkladem jsou *Leonidy* (kolem 15. listopadu), které zdánlivě přilétají ze souhvězdí Lva -*Leo*.

O *Perseidách* (v první půli srpna; zdroj v oblasti souhvězdí *Perseus*) se tvrdí, že jsou to pozůstatky ohonu nebo samotného tělesa komety, pozorované roku 1862. Podle mého názoru jde (včetně dotyčné komety!) o „vlečku“ materiálu, zbylou po jednom z posledních průletů planety „lžížerčí“

Ledové balvany vtažené na eliptickou oběžnou dráhu z pásu asteroidů se mění v komety.

Veškeré komety jsou složeny převážně z vody nebo ztuhlého kyslíčnicku uhličitého a jiných plynů, smíšených s prachem a kamením. Voda se rozprskla do prostoru v okamžiku, kdy byla strašlivým nárazem zníčena skladbou snad Uranu nebo Neptunu podobná Tiamat.

Dokladem o správnosti těchto úvah je skutečnost, že ohony komet, tvořené většinou částicemi vodní páry se během přib-

původní planety, byla součástí oceánu - „bezedné hlubiny“.

Předchozí, a mnohem slabší viditelná „vlečka“ je kysličník uhličitý, který se začíná odpařovat při mnohem nižší teplotě.

I nádherná Hale-Boppeho kometa byla jen ledový balvan - o průměru více než šedesáti kilometrů...

Naivní povídání o *Oortově mraku*, kde všechny komety „bydlí“ a odkud si občas nějaká „odskočí“, je, jak kdysi na jedné přednášce nepřímo uznal sám *Jan Oort* (holand-

trosek provázely v minulosti kolize s tělesy větších rozměrů, následované meteorickými dešti. Tehdy však nešlo o dnes pozorovatelné neškodné světélkování zrněk prachu v horních vrstvách atmosféry, ale o přímé zásahy zemského povrchu pořádnými balvany.

Jedno takové období vyvrcholilo zhruba v době mezi roky 700 až 550 př. n. l.; bombardování trvalo celých 150 let. Některé palestinské zdroje dokonce hovoří o pravidelných *sedmnáctiletých periodách*.

Ke sporadickým srážkám s menšími met-

potvrzují. Starověké národy měly tyto „nebeské posly“ ve velké úctě.

Malý výčet pro zajímavost:

-původně Astartě zasvěcený posvátný kámen v Mekce;

-z nebe spadlý kámen v Aigos Potamos;

-kámen boha slunce z Emisy, později přivezený do Říma,

jeho obraz byl ražen i na mincích, vrácen po r. 222 zpět;

-Astartiny kameny v Aelia Capitoła a v Tyru;

- kámen sidonského chrámu;

-kameny v Dianiných chrámech v Pergu a Laodiceu;

-kámen v syrské Chalkis;

-kámen v chrámu Grácií, spadlý za krále Eteokla;

-kámen v makedonské Kassandrii, uctíváný ještě za Plinia;

Podle zdánlivého směru, odkud tato tělesa dosud ve velkém počtu přilétají (mikrometeority), pečlivým rozborem opovrhovaných historických pramenů (v pátrání po zdrojích už udělal obrovský kus práce Velikovsky) a zpětným modelováním dráhy Země pomocí počítačů, by pro astronomy neměl být problém určit sklon a směr dráhy tělesa, které je přivedlo. Pak bychom se snad i dozvěděli, kdy a ze kterého směru se vrátí...Laskarův výrok o „prachaosu“, projevujícím se zejména u vnitřních těles soustavy, opět potvrzuje, že

konče - v daleko větším ohrožení. Také Velikovským popisované a „vědeckými kruhy“ vysmívané abnormality, pozorované na obloze národy staro- a dávnověku, zřejmě přímo souvisejí s přítomností Vetřelce.

V době, kdy opustí střed systému a zmizí jeho přímý vliv, hrozí nejen Zemi několikerý průlet pásmem zavlečených trosek, provázený opravdovým bombardováním těžkými kusy! Pak se, až na občasné dopady nějakého *bolidu* a periodické „deště“ meteoritů o velikosti zrněk písku, stávají „padající hvězdy“ zvláštností.

Vědomé lži zástupců „vědy“?

Na povrchu Měsíce můžeme pozorovat, že největší „krátery“ -*mare* (kráterům ani impaktům nepodobné útvary, údajně vyplněné vyvřelou lávou, které ovšem mohou být i stopami gigantického elektrického oblouku, vzniklými při vyrovnávání potenciálů během „nebeské bitvy“)-pokrývají obrovské plochy povrchu. Menšími impakty byly narušeny později

Poznatky z Měsíce by na žádný pád neměly být vyhodnocovány podle pozemských kritérií. Snaha po zařazení výsledků do „patříčných přihrádek“ by snadno mohla vést k neodpustitelným a zavádějícím chybám. Měsíc, říkají Sumerové, je totiž malá, samostatnosti zbavená planeta.

Zdá se, že v nedávné minulosti došlo ve vztahu k Měsíci k celé řadě podivných „omylů“, které věda z jakýchsi důvodů tají.

Namátkou jen některé.- Ačkoli uniformistická školní pravda stále ještě trvá na tom, že Měsíc má v poměru k Zemi šestinovou

původně uváděných *32 127 km*, to ve skutečnosti je *více než dvojnásobek - 69 998 km!*

Počítačovou analýzou (podle některých badatelů údajně uměle zpomalovaných?!) záběrů, pořízených různými posádkami lodí projektu *Apollo*, lze zjistit, že gravitace na povrchu Měsíce je *asi jen o třetinu nižší než pozemská...!*

-Požadavky týmu *do podfuku tisíciletí* nezasvěcených geologů, kteří doslova prosili, aby jedna z misí *Apollo* přistála poblíž měsíčního pólu a poohlédla se po vodě

Prospector- vypuštěný 6. ledna 1998. Současně pořizoval detailní záběry povrchu, údajně za účelem zhotovení přesných map. Proč až tak pozdě? Ve zprávách jsme u příležitosti jeho vypuštění mohli slyšet(par-don) doslova nebetyčnou blbost: po vodě měl pátrat zejména v okolí jižního pólu, kde se údajně shromáždila - *z prolétajících komet...*

Mám pocit, že toto tvrzení už je trochu moc „přitažené za vlasy“ i pro smrtelníka, který se o výzkum kosmu příliš nezajímá.

Na Měsíci voda je (i když na povrchu ne v tekutém stavu) a co víc -zdá se že Měsíc má

vztlaku atmosféry) házet Frisbyho diskem... Přítomnost plynů je zřejmá z analýzy *vztlakem ovlivněné křivky*, kterou plastový disk za letu opisoval. Proč ho vlastně vozili s sebou?

- Vlajka na záběru, prezentovaném nadšenému lidstvu jako fotografie. se na původním, a dnes již dostupném filmovém záznamu ve skutečnosti slabbě pohybuje! Tedy vlaje!

- Existují fotografie údolí, jehož dno vypadá jako porostlé nějakým druhem mechu nebo lišejníku. na jiných jsou vidět

náznaků dosud je, **běžná praxe!** Teprve dnes se některé obrázky dostávají na veřejnost v originálním stavu.

- Průzkum Měsíce byl, i přes nesplnění programu, na který byl dostatek finančních prostředků, nečekaně zastaven.

Otázka: Jak staré a jak kvalitní jsou poslední zveřejněné (a neretušované) fotografie odvrácené strany Měsíce?

Ze všech dosavadních poznatků lze vyvodit asi tolik:

neschopných psychicky zpracovat převratný poznatek, že je všechno jinak...

- Veškeré údaje byly pozměněny ze strategických důvodů. Američané dosud nepřehodnotili způsob sdělování některých utajovaných informací.

Spekulativní možnost:

- Lidstvo jako *celek* dosud není zralým partnerem pro *otevřený kontakt*, i když k němu dávno došlo a byl utajen.

Tiamat („té, která dala život“) a měsíců Nibiru, které se podílely na „bitvě“. *Žádný materiál poletující sluneční soustavou není cizí -je takříkajíc „Made in Solar System!* Závěry vyplývající z této hypotézy vysvětlují jak *výskyt aminokyselin v chondritech* nebo *nálezy fosilních stop života na meteoritu „z Marsu“(?),* tak i *možnou přítomnost jeho primitivních počátků na jednom z Jupiterových měsíců.*

Není vyloučeno, že tekoucí voda, která údajně teprve před nemnoha tisíci lety (cca 50-80 000?) zaplavila jeho povrch, se na Mars dostala po uvedeném kosmickém srážce

fotografovaných *erozních útvarů*. Část sepa-
tmě odpařila zpět do prostoru (ale proč a
jak?), část zmizela pod povrchem a v horn-
inách. Zbytek se soustředil ve známé severní
polární „čepičce“, Zejména pro vypaření
vody do prostoru, ale i pro výskyt velkého
množství ledu, platí tytéž podmínky jako pro
pozemské ledovce -bylo zapotřebí mnoho te-
pla. To dnes na Marsu není.

Dosud nikdo nevysvětlil, jak došlo k
záhadné separaci - Marsova severní čepička
je z vodního, zatímco jižní údajně ze
„suchého“ ledu (ztuhlý kysličník uhličitý).
Proč? Proč? Proč? Zde je další elektrochemický

listopadu a prosinci 1996, byl průzkum zajímavého útvaru. Sonda Pathfinder-po absolvování 500 milionů kilometrů úspěšně přistála **na** pláni *Ares Vallis*, kde se podle všech příznaků *měla před tisíci lety valit řeka tisíckrát mohutnější než Mississippi*. Dozvíme se tentokrát více?

Zatím toho na veřejnost mnoho neproniklo. (Bez mučení přiznávám, že jsem v tomto směru zatím ani mnoho nepátral.)

Přístroje přistávacího modulu tentokrát (údajně) nehledaly stopy života, to bylo paradoxně úkolem druhé sondy *Global Surveyor*

(Pozornost, mimo jiné, patřila i záhadnému útvaru, známému jako „tvář z Marsu“ a přilehlému, pyramidám podobnému komplexu.)

A ejhle! Projevila se jakási „porucha na upevnění ramene slunečního kolektoru“. Druhá část mise se údajně stává nemožnou - při brždění by mohla celá nástavba upadnout.

„Možná ten manévr budeme riskovat později; prozatím budeme dále pracovat ze současné vzdálenosti.“ - Tolik k věci pasadenská JPI.

zapomněli ukázat fotografie, které toto tvrzení dokladují...

Jsem na velkých rozpacích, mám-li, po zkušenostech z Měsíce, mise *Fobos 2* a pod tlakem dalších okolností, těmto tvrzením věřit.

Hlavním úkolem Pathfinderera byl průzkum struktury povrchu a geologické minulosti planety, které byly zkoumány celý měsíc. Sonda přistála novým způsobem, zahrnujícím postupné užití padáků, brzdících raket a v poslední fázi airbagů. Po přistání se na drobných potížích vydalo na týdenní cestu

pohled na jakoukoli hnědavou pozemskou poušť. (Touž je pokrok - obrázky nejsou barveny na červeno...)

Páni vědátoři jsou zděšeni „velmi překvapujícím“ poznatkem, že na *povrchu planety našli silikáty, jejichž výskyt neočekávali. Že by tedy onen stopy života obsahující „meteorit ALH-84001, který podle charakteristického složení může pocházet jedině z Marsu“*, byl přece jen odjinud? O tom dosud nepadlo ani slovo... Jak jsou ti pánové směšní!

Proslechlo se že v serveru počítačové sítě

Zřejmě to opět jednou bylo něco, co tam vůbec nemělo být, protože to tam být nemohlo...

Mluvčí NASA promptně prohlásil, že jde o „kryt části přistávacího zařízení Pathfinder“... a inkriminované záběry bleskově zmizely,... aby, jako podobné fotografie z povrchu Měsíce, byly nahrazeny rozostřenými zvětšeninami, na kterých linie horizontu se záhadnými útvary... schází!

Celá série následujících (číslovaných) záběrů z volně dostupného serveru připojeného k počítači NASA zmizela úplně. No a

Následky a lidské povědomí

Do sféry pohádek a mýtů jsou odkazovány ságy, vyprávějí o opakovaných soubojích nebeských bohů. Jejich následky naši předkové zřejmě pocítovali na vlastní kůži.

Již nepřiliš těsné přiblížení cizího tělesa o průměru několika desítek kilometrů musí vyvolat atmosférické poruchy, provázené nezvykle silnými bouřemi, hurikány a

Na vlastní kůži jsme to pocítili po roce 1997, po průletu poměrně malého jádra Hale-Boppeho komety.

Obrovská tornáda a nevídané záplavy na území USA, u nás, v Turecku. Rumunsku a bůhvíkde ještě. Řadu zemětřesení na Středním a Dálném východě, průtrže mračen v poušti Negev, posun a bezpříkladné mohutnění teplého vzdušného proudu (El Ninjo - Jezulátko) kolem západního pobřeží Jižní Ameriky a následné přívaly sněhu, které ochromily okolí Chicaga, a naopak velmi mírný počátek zimy v Evropě spojený se silnými bouřkami, provázenými větrem a

Semipalatinska (Rusko). Americké ministerstvo zahraničí v domněnku, že Rusové provedli podzemní atomový pokus, požádalo o vysvětlení. Rusové se proti nařčení ostře ohradili s tím, že poslední pokus provedli v roce 1992 a od roku 1996 se striktně drží dohody o zastavení podzemních jaderných pokusů.

Vulkanická činnost podstatně zesílila a dochází k nečekaným a ne-razantním otřesům zemské kůry v neobvyklých lokalitách. Afganistan — 7,5 stupně...

Odkaz předků říká, že velké a krásné komety nepřinášejí nic dobrého. Asi na tom

„konec času“, konec jedné éry; cyklu oběhu Nibiru?

Kolektivní amnézie

Podle I. *Velikovského* k převratným kosmickým událostem docházelo právě v době odchodu Izraelitů z Egypta. Sdílím jeho názor, že úkazy popisované v bibli určitě neměly selektivní dopad. Ani vracející se moře **určitě** nebylo tuk vybíravé, jak se nám to Hebrejci v Exodu snažili namluvit. Ve-

zhroucením civilní i mocenské infrastruktury a následnou invazí Egypta hordami ze svého území katastrofickými událostmi vypuzených Hyků (také Hyksů)...

Sitchin má radost. Myslí, že potvrzení existence jeho dvanácté planety je současně důkazem mimozemské návštěvy a toho, že v kosmu nejsme sami.

Vidím to zcela jinak. **Vím**, že sami nejsme. Ale pokud se potvrdí existence křížujícího tělesa, je dlouhá léta živený pocit bezpečného bytí člověka na planetě, údajně neotřesitelně a s neměnnou pravidelností

nás další, Vetřelcem vyvolané, zničující kataklyzma, po němž budeme zase jednou začínat znovu?

Nastane teprve potom „zlatý čas návratu bohů“, doba, kdy se na Zemi vrátí „syn člověka“, který je jen kdesi „na zkušence“?

Stihneme *sami v sobě* a včas dostavět archu, schopnou zachránit *celé* lidstvo?

Budou naše děti připraveny přežít?

E.T.

*Jaké podmínky potřebuje život?
Rozbouřená planeta. Bytosti ze světa zdánlivé tmy. Umělci v přežití. Krev a látková výměna. Teplo. Oko a způsob vidění. Infračervené „slunce“. Vrozený filtr. Širší způsob vnímání? Klimatické vlivy. Původ Anunnaki. V rytmu inteligentního života. Zásadní rozpor. Planeta života. Stopy na Zemi. Regenerační komory? Na stopě podvodu? Interferenční vzory na monolitech.*

nápadité a do poslední kategorie se řadí odvážně nesmyslné.

Věnujme se konkrétním bytostem, jejichž činy popisují sumerské texty a bible,

Literatura faktu, psaná na základě poznatků „okrajových věd“, které jsou pro vědu ortodoxní bohužel „out of limits“, se zabývá sběrem, vyhodnocováním a publikací důkazů a indicií, kterými se jejich autoři mnohdy až křečovitě snaží dokázat existenci inteligentního mimozemského života a jeho návštěvu na Zemi.

musíme považovat za samozřejmost. Víím, co říkám.

Pokusme se radši udělat krok směrem k jejich definitivnímu odhalení. Směrodatné jsou pro nás bytosti, které, až na některé bezvýznamné detaily, se od člověka téměř neliší. Mohli by klidně žít mezi námi, a ani bychom si toho nevšimli.

Mimo ně je zde totiž ještě jedna, rovněž humanoidní, ale biologicky odlišná entita, kterou pro odlišení budeme nazývat E.B.E. (Extraterrestrial Biological Entity). Těmto bytostem je člověk v podstatě lhostejný. To

speciální funkce některých orgánů. Také oni jsou velmi stará rasa. Odkud pocházeli Návštěvníci, E.T., kteří tak významně ovlivnili vývoj člověka?

Dilematem, na které jsem narazil při studiu Sitchinovy teorie o příchodu života a inteligentních bytostí z *Nibiru* (kterou i přes častou citaci *nepovažují za dogma, ale lepší tehdy neexistovala*), je biologická **nemožnost vývoje inteligentního života identického s lidskou formou v tak extrémních podmínkách.**

Autor teorie o příchozích z Nibiru se ve

K mému velkému překvapení se ozvala řada čtenářů, která si tohoto rozporu povšimla! To je nádherné! Znamená to, že kniha *UFO, bible a konec světa* nebyla čtena jako jakési běžné sci-fi; mnoho čtenářů si našlo čas k přemýšlení. A nejen to. Dokonce mi napsali. Dokonce i z ciziny. Díky!

Teď ovšem nadešel čas podívat se na určité rozpory.

Ani zde nechci nic vyvracet. Naopak. Pokusím se nalézt logicky odůvodnitelné spojitosti.

Kosmický vetřelec, *Dvanáctá planeta*, posvátný Nibiru (Anova planeta, Marduk) se podle sumerských astronomických údajů pohybuje po extrémně dlouhé eliptické dráze kolem Slunce.

Jeden oběh by podle Sitchinovy interpretace řady sumerských dat měl trvat 3600 pozemských let (sar). Ve svých úvahách však přehlíží jednu velmi významnou okolnost: *dráha tohoto tělesa není, a ani nemůže být konstantní, protože se díky eliptické dráze a své protiběžnosti místy zákonitě dostává do blízkosti ostatních planet sluneční soustavy, především obří Jupitera a Saturna. Upr...*

příležitost přesvědčit se o opaku. Do té doby zatvrzele trvali na tom, že planeta s kometární eliptickou oběžnou dráhou nemůže existovat.) Nejen moderní počítačové simulace, ale i staré výpočty dráhy průletu Halleyovy komety, vykazující změny v rozpětí zhruba sedmi let, dokazují, že pokud je těleso obíhající kolem dominantního gravitačního centra ovlivněno jinými tělesy, nejenže *získá vždy poněkud jiný sklon oběžné dráhy vůči ekliptice*, ale zásluhou prakového efektu *zákonitě mění i dobu oběhu, tedy rychlost pohybu a délku oběžné dráhy.*

Tento stav není konečný, může ovšem

Při tom všem nelze zanedbat závažnou okolnost, že působení gravitačních sil ostatních planet by se na povrchu jakkoli velkého tělesa s abnormální dráhou nutně projevilo přinejmenším formou rozsáhlých tektonických poruch.

Ovlivnění je vždy vzájemné!

**Bytosti ze světa zdánlivé
tmy**

Máme *stejný genetický základ!* Vycházejme v dalších úvahách **ztéto** křížově potvrzené skutečnosti.

Právě zde se Sitchin dostává do velmi vážného, až nepřekonatelného rozporu: odhlédneme-li od anomálií oběžné dráhy, musí mít Nibiru *životu našeho typu nepřátelské životní podmínky* už jen proto, že ve sféře, ve které se v dostatečné míře projevují složky slunečního záření, *nezbytného pro život shodný s pozemskými formami*, se pohybuje jen po dobu, kterou odhaduji na *maximálně pět až šest set let*.

V prvním fragmentu kumránského textu, vedeném pod pořadovým číslem 4QS92 najdeme tato slova:

„Pro sebe sama stvořil světlo a temnotu, ale v jeho příbytku je světlo jejich světla a také temnota před ním spočívá.

Nemusí rozlišovat mezi světlem a tmou, pro syny člověka však udělal rozdíl mezi denním světlem slunce a tmou s měsícem a hvězdami. **Má světlo, které nelze prozkoumat a definovat a nikdo nepozná (nedohlédne) jeho konce.**”

bytosti, v mé tabulce mimochodem už třetího typu, připomínající spíše indického *Ganešu* nebo jiné, jakýmsi tapířím chobůtkem opatřené tvory, známé z jihoamerických obrázků a soch. Podle sekvencí genetického kódu, *kteřou odesílatelé údajně vložili do poselství*, nemohou být našimi předky. Jsou nanejvýš velmi vzdálenými bratřenci.

[Tučkovi se v průběhu osmi let podařilo objevit klíč a dekodovat *nám adresovanou* zprávu mimozemské civilizace, zachycenou v USA (roku 1977, v rámci programu SETI na ploché anténě univerzity Ohio). Protože signál byl zachycen na vlně 21 cm frekvenci

analýzy a na základě dalších skutečností, které jsou obsahem mé následující, už rozepsané, knihy.)

Nad nabízenými údaji (aniž by se s nimi seznámili) Američané „velkoryse“ mávli rukou, a „protože není nic, na co by sami nepřišli“, odkázali geniálního grafika ze severu Moravy do příslušných míst... U nás prý naproti tomu měl možnost rozšířit své vzdělání, přičemž zjistil, proč se hvězdárna nazývá *observatoř*...

Doufám, že po lektuře knihy, vydané na podzim 1997 dojde dokonce i poloobohům v

*Obsah dešifrovaného signálu s devadesáti devíti procentní pravděpodobností potvrzuje existenci inteligentního života ve **vzdáleném** vesmíru.]*

Umělci v přežití

Mezi *přežitím*, tedy úspěšným přizpůsobením extrémnímu prostředí. a podmínkami nutnými pro samotný vznik a další vývoj života je obrovský rozdíl. Z oblastí flóry i fauny známe mnoho druhů pozem-

Původní modrošedé prařasy žijí v temnotách hlubin Pacifiku dodnes. Fotosyntézu nahrazují zcela jiným chemickým procesem. Okolí, ve kterém žijí, ovšem zaručuje *velmi stabilní teplotu*. Jednoduché organismy prokazují extrémní odolnost vůči nepříznivým vlivům prostředí. Existují dokonce bakterie, které žijí v potrubí chladicích soustav atomových reaktorů... Nedávno byly objeveny bakterie i ve stametrových hloubkách v kompaktní žule!

Výtrusy jednobuněčných organismů (spory) za jistých podmínek umí přežít sucha, vysokou teplotu a nepoohybně i chlad

Podmínkou **jejich** vývoje je konstantní a optimalizované životní prostředí.

Suchozemští teplokrevníci, mezi které se řadí i humanoidi, mohou žít jen ve velmi stabilním prostředí s minimálními výkyvy teplot, které se pohybují v rozmezí odpovídajícím rozsahu termoregulace organismu.

Krev a látková výměna

Krev, kterou část živých bytostí nezbytně

krvinky (*erythrocity*, $4,55 \text{ mil/mm}^3$), obsahující krevní barvivo *hemoglobin*.

Přitom „herno“ je bílkovinné krevní barvivo, které oxidací a redukcí v něm obsažených molekul železa, zásobuje organismus kyslíkem a „globulin“ bílkovina, jež červenou krvinku „drží pohromadě“. Každá „hemomolekula“ na sebe v plicích naváže 8 molekul kyslíku, dopravovaného cévami krevního oběhu k jednotlivým orgánům. Červené krvinky se tvoří především v houbovitě kostní dřeni a pravidelně se obnovují. Odumřelé krvinky jsou z těla vylučovány,

k okysličování organismu *měď*. Známý úkaz, kdy prchající chobotnice zmizí v oblaku *modré barvy*, je způsoben přimíšením rezervy tohoto barviva do proudu vody, který hlavonožec využívá k reaktivnímu pohybu.

Ze starých legend se dovídáme, že bohové údajně měli *modrou krev* („achor“). Tato tradice se posléze přenesla i na vládce lidského původu, O modré krvi šlechticů a příslušníků starých vládnoucích rodů ostatně hovoříme dodnes.

Zmínky o modré krvi se zřejmě poprvé objevují v Indii a v Egyptě kde jsou běžná vvo-

Bohové s modrou krví našimi *genetickými* předky nebyli.

Teplo

Výsledky průzkumu oceánských hlubin podporují domněnku, že uvnitř „živých“ planetárních tělesech, jejichž povrch tvoří z převážné většiny voda, by se během desítek miliard let mohl snad vyvinout, ale zcela jistě udržet primitivní život, který tam byl přenesen podobně jako na Zemi. Život může

absorbovat teplo desetkrát předčí železo, a kromě toho se jen velmi pomalu vypařuje.

Mezi speciální vlastnosti jejích molekul patří schopnost změny objemu v tuhém skupenství. „Mezery“, vznikající mezi jednotlivými molekulami, nedovolí ledové vrstvě, aby se potopila. Led pokrývající vodní hladinu působí jako izolační vrstva.

Jinou významnou specialitou je okolnost, že voda ochlazená na $+4^{\circ}\text{C}$ má *větší hustotu než voda chladnější*, která naopak zvyšuje svůj objem. Čtyři stupně teplá voda proto klesá ke dnu. V této vrstvě přežívají různé

cirkulaci tepla a zahřívání podchlazených svrchních vrstev. Nikdy neustávající míšení vysvětluje obrovskou tepelnou jímavost. Přitom je lhostejné, nachází-li se zdroj tepla nad, nebo pod vodní hladinou. Cirkulující voda, chráněná na povrchu vrstvou ledu a zahřívána planetárním teplem vyvíjeným v oblasti jádra a podpovrchovou indukcí (víproudy), může dosáhnout stejně optimálních teplot jako ve vyhříváném akváriu.

V určitých vrstvách vod, pokrývajících povrch velkých planet nebo jejich satelitu, tedy nutně *jsou* podmínky, *umožňující existenci* *přinejméně* *primitivních* *form*

tom, že prakticky na všech dosud známých voda je. Na

některých planetách dokonce v překvapujícím množství a stavu. Planety Uran (rovníkový průměr 47 600 km, vzdálenost od Slunce 19,2 AJ) a Neptun (44 600 kilometrů, ve vzdálenosti 30,09 AJ), jsou zcela pokryty 10 000 kilometrů tlustou vrstvou *přehřátí vody*. *Její teplota dosahuje 4500°C!*

Ne, to není překlep. Slovy: *deset tisíc kilometrů a čtyři tisíce pět set Celsia*.

V hloubce 10 000 kilometrů by *v pozem-*

příkopu (hloubka 11 022 metru, tlak 1102 atmosféry) se přímo hemží nezvyklými živočichy, jimž obrovský tlak naprosto nevadí.

Vodní plášť obou planet skrývá jádro, ve kterém probíhají jaderné nebo možná jiné, nám dosud neznámé procesy, produkující obrovské množství tepla.

Zvláštní je, že *povrchová teplota obou planet je přibližně stejná*, přestože Neptun obíhá **o 10,82 AJ dále od Slunce** než jeho dvojče Uran.

Vypadá to, **jako by planetární „srdce“ pracovala tím lépe, čím menší je vliv účinků silových polí mateřské hvězdy.**

(Základní údaje: JPL- Pasadena; USA.
Mise Voyager 2.)

Okno a způsob vidění

Nebudeme se zabývat množstvím forem a tvarů (vnější optické části) očí různých pozemských živočichů, které se svou stavbou

Oko je komplikovaný *system*, sloužící k vnímání optických jevů. Samotné oko (bulva) nic nevidí - je pouze optickým zařízením, do jisté míry podobným barevné televizní kameře. Místo CCD čipu je na sítnici množství senzorů, tyčinek a čípků (receptorů), citlivých na vnímání paprsků *omezené části spektra elektromagnetického záření*. (Srovnání s kamerou co do dokonalosti ovšem značně pokulhává; systém, odpovídající schopnostem lidského vidění, ještě nebyl, a pravděpodobně nikdy nebude zkonstruován.)

Na jednotlivé senzory jsou napojeny

Rozlišujeme dva druhy receptorů citlivých na světlo. *Čípek* reaguje na světelné spektrum (zhruba) v rozsahu RGB (Red, Green, Blue-červená, zelená a modrá), jejich směsí a viditelných interferencí. Druhým typem senzoru, *tyčinkou*, vnímáme pouze odstíny šedé.

Tyčinky jsou vysoce citlivé - k vybuzení nervového signálu stačí jediný foton. Umožňují vidění při snížené hladině světelného záření, tedy zejména v době, kdy jsou „barevné“ receptory (čípky) mimo činnost. Tehdy, následkem nepřítomnosti dostatečně intenzivního záření v potřebném spektrálním

záření. Viděné se díky jednoduché optice zobrazuje na *sítnici* „vzhůru nohama“ (asi tak, jako v lupě, kterou podržíte dále od sebe). Správnou polohu získává obraz až v mozku - až v našich „představách“!

- Narýsujeme-li úsečku o délce jednoho metru, zastupující rozsah známého spektra vlnových délek, tvoří námi viděná část sotva milimetrovou úsečku někde na konci její první třetiny.

Zde *leží prahy* možností lidského oka. • Některé povrchy určitou část viditelného spektra absorbují (pohlcují) jiné re-

barvy (žlutou a modrou), zatímco složku záření, definovanou jako červená reflektují.

- *Vnímání viděného* (a o barevném to platí dvojnásob) je dáno schopností příslušného mozkového centra, ve kterém probíhá analytické zpracování a interpretace vzruchů dodávaných optickými nervy.

-*Sdělování viděného* spočívá na konvencích — naučených definicích pojmů, Definice barev jsou získávány formou zkušeností, předávaných z rodičů na děti a podobně.

životě nepochopí a naopak. Problém barvoslepého vidění většinou (až na některé vrozené deformace čípků) netkví v optické části zrakového systému, ale v příslušném *interpretacním bloku mozku* a v neschopnosti porovnat viděné jinak než zprostředkovaně; použitím obecně známých termínů, mezi něž patří i označení barev.

Doslova mne dojíhá, jak se nám různí specialisté snaží namluvit, že ví, jak vidí například pes. Nikdo, opakují **nikdo**, *nemůže srovnávací metodou objektivně posoudit vyhodnocovací schopnosti zrakového centra svého mozku* nejbližším studiem optické

Zde by mohla najít silnou oporu dlouho diskutovaná *možnost přenosu myšlenek* ve formě „obrazových sdělení přímo do mozku“. Zdá se, že nejschůdnější cesta vede přes stimulaci centra pro vyhodnocování optických signálů, tedy jakousi boční přípojkou na oční nerv. Vysvětlovalo by to snad i způsob vnímání takzvaných „zjevení“ a následné rozporuplné výklady různých kontaktních osob. Mozek totiž není schopen interpretovat touto cestou přijímaná obrazová poselství jinak, než *vazbami obrazových idiomů na zkušenosti kontaktní osoby*. Nemalou roli hraje i slovní zásoba a rozsah vzdělání. Pro tento

stínem konvenční „výchovy“ a jinými zápornými civilizačními vlivy.

Infračervené „slunce“

Lidské vidění začíná v horní části spektra fialovou a končí červenou. Nad fialovou se rozprostírá škála pro nás neviditelného *ultrafialového* a pod dolním prahem neviditelné pásmo *infráčerveného záření-IR*.

U toho se trošku pozdržíme.

je postupně zpět ve formě tepla. Nejvíce IR záření pohlcuje matně černý povrch. Kovy je akumulují a vyzařují rychleji, voda a horniny pomaleji. Lesklé povrchy je odrážejí nebo směřují podobně jako záření viditelné.

Soustředěním slunečních paprsků spojnou čočkou (lupou) lze zapálit například papír. Efekt je způsoben *koncentrací infračerveného záření* do jednoho bodu - ostatní druhy *společně soustředěných paprsků* se na něm nepodílejí.

Pokus dokonale dokládá schopnost spojné čočky *vychytovat a soustřeďovat IR záření*

Nemám na mysli modernější *zesilovače zbytkového světla*, fungující na poněkud jiném principu, jde mi o zařízení zvané *noctovizor*.

Spolu s již déle známou technikou, využívající citlivých filmových emulzí, nám pootevřela škvírku do tajuplného světa „viděného tepla“. Škvírku proto, že jsme přitom ošizeni o barvy - filmy i stínítka přístrojů ukazují jen černobílé, případně zeleně nebo oranžově fosforeskující odstíny. Proč IR záření nevidíme?

signálů zasílaných do vyhrazené oblasti mozku umožňují vnímat okolí, ozářené určitou částí světelného spektra slunečního záření, jež, díky *Slunci blízké oběžné dráze* dopadá na Zemi v dostatečné intenzitě. Tomu jsou přizpůsobeny *prahy rozsahu citlivosti očních sensorů*.

Pokud by měla být vnímána i složka IR slunečního záření, bylo by zapotřebí úměrně komplikovanější skladby receptorů, a tím i mnohem složitější stavby očního pozadí.

Jelikož člověk (původně) je v noci odpočívajícím denním tvorem představovala

zpracováváný vzruch. Pokud jsou vnější senzory přizpůsobeny vnímání infračerveného spektra (podle stupně teploty, vyzařované předměty nebo živými bytostmi), je mozek tvora obdařeného IR viděním asi schopen interpretovat škálu barev, o nichž se nám ani nezdá. A infračervené *vidění leží v rámci možného.*

Aby se zachovaly *rozlišovací schopnosti optické části systému oka, musí rozměrnější receptory pro příjem delších vln infračerveného záření s největší pravděpodobností zabírat větší plochu.* Muselo by se zvětšit celé oko; asi tak jako u nočních živočichů

„vidění“ naším zrakem neviditelných (ve své mnohotvárnosti neměřitelných) interferencí, interpretovaných mozkiem takto vidící bytosti jako běžná součást barevné škály.

Posun prahu vidění tak s největší pravděpodobností dovoluje *vidět* projevy nám neznámých energií, což umožňuje jejich dokonalé pochopení a ovládnutí.

Za nezvratný fakt považované údaje o rychlosti světla a jeho šíření v prostoru byly získány pomocí několika primitivních optických přístrojil, sestavených z obyčejných zrcadel

vztahy silových polí, o kterých dosud nic nevíme.

Naše údajně vyspělá věda se opírá o řadu velmi složitých přístrojů. kterými ohmatáváme tajemství hmoty a kosmického prostoru. Ty ale jsou jen „nástavci“, prodlužujícími dosah *našich* smyslů. Jiné smysly a vjemy -jiné přístroje, jiná technologie. Co si neosaháme, nevidíme. nemůžeme změřit a zvážit pro nás existuje jen jako pouhá abstrakce.

Vyspělost technologie ovšem nesmíme nosuzovat podle *složitosti* Naopak Dokon-

Pokud jejich životní prostředí závisí na energii indukované mateřskou planetou, zastávající funkci generátoru, je jim využití magnetických a jiných nám neznámých nebo dosud opomíjených polí vyzařovaných do okolí planet velice blízké. Jejich ovládnutí, a zejména přeměna na použitelnou formu elektromagnetického záření, případně jeho antipolace. může být vysvětlením záhadného pohonu UFO.

Čistě hypoteticky...

Lod', vybavená vnějším energetickým ochranným polem a pohonem tohoto typu

kolem Slunce) bez jakéhokoli pro posádku nebezpečného zrychlení!

Prostě: stroj „zakotvený“ na energetickém poli, by zůstal stát na místě a nechal pod sebou „ulétnout“ Zemi.

Vím, že mnozí okamžitě namítnou, že by k tomu bylo zapotřebí Ar-chimedem požadovaného „pevného bodu“. Silové protipole, negující frekvenci elektromagnetického pole jiného tělesa nebo systému, postačí. Hypotetický pevný bod vznikne v místě střetu obou sil.

důkaz nemožnosti takového postupu. Jed-
iným problémem je vhodný a výkonný ener-
getický zdroj. V dalších kapitolách si
ukážeme, že tyto možnosti *leží doslova na
dosah ruky. Jen ji chtít vztáhnout!*

Je nejvyšší čas začít jinak! Budeme-li se
držet jen ustálených konvencí, brzy narazíme
ve všech vědních oborech na nepřekonatelné
hranice.

Širší způsob vnímání?

epifýza, šišinka nebo podvěsek mozkový. Nejde tedy o skutečné oko, ale o jakýsi senzor, vnímající jednu z opticky neviditelných částí spektra EMZ.

Z popisů vyplývá, že tento orgán údajně slouží k *dokonalejšímu vnímání (rozšířením stereoskopického vidění o další rozměr)* nebo k přizpůsobení metabolismu momentálním podmínkám, daným úrovni energetického vyzařování centrálního tělesa. Jsou zde ovšem i jiné možnosti.

Řídí-li se metabolismus těchto bytostí
iiným mnohem delším časovým cyklem

Zdělili jsme námi nevyužívanou část objemu mozku po Tvůrcích, jimž tato kapacita slouží ke složitějšímu rozboru a interpretaci vnímání větším *počtem smyslů*? Jsou nezbytné v životních podmínkách, které se od pozemských diametrálně liší?

Mozek nám *druhově velmi blízké* bytosti, žijící (podle lidských měřítek) v pozemském životu relativně nepříznivém prostředí, musí v prostředí s mnohem příznivějšími podmínkami vykazovat podstatnou výkonovou a kapacitní rezervu. Prozatím platí odhad, že geniální jedinci využívají necelých 7% mozkové kapacity (běžní jen asi 1%)

Mozková kapacita je, obecně vzato, využívána jen v rozsahu potřebném pro život v určitém prostředí. Pro potvrzení této domněnky nemusíme cestovat do vesmíru. Stačí se rozhlédnout po staré dobré Zemi.

Všichni lidé disponují zhruba stejnou mozkovou kapacitou. Dodavateli většiny nových myšlenek a technologií, které převážně *úzce souvisí se ziskem a využitím energií*, jsou v drtivé většině národy, žijící v chladných oblastech planety, zatímco většina národů, obývajících klimaticky příznivější prostředí, se spokojuje s jejich částečným využitím

a energie na období vegetačního klidu, čelit mrazu, sněhu a podobným nepříjemnostem. Mají své problémy, kterých ovšem je (mám stále na mysli vztah k energii) podstatně méně.

Mozková kapacita není jakousi neměnnou, jeho objemem a vahou danou konstantou. Schopnost využívat mozkovou kapacitu ve větším rozsahu se rozvíjí tlakem a množstvím požadavků, které na náš biologický „computer“ klademe.

Poslední výzkumy v USA přinesly zajímavý poznatek: mozkové buňky

To jen potvrzuje předchozí pozorování a poznatky: lidé, kteří svou paměť neustále cvičí, si zachovávají neporušenou mozkovou kapacitu až do vysokého stáří. Jinými slovy: senilita není nemocí stáří, ale důsledkem myšlenkové lenosti...

Klimatické vlivy

To, že dnes se jižněji a v okolí rovníku žijící národy setkávají s neřešitelnými problémy, je zčásti způsobeno globálně

Za pozemské klima vděčíme téměř kruhové dráze Země kolem Slunce. Střední vzdálenost od Slunce je dnes 149,6 milionů kilometrů (1AJ). aphel (největší vzdálenost od Slunce) 152,65 milionů km, perihel (nejblíže ke Slunci) 152,59 milionů km. Odklon od ideálního kruhu tak činí pouhých 60 000 kilometrů.

Uvědomíme-li si, že již pouhé každoroční „zhoupnutí“ zemské osy je příčinou citelné změny počasí (střídání ročních období), je zřejmé, že jakékoli odchýlení Země od této dráhy by velmi výrazně ovlivnilo počasí. (Na severní polokouli navíc máme to štěstí, že se

důkazy potvrzují, že k odklonům osy a změnám polarity geomagnetického pole došlo v minulosti mnohokrát. *Nejslabším, ale dlouhodobým průvodním jevem byla zalednění.*

Před nedávném, kdy velké části Evropy a Severní Ameriky pokrývala až několikakilometrová vrstva ledu, se na území dnešní Sahary v bujné zeleni proháněla stáda antilop...

Velkou slabinou je neschopnost datování těchto událostí; chyba může zahrnovat desítky, možná i stovky milionů let. Zdánlivě jsme zapomněli na naše E. T. ! Tak k věci

Zecharia Sitchin tvrdí, že z planety Nibiru přišly před asi půl milionem let na Zemi bytosti, které Sumerové nazývali AN.UNNA.KI - „ti, kteří od Ana (z nebe) sestoupili na Zemi“. Toto tvrzení přesvědčivě dokladuje dlouhými pasážemi původních sumerských textů. Uveďme si

jednu malou ukázkou:

Když bohové ještě byli jako lidé,

pracovali a dřeli, měli velkou námahu,

přetěžkou práci a mnoho problémů.

*Vzbouřili se proto bohové a vydali se k
příbytku*

boha Enlila... (epos o Enkim a Ninlil)

Rozzlobený Enlil trval na potrestání původců vzpoury. Ti však povstání chytře načasovali na dobu návštěvy samotného Ana, vládce jejich domovské planety! Ten pod tlakem okolností uznal, že jeho lidé v nové kolonii vykonávají opravdu těžkou práci a tázal se, jestli by ji nebylo možné nějak ulehčit. **Problém** vyřešil všestranný vědec Enki, který prohlásil, že je schopen *vytvořit jednoduchého dělníka* ienž hv Anunnaki zhavil

Tehdy, jak říká bible, prohlásil An v radě Anunnaki:

*„Učiňme člověka k obrazu **našemu**,
podlé podobenství našeho...”*

*„ I stvořil Bůh (Enki!) člověka k obrazu
svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a
ženu stvořil je”. (M.1.1.26)*

Text „Mojžíšových knih” je průběžným záznamem informací o celé řadě pozdějších genetických zásahů a úprav na lidských bytostech (viz *UFO, bible a konec světa*).

primitivního pozemského hominida „k obrazu svému“ na bytost zvanou člověk.

Záměrně říkám přetvořil. Uvedený proces se nedá nazvat *stvořením*, protože základ, pozemský humanoid *pithecanthropus erectus* nebo podobný tvor, už tady byl. Shodu genetického základu obou bytostí potvrzuje **biblický text:**

„...když vcházezi synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim.“

(M.1.6.4)

Nefilim. V překlade to znamená **zdánlivě** totéž jako sumerské Anunnaki-ti, kteří sestoupili na Zemi. Schází jen zmínka o Anu - nebi. Tito Nefilim nepřišli od Ana. Byly to bytosti, zařaditelné do kategorie E.B.E.

Biblická poznámka o *obrech* vypráví o bytostech, které se zrodily po jakýchsi genetických pokusech, prováděných za zcela jinými účely. Tyto pokusy neprováděli Anunnaki, ale Nefilim! Slovo *obři* je třeba **překládat** jako **zrůdy**. O jejich existenci zůstalo mnoho stop.

Díky vědomostem získaným od Tvůrců

osídlili určité lokality, zejména některé ostrovy, byly smeteny neočekávanou katastrofou, provázenou globálními záplavami.

Později, po potopě a odchodu Anunnaki, byla planeta Země prohlášena za chráněné území. Všechno nasvědčuje tomu, že E.B.E. **toto tabu porušili a po dlouhou dobu (zhruba 1200 let) žili v podzemních prostorách a na zamaskovaných základnách na území Jižní Ameriky. Toto období je označováno za éru vlády „jaguára“.** Nakonec byli objeveni a vyhnáni.

Velice poutavou knihu v tomto směru napsal Zdeněk Patrick (Silnější než Dánik-en), kterému touto cestou vzkazují, že má - bohužel - pravdu. Ale o tom všem podrobně až příště. Vraťme se k tématu.

Vývoj bytosti známé jako člověk tedy s největší pravděpodobností můžeme rozdělit do tří etap:

1/Původní primitivní dělník *-lulu* (prvního hybrida odnosiла Enlilova žena *Ninki* a zrodil se císařským řezem!)

2/Zušlechtěný, samostatného rozm-

neplodné Evě. Člověk se stal schopným samostatného rozmnožování. (Odštěpným produktem této linie byl pravděpodobně Kain.)

3/ Člověk - polobůh, vzešlý z přímého křížení některých žen typu adapa a Anunnaki „přirozenou cestou“. Tyto bytosti zřejmě nebyly schopny dalšího rozmnožování.

S tímto přirozeným způsobem křížení pozemské a mimozemské rasy a s pokusy entity druhu E.B.E, byl „bůh“ velmi nespokojen, považoval to dokonce za zvrhlost. Přitom v prvním případě asi nešlo o jakési

Zdá se, že „vcházení“ k pozemským ženám bylo velmi rozšířeným a oblíbeným „sportem“...Bible se zmiňuje o tom, že všechny tyto bytosti, včetně zrůd (asi dva miliony?), zahynuly ve vodách potopy. Enki varoval jen *adapu* (pozemšťana) Ziusudru, který se s hrstkou příbuzných zachránil ve speciální lodi (viz *UFO, bible...*).

Naše Tvůrce tedy známe. Známe i druhou stranu. Jejich skutečný původ, bez ohledu na druh a záměry, je ovšem stále ještě záhadou. Odkud sem přišli?

V hodě *odkud je Sitchinova teorie*

V rytmu inteligentního života

Pro vznik, udržení a rozvoj *inteligentního života* humanoidního typu byly například na „planetě X“ daleko vhodnější podmínky než na Nibiru, který obíhá Slunce po nepravidelné dráze. Jistě se shodneme na tom, že *pravidelné střídání (stálost) klimatických a časových cykluje* **nevyhnutelnou podmínkou** vývoje vyšších životních forem.

základní předpoklad rozvoje všech vyšších, nejen antrópomórních teplokrevných forem suchozemského života.

Půlroční střídání světelných a tepelných podmínek v oblastech za polárním kruhem ukazuje, že i přes dlouhá období chladu je zde možný život flóry, i když jen v omezeném rozsahu. Fauna je zastoupena převážně stěhovavými zvířaty, nemnohými hlodavci a na nich závislými predátory (vlk, sněžná sova a liška). Tato zvířata však jsou na polární prostředí pouze *adaptovaná*. Vyvinula se v docela jiných podmínkách.

To je možné jen díky tomu, že se roční období - relativní oteplení a ochlazení - i zde střídají poměrně rychle.

Chronologie Stvoření (kompilát sumerských textů), známá jako Genesis, udává *logickou posloupnost vývoje jednotlivých organismů a tvorů* (až na dosud záhadnou výjimku - ptáky, kteří se podle ní vyvinuli současně s rybami).

Vyšší tvorové - „živé duše“ - ještěři a předchůdci savců, se objevují až „v den pátý“ - po ustálení „nebeských světél“, takto udávající jednotku času. K ustálení podmínek

Předtím je řeč jen o „životě, který se hemžil v moři“ a nižších, zřejmě vodních rostlinách. Zřetelně jde o nižší formy, řasy a snad i jednoduché vodní živočichy. Jejich přežití umožnily v neuspořádaných časech jen mimořádné vlastnosti vody!

Z paleontologických nálezů víme, že životní podmínky musely zpočátku být poněkud jiné, než později. Na zemi žila řada mnohdy obrovitých studenokrevných živočichů, postrádajících systém termoregulace organismu. Ti s největší pravděpodobností nepřežili náhlou radikální klimatickou změnu způsobenou jedním z katastrofických

hříčkami přírody, ale pozůstatky dřívější flóry a fauny vyhubené náhlými katastrofami obrovského rozsahu. Tvrdili, že život musel být na začátku každé periody znovu stvořen. Teorii kataklyzmat dále rozvinul *Cuvier* a publikoval ji v díle „*O převratech kůry zemské*“ (přeloženo do češtiny Janem S. Preslem).

Kreativista Cuvier se dostal do sporu s *Lamarckem* a *Saint Hillairem*, skalními zastánci evoluční teorie, a jeho názory byly, zcela v aristotelovském smyslu neproměnnosti daných podmínek, na nichž budoval i slavný „*Linnéův systém*“ *Ch. Lyell*

Tomu ostatně věří i dnešní neméně „osvícená věda“ slepců.

Nejnovější poznatky ovšem dávají zapravdu Cuvierově obrovské intuici,

Svět je vším možným, jen ne idylickou boží zahrádkou, na které hezky pomaloučku vše prospívá.

Zásadní rozpor

této planetě jejich vývoj umožnit nemohly. (Z již uvedených genetických důvodů ale nepatří k E.B.E., ani k civilizaci, jejíž poselství rozluštil L. Tuček.

Připomínám, že ani „vesmírná bitva“, ani pozdější kataklyzmatické katastrofy, které se odehrávají na Zemi v době křížení drah nebo přiblížení Nibiru, nejsou jednostrannou záležitostí.

Povrch planety, která mívá planetární obry disponující nepoměrně většími gravitačními silami jen proto, že jí protisměrný pohyb dodává obrovskou relativní rychlost jinak by

Toto těleso má podle Sumerů a Indů nádherný vzhled, jakousi koronu a dlouhou vlečku... Není divu. Vypadá nejspíš jako kometa, která neustále ztrácí hmotu nepředstavitelnými silami deformovaného těla.

Není v žádném případě místem vhodným pro vznik, další vývoj ani dlouhodobý pobyt vyšších forem života.

1/ V sumersko-babylonské kosmogonii popsány souboj nebeských bohů hovoří o silách, které z těla Vetřelce/Nibiru při průletu okolo velkých vnějších planet *vyrvaly řadu satelitů - došlo tedy k nřeformování*

2/ K „nebeské bitvě“ mohlo (podle dnešních časových údajů) teoreticky dojít před zhruba čtyřmi miliardami let, tedy půl miliardy let po předpokládaném vzniku základních planet dnešní devítičlenné sluneční soustavy. Z popisovaného průběhu událostí, vrcholících vznikem KI - Země, Měsíce a pásu asteroidů, můžeme soudit, že po „bitvě“ se povrch *obou planet* nijak významně nelišil.

3/ Odštěpek, ze kterého se po fatální srážce se satelitem Nibiru zformovala Země, zaujal téměř ideální kruhovou dráhu kolem Slunce. O planetě Nibiru můžeme prohlásit

předběhly pozemský vývoj o nejméně půl milionu let?

Pokud by bludná planeta putovala statisíce let mezihvězdným prostorem od nějaké zaniklé hvězdy, byla by možnost přežití vyšší životní formy mizivá. I když ne zcela vyloučená.

Došlo (po nevyhnutelných katastrofách) k několikanásobnému *vzájemnému transferu inteligentního života*? Zahynula v průběhu nedávného kataklyzmatu poslední generace skutečných vládců Země?

služebníků, kteří si opět jednou dovolili strkat nos za hranici tabu"?

To se lidem už jednou nevyplatilo. Vzpomeňme si na historku o babylonské věži.

Interpretujeme-li výpověď:

„...měli jednu *společnou* řeč..." jako popis činnosti sdružení lidí, kteří společnými silami poskládali jednotlivé kameny mozaiky *dílčích vědomostí* a chystali se realizovat nevídané dílo (měli tedy *společný cíl*), je leccos pochopitelnější.

původní univerzální dorozumívací prostředek mezi oběma světy, je reakcí více než logickou! „...*neboť od této chvíle (po realizaci záměru) by jim nebylo nic nemožné...*“, tak znělo božské odůvodnění tohoto zásahu.

„Takhle ne, kluci. Kopírovat se nebude. Napřed se musíte sami naučit jak a proč. Musíte vyrůst. Pak si stavte, co chcete. Ale sami!“

Lakonická biblická zpráva je každopádně odkazem na jedinečné technické vzepětí člověka *historické* doby! Co se to lidé tenkrát pokoušeli kopírovat? *Gir-šul*! Co to je?

Planeta Života

„Astronomové si existencí desáté planety jsou tak jisti, že nezbývá nic jiného, než pro ni hledat jméno.“

(R. T. Reynolds, Ames Research Center)

Nově objevené těleso může, ale také nemusí být Sitchinovým Nibi-ru. Dejme tomu, že tato planeta obíhá Slunce ve vzdálenosti minimálně 9 574,4 milionů kilo-

Zkušenost ukazuje, že čím je oběžnice vzdálenější od centrální hvězdy, tím efektivněji pracuje její „srdce“ -jádro. Taková „srdce“ mají jen planety, utvořené z původní sluneční hmoty. Můžeme tedy předpokládat, že vnější protiběžný systém sestává z těles, zformovaných z vyvržených kusů hmoty jedné z původních hvězd, takže se nejspíš podobají („nete-restrickým“) planetám Uranu a Neptunu.

O těch víme, že jsou to v podstatě obrovské vodou chlazené generátory, produkující neuvěřitelné množství tepla. Jejich pohyb je zdrojem infračerveného (to

jejich satelitů, takže i na těch může být *voda v tekutém stavu*.

Satelity nejsou odkázány jen na *přímé tepelné vyzařování Slunce a mateřských planet*. Významným příkladem v tomto směru jsou tekutou vodu obsahující měsíce Jupitera.

Půjdeme-li do extrému, můžeme si vysvětlit příslovečnou „nesmrtelnost“ bohů (i bez časové dilatace!) pomalejším metabolismem, přizpůsobeným řadu pozemských let trvajícímu oběhu (roku) jejich planety kolem centra soustavy. Životní pochody se v jednot-

cyklů je zachována. Omezený počet dělení buněk lidského organismu je pro biologie a gerontology stále ještě hádankou. Byly naše, do genetického kódu vestavěné, „hodiny“ ovlivněny uměle?

Žili lidé vzhledem k pozemským podmínkám neúměrně dlouho? Byla délka našeho života zkrácena uměle, zdánlivě paradoxně v jeho prospěch, protože rychlejší střídání generací umožňuje rychlejší vývoj civilizace? (Viz také *UFO, bible...*, odst. „...protože také tělo jest...”)

Mateřská planeta emitující nejen infračer-

Sumerský Enki byl ve vodě jako doma. Jeho loď přistála ve vodách Perského zálivu a první pozemské sídliště Anunnaki, E.RI.DU („dům postavený v dálkách“), stálo na umělém ostrůvku v pobřežních bažinách. (Z rozboru záznamů vyplývá, že Anunnaki ovládali technologii rafinace kovů z mořské vody.)

Vodní planeta Neptun (v Babylóně) dokonce nesla jméno (EA- Enki). Stejně tak je jeho symbolem i znamení *Vodnáře* a pravděpodobně byl i předobrazem řeckého *Poseidona*.

Historie zná spoustu jiných bohů, kteří se vody nikdy nebáli. *Ištar* (*Isis*, *Venuše*) dokonce byla „zrozena z mořské pěny“. (Anebo je to odkaz na událost, který chce říci: „Poté, když se uklidnilo rozbouřené a zpěněné moře, vycházela *Venuše* těsně nad obzorem.“...?)

Ale k věci. Jistě se shodneme i na tom, že jsou-li zárodky života od-počátku chráněny vodou, mohou přežít i v temnotách. Důležité je teplo a stabilní podmínky, včetně dostatečně silného magnetického pole, tvořícího kolem planety ochranný štít proti kosmickému záření

Po předcích nám zůstalo množství záhadných sošek a skalních kreseb neznámých „bohů“. V jednom aspektu se shodují: většina zvěčněných bytostí je vybavena jakýmsi *brýlemi nebo speciálními clonami*, například u japonských sošek Dogu nebo na vyobrazení létající bohyně Inanny ze střepe sumerské vázy (obr. 10 /s. 213).

Indičtí „bohové s modrou pletí“ byli bytostmi s *velkýma tmavýma očima „tvaru listu lotosu“*.

Není těžké si pod tímto popisem představit *mnouklé anatomicky nřiznřisobené a*

Bez odfiltrování intenzivní IR složky slunečního záření a jeho akumulovaného přebytku vyzařovaného zemským povrchem by jejich zrak byl v pozemských podmínkách k ničemu. Asi jako noctovizor použitý za slunečného dne.

Regenerační komory?

Zrak člověka, který několik dnů nebo dokonce týdnů prodléval v temnotě, potřebuje poměrně dlouho, než se opět přizpůsobí

Z popisů a architektonických rekonstrukcí původních příbytků sumersko-akkadských „bohů“ nebo jejich pozdějších napodobenin - „chrámových“ staveb - například víme, že v temných útrobách skrývaly „posvátné komory“, chladné a temné místnosti. Podobné úkryty v Egyptě a Jižní Americe vydávají archeologové za „hroby“, přestože nikdy nenalezli ani nejmenší náznak nasvědčující tomu, že by v nich po jejich dokončení byl někdo pohřben.

Zhruba osm metrů pod základy *Osirisova chrámu* byla v egyptském posvátném městě *Abydos* nalezena záhadná podzemní stavba

Toto sklepení je postaveno z precizně opracovaných ostrohranných granitových kvádrů, z nichž přímo vyzařuje chladný účel. Nejsou zde vůbec žádné ozdoby nebo nápisy. Tento „sklep“ spíše vypadá jako skladiště nebo kryt. Ale i tato stavba možná kdysi byla na povrchu a je natolik stará, že ji mezitím pokryl osmimetrový nános. To mohou odhalit jen hloubkové sondy v blízkém okolí. V místě, kde stála, byl později zřízen nový chrám.

Sochy božstev v Jižní Americe (např. u *nazkánské kultury*) byly umísťovány pod ka-

menná, baldeobírny, podobná známým, cy

Také většina mezopotamských a egyptských božstev je zobrazována pod baldachýny. Tato „nebesa“ se zachovala v sídlech pozemských vládců až do středověku. Ve výčtu bychom mohli pokračovat dlouho - příkladů je nespočet. Nakonec malá spekulace:

K osvětlení podzemních prostor mohly posloužit sluncem zahřáté kameny nebo i proud teplého vzduchu, přicházející větrací šachtou. Možná, že to vysvětluje dosud nerozluštěnou záhadu, proč nebyla při vykopávkách nalezena na stropěch podzemních prostor ani stopa po sozích

V souvislosti se „slunečními brýlemi“ si nemohu odpustit zmínku o některými „odborníky“ *pro gramové* zdiskreditované pitvě údajné mimozemské bytosti, která měla zahynout před padesáti lety při dohady obestřené havárii UFO poblíž *Roswellu* (New Mexico, červenec 1947).

V televizním studiu stanice RTL, která její záznam uvedla v rámci jednoho z jejich programů, se „děly věci“...

Mnichovský dermatolog *Dr. Thomas Jansen* s přesvědčivou a „neomylným odborníkem“ vlastní arogancí prohlásil že

Lidé postižení touto *dědičnou* nemocí velmi rychle stárnou, brzy vypadají jako starci a zřídka kdy se dožijí puberty.

Na asi dvaadvacetiminutovém záznamu (který lze zakoupit na videokazetě i u nás) si lze povšimnout jedné velmi podivné a kupodivu nikým nekomentované věci:

Z velkých očí bytosti na pitevním stole vyjmul patolog pinzetou tmavé blány, které velmi připomínaly obrovské kontaktní čočky.

K vysvětlení tohoto při pitvě neobvyklého

Přikláním se k opačnému názoru. Co mne k tomu vede?• Film byl *prokazatelně* natočen před dlouhou, údajům odpovídající dobou. Námitka, že jde o nový záznam pořízený na starý filmový pás neobstojí - stará emulze by po exponování a vyvolání filmu reagovala zcela jinak. Záběry jsou staré, ale perfektní.

Údaje o stáří filmu a doba exponování emulze před zhruba padesáti lety byly *potvrzeny výrobcem*.

• Způsob vedení kamery prozrazuje, že *ji neměl v ruce profesionál* Filmoval tedy

případu narychlo další *cizí osobu*, tedy profesionálního kameramana, nepřicházelo v úvahu.

Pitva, včetně filmové dokumentace, byla narychlo provedenou improvizací.

- Bylo by *proti vší logice*, kdyby ony „kontaktní čočky“, užité podle skeptiků ke zvýšení výsledného efektu, byly domnělými výrobci plagiátu během pitvy vyjmuty a filmovány! V době natočení filmu totiž ohebné *plastové kontaktní čočky ještě neexistovaly*.

- Pitva byla provedena velmi neodborně.

*postiženém dítěti přímo vyloučil
možnost moderního plagiátu!*

Pokud se tato vzácná nemoc vyskytne, což mi potvrdil lékař, který se takovými případy v rámci WHO zabývá, stane se postižený jedinec okamžitě (a od útlého věku) středem maximální pozornosti celého houfu *gerontologů* (badatelů, pátrajících po příčinách procesu stárnutí).

Představa, že by se tělo takto evidovaného jedince objevilo někde jinde než před koncilium odborníků *na pitevním stole genetického oddělení některé z velmi renomovaných*

- Plagiátoři by si dali velmi záležet zejména na předvedení detailů nějakých „exotických“ vnitřních orgánů. Film je v tomto ohledu skoupý - *neukazuje ani jeden podobný záběr. Proč?*

A) Schází tak (záměrně!) konečný a jednoznačný důkaz o pravosti

filmu: v případě úniku dodnes supertajných informací ho bylo možné (už v době, kdy byl natočen) vydávat za padělek. Tento dezinformátorům vlastní postup je používán dodnes.

C) Není vyloučeno, že bytostí stejného druhu bylo ve vraku UFO více (Berlitz & Moore: *Roswellský případ* a jiné, novější prameny). Okamžitá pitvě byla podrobena jen nejméně zachovalá těla. Ostatní, jak vyplývá z jiných pramenů, byla kompletně konzervována.

Záběry komentující experti nevybočili ze zavedeného vzorce: *Co My nepovažujeme za možné, to vůbec neexistuje*. Nutno dodat, že se kupodivu našlo i několik odborníků, kteří se zdrželi jednoznačného posouzení. Byli i tací, kteří se nebáli vyslovit své přesvědčení o pravosti záznamu.

profesionálních podvodníků v dobře placených rolích „odhalovačů podvodů“...

Perlička nakonec: V létě 1997, padesát let po roswellské události, vydalo tiskové oddělení USAF (vojenského letectva USA) nevyžádané a neočekávané prohlášení, ve kterém se konstatuje, že se u Roswellu zřítily zkušební modely špionážního stratosférického balónu, na jehož palubě byly figuríny...

Mluvčí Americké ufologické společnosti tento výrok považuje za dosud největší políček, který se vládním úřadům Spojených států podařilo ušetřit inteligenci myslících

nevyžádané oficiální dementi k případu, na který široká veřejnost už dávno zapomněla?

O podvody tedy zcela určitě jde. Otázka je, *kdo* se jich ve skutečnosti opravdu dopouští? Jaká je jeho motivace?

Bytost na pitevním stole je jednoznačně typu E.B.E. Je snad skutečně pravda, že se Američané spojili s touto entitou, již dali k dispozici přísně střežené podzemní základny a volnou ruku k některým, člověku zrovna přátelským činnostem? To vše údajně za jakési technologické informace.

Ale - nemohu si pomoci - nejnovější bombard'ák typu Stealth mi cosi připomíná...

Interferenční vzory na monolitech?

*V knize *Doba kamenná byla docela jiná* zveřejnil Erich von Dániken několik velmi zajímavých fotografií předhistorických staveb, pořízených v *New Grange* a v megalitickém „hrobě“ na ostrůvku *Gavrinis*. Obě místa mají jedno společné: na tamějších*

Odhlédněme od nepochybně velmi zajímavé matematické interpretace některých logicky opakovaných zvláštních znaků (Gwenc'hlan Le Scúézec: *Bretagne Mégalitique*, Paříž 1987), kde je mi záhadou *přesnost výpočtu zeměpisné délky* ostrůvku! Autor analyzovaných „kreseb“ přece **nemohl tušit, že vědci, po mnoha „sem a tam“, se nakonec dohodnou na nultém poledníku, probíhajícím greenwichskou hvězdárnou...** Věděli snad iniciátoři návrhu, kudy vedl tento poledník v „megalitické minulosti“ mladší doby kamenné? A pokud ano, proč to utajili?

možná kovových desek. Kámen vydrží déle a jen málokdy se stane kořistí nenechavých rukou. Obzvláště když je přikryt obrovskou hromadou hlíny.

Dnes, v době počítačové grafiky, virtuální reality a výkonných digitálních snímačů obrazu (scannerů), by ověření této domněnky nemělo činit žádný problém.

Zkusí to někdo?

Jak asi vypadá takový plastický vzorek ozářený infračerveným reflektorem na obrazovce stereoskopického noctovizoru? A

Co nevidíme? Měl na mysli jen nevšímavost, se kterou procházíme Životem? Nebo nejde o alegorii a výrok napovídá, že pohled na některé vzorky vyryté do kamene *vyžaduje posun prahu viděného spektra? Jiný úhel pohledu? Kolik toho kolem sebe nevidíme?*

Je Gavrinis dokonalou, věky přežívající obrazárnou, skrývající dlouho hledaný „odkaz bohů“?

„Hrobka“ New Grange - podle sklonu chodby, orientace svislé šachty a pozice oltáře“ s prohlubní ve které mohl být

Přímé (referenční) sluneční paprsky se křížily s paprsky světla, cestou postupně modulovaného různými obrazci na stěnách (nebo originálech na kovových deskách), které optický krystal vyzařoval svislou šachtou. Na hlavu postavená *camera obscura* je promítačka...

V ranním oparu přesně určeného dne to mohlo vyvolat velmi zajímavé optické efekty.

Potměšilí „primitivové z doby kamenné“ nás chtějí opět jednou „nachytat na švestkách“!

Kilometrové kamenné aleje a rozsáhlá pole posetá víceméně pravidelnými řadami menhirů v *Bretagni* (*Kermario, Menec, Kerlescan, Kerze-hro* atd.) mohou skrývat údaje o třídimenzionálních předmětech nebo trigonometrické *souřadnice prostorových map*. Kruhová kresba na desce nalezené v Sumeru byla dlouho považována za primitivní atlas oblohy. Ale jen do té doby, než jednoho nenechavce napadlo použít záhadných, podle názoru astronomů smysl nedávajících čísel jako údajů pro úhly v třírozměrném prostoru.

A cíle: z údajů neomylné primitivní

Přistoupíme-li na možnost, že zřizovatelé zdánlivě nesmyslných kamenných řad disponovali potřebnými znalostmi, otevírá se široké pole interpretací, které by možná ukázaly cestu k pochopení smyslu v kameni zakletých záhad. Napadlo už někoho rekonstruovat pomocí Pythagorových trojúhelníků v Karnaku a Le Menec *triangulační síť*? Pokud půdorys Tenochtitla-nu, a konečně i Stonehenge, představuje sluneční soustavu, pokusil se někdo pátrat po tom, *co se nachází v jejich prodloužené ose, tedy ještě za značkou znázorňující Pluta?*

Jsem opravdu tak slepí?

Chystají-li se Číňané něco postavit, je každý architekt prakticky povinen nechat prozkoumat stavební parcelu, návrh a plány mužem, který zná tajemství *feng šuej - geomantie*. Přitom zdaleka nejde jen o pouhou tradici nebo pověru - ten úkon je brán velmi vážně.

Před stavbou bankovního mrakodrapu v *Hongkongu*, byl architekt *na radu mistra feng šuej, jemuž předložil ke schválení své plány (!)*, nucen změnit tvar průčelí a uspořádání vstupní haly. Nelevná záležitost - změna projektu stála miliony dolarů (!), ale, jak je vidět, radu znalce podzemních dracích

Jak stavby paláců čínských císařů, tak i zdánlivě bezvýznamných budov na venkově, ba dokonce i poloha hrobů předků, podléhaly a mnohdy dosud podléhají schválení odborníkem na geomantii.

O původu a působení geomagnetických sil a *elektrických proudů* pod povrchem Země a o jejich vlivu na lidský organismus *neví naše osvícená věda vůbec nic*. Jedinou pomůckou pro měření odchylek gravitace je od dob Newtona *gravimetr - závaží* na pružině nebo jeho vylepšená digitální obdoba...

Svrchní část zemské kůry (SiAl) tvoří směs

Od doby, kdy dva potrhlí američtí studenti zkonstruovali první tranzistor, uběhlo mnoho let. Po *germaniu* se díky neobyčejným vlastnostem stal hlavní surovinou při výrobě polovodičů jeden z nejhojnějších prvků zemského povrchu - křemík. Uměle znečištěné (přísadami dotované) křemíkové krystaly jsou hlavním materiálem při výrobě mikročipů, mikrovlnných a jiných zářičů. Díry v krystalových mřížkách za nás „myslí“ v počítačích. Krystaly vhodně upraveného křemíku mění sluneční záření na elektřinu a podobně. Zkrátka - obyčejný kámen zdaleka není tak „mrtvý“, jak to na první pohled

i rudné žíly, ropné prameny ap. Jejich činnost se považuje za solidní teprve odnedávna. Mnozí se na tyto osoby, které dokázaly rozvinout téměř každému danou schopnost, dodnes dívají s despektem, jako na podvodníky a šarlatány.

Pozorujeme-li „proutkaře“ při práci, vidíme, jak jakási síla pohybuje virgulí v jeho ruce. Poznal jsem člověka, který umí najít vodu i bez použití „antény“. Své pocity popisuje jako mravenčení proudící od prstů nohou vzhůru po páteři. Nemám důvod mu nevěřit. Našel vodu tam, kde to jiní vzdali. Mimořádně v přecpáně udušené hloubce, na

Cítí tito lidé energii, indukovanou prouděním vody? To asi nebude všechno. Někteří z nich skutečně umí nalézt například ložiska surovin jen nad mapou území...

Kde asi hledat počátky umění feng šuej?

Stojí prastaré monolitické záhady na uzlových bodech křížení nebo silného vyzařování energie přirozených energetických kanálů - „dračích žil“?

Existuje-li energie, o jejíž přítomnosti, účincích a zdrojích se zachovaly jen nejasné útržky vědomostí, pak místa vybraná pro

Nevím, jestli už se někdo ke starým megalitům pokusil přivést opravdového čínského mistra geomantie. Zřejmě by neudělal chybu. Konečně bychom se dozvěděli něco opravdu nového.

Naše představa o vedení energie je nerozlučně spjata se změtí drátů vysokého i jiného napětí křižujících oblohu. Energie používaná „primitivy“ doby kamenné je všudepřítomná. Uměli ji sbírat, koncentrovat, zesilovat a odesílat *pomocí kmitajících krystalových mřížek horniny menhirů* žádaným směrem tak, *aby nebyli odkázáni na přirozené průběh podzemních dracích*

jitří jen zájem a fantazii několika nekonformních, a tudíž prostředky neoplývajících badatelů.

Budeme-li se však někdy pokoušet uchytit na jiných tělesech slunečního systému, například na Měsíci, budou tyto znalosti naprosto nezbytné. Jen tak se můžeme usídlit prakticky kdekoli, aniž bychom s sebou kromě nezbytného nářadí museli vláčet nepřehlednou hromadu zbytečného technického vybavení...

skutečně mohlo jít o sběrné kolektory, vysílače nebo zesilovače jakéhosi druhu energie.

Měření překvapivě ukázala, že hladina měřeného ultrazvuku nestoupala podle očekávání po východu Slunce, kdy zahřívání krystaly produkují zvýšenou hladinu ultrazvuku následkem zvýšené termo-piezo-elektrické aktivity, ale nějakou dobu *předtím*. Úkaz si badatelé neuměli vysvětlit jinak než tím, že měřený ultrazvuk byl efektem, vyvolávaným deformací geomagnetického pole.

primárním efektem vyvolávaným krystalickou mřížkou samotných kamenů, tento úkaz by se neprojevil!

Další měření prokázala, že energie zkoumaného kromlechu je *v pravidelných pulsech vysílána k opodál stojící skupince osamělých menhirů...*

Protože jsme otroky vžitě představy, že použitelná energie potřebuje k přenosu kovové vodiče (nemám teď na mysli elektromagnetické záření!), našli se snaživci, kteří u patek bretaňských menhirů hledali jejich nozišťatky. Nenašli samozřejmě nic kromě

Mohli jsme se ale dočíst, že se vodiče pravděpodobně rozložily elektrolytickou korozí...

Jak jinak... My přece dnes také stavíme mohutné stožáry pro vedení vysokého napětí. Elektrinu pak vedeme dráty, omotanými kolem jejich betonových patek...

Napadlo někoho *seriózním způsobem* důkladně prozkoumat geologický profil území? Jaké je *tam podloží*, hladina spodních vod, případně *výskyt kovů nebo jejich solí!*

1. Stojí v místech bez „odpovídající minulosti“. (Archeologický průzkum nevykazuje „příslušné hodnoty“ osídlení a civilizační úrovně v předpokládaném období.)

2. Stavební celky nebo jejich klíčové části jsou většinou ze zdaleka dopravených materiálů. Často je to *velké množství mnohatunových kamenných bloků, opracovaných až na staveništi*. Jako by namáhavá doprava několika desítek až set tun materiálu navíc nehrála vůbec žádnou roli...

3. Funkce astronomických observatoří nebo kalendářů" ie až na některé významné

součástí rozsáhlé sítě, vytyčené za účelem „vytěžování“ jakýchsi silových polí?

4. Dolmeny a jim podobné podzemní úkryty v okolí staveb z „doby kamenné“ mohly sloužit jako přechodný úkryt tomu, kdo nesnášel delší pobyt na pozemském slunci.

5. Je možné, že většina kamenných řad a některé megalitické kruhy sloužily jako vysílače, odesílající synchronní signál do centrální měřicí stanice těsně před východem slunce. Příjem signálů z míst, jejichž přesná poloha byla známa sloužil synchronizaci

anomálii. Podmínkou funkčnosti byly nejméně tři základní věci:

a) užití vhodného materiálu s určitým typem krystalové mřížky, za tím účelem mnohdy dopravovaného ze zdánlivě nesmyslných vzdáleností;

(Pokusil se už někdo zjistit, kterou část mikrovlnného spektra použité horniny nejlépe absorbují, nebo reflektují?)*b) výběr geografické polohy stavby nezohledňující technickou úroveň, schopnosti a počet domorodého obyvatelstva (např. Cínové ostrovy: později England — země andělů"*

Soubor schopností tohoto druhu není ovšem nikdo „lidem z doby kamenné“ ochoten přiznat.

Po všem, co jsme si dosud uvedli, se nabízí odpověď:

Architektury a stavbyvedoucími (a někde zřejmě i budovateli) byly *bytosti, schopné zesilovanou nebo jinak zpracovávanou energii vidět a měřit!* Jistě nešlo o ultrazvuk, použitý jako berlička za účelem měření moderními badateli, kteří pochopitelně netuší, jaký druh energie zde byl využíván.

Setkáváme se dnes a denně s jakousi geniální kombinací astronomie a „neolitické energetiky“? Kdo může potvrdit opak?

Dokážeme je rekonstruovat a napodobit jejich činnost? Ne, pokud nepřipustíme, že shora uvedené možnosti musíme brát vážně. Asi tak, jako Číňané umění feng šuej...

obr. 10

Síla geparda

Raketa v silu? Na kocouřích křídlech? S primitivní hi-tec do jedenadvacátého století. Bájný sloup Ded a Pepiho šém. Pepiho cesta k nesmrtelnosti. Světlo na konci tunelu. Vzhůru k nebeské bráně. Kde je hnací síla? Tunel do kosmu. Síla geparda. Schéma z knihy mrtvých. Jak provrtat vzduch. Start. Efektivněji to nejde. Zpráva od přítele Zachariáše. Dům v Sumeru? Gudeova kosmická základna. GIR.ŠU-velké tajemství bo-

využívají) k průzkumu ostatních těles sluneční soustavy. Odtud, za příznivých oběhů, zkoumali tělesa uvnitř. K průzkumným letům mohli využít zrychlení během přibližování ke Slunci a vstřícného pohybu ostatních oběžnic.

Takový postup snižuje energetickou náročnost celého podniku na minimum.

K výpočtům trajektorií a doby přiblížení lodi k cílovým planetám byla nezbytná znalost rychlosti a polohy oběžnic vůči Slunci. Další energie byla potřebná k brzdnému manévru a navedení mateřské lodi na narko-

vyžadovaly mnohem méně energie než odlet ze sféry vlivu hmotnějšího Vetřelce.

Jak dopravovat posádku a materiál dolů, a naopak suroviny, vytěžené z povrchu planet, k mateřské lodi? Tím nejjednodušším a nejeftivnějším způsobem, jaký si lze představit!

Pro důkazy o existenci jednoho z těchto geniálních zařízení si zajdeme do egyptských pyramid. Následující popisy a závěry jsou překvapivě doloženy jedním z dosud opomíjených biblických textů.

Raketa v silu?

Začlo to nenápadně. Egyptský obrázek v *Ancient Skies* (věstníku *Ancient Astronaut Society*, červenec - srpen 1977) obsahuje zajímavý technický výklad (obr. 11 /s. 214).

Inženýr NASA *Stuart W. Greenwood* vyjádřil názor, že obrázek skrývá prvky promyšlené raketové techniky. Potud s ním plně souhlasím.

stěny, sloužící přívodu paliva k motorům pohonu. " — konec citátu.

2/ Kapsle dokonce i vstupem a okny (?) připomíná tehdy užívanou kabinu lodě *Gemini*.

3/ Kabina je ožehnutá. Štít v dolní části je poznamenaný atmosférickým bržděním.

4/ Uprostřed štítu je upevněna zvláštní tyč. Mohlo by jít o speciální zařízení, které štít při vstupu do atmosféry chránilo před nadměrným zahříváním (o podobný trik se pokoušeli odborníci NASA, ale nápad ne-

Zaujalo mne to. Velmi. Ale i když si opravdu nemyslím, že nemám technickou fantazii, takové interpretaci jaksi odmítám rozumět.

Co se vlastně nabízí obdivovateli „egyptského umění“?

Na obrázku vidíme řez šachtou, v níž spočívá prapodivné lahvovité těleso osazené kuželovitou nástavbou vyčnívající nad zemský povrch. Válcovitý objekt skrytý v podzemí nijak nepřipomíná klasickou raketu. Nemá dole žádné viditelné motory ani výstupní trysky

Krunýř spočívá jako mísa na dvou po stranách vyhlížejících „bůžcích“, očividně ne-soucích jeho váhu. Pod kuželem lemuje přesahující okraj mísy sedm pravidelně rozmístěných útvarů, podobných na žíně postaveným malířským štětcům.

Spodní část obrázku je rozčleněna na několik horizontálních oddílů. Nejspodnější je rozdělena na dvě svislé poloviny. V obou „bydlí“ postavičky s „atributy božstev Netter“ stojící pod zahnutými trubicemi, které připomínají sprchy.

Oddělená sekce nad jejich hlavami má

dostupné černobílé kresbě (původní obrázek je barevný) natolik nezřetelné, že jejich skutečný tvar nelze objektivně posoudit.

Oddělení navazující na kuželovitý díl, propojující „mísu“ s válcem, vyplňuje pravidelný vzorek z protilehlých klínů. Jejich špice ukazují vzhůru na řadu jakýchsi oválných terčů nebo koulí.

Ornamenty lemující tento útvar připomínají čelní pohled na dvě pečlivě srovnané hranice na sebe uskládněných melioračních trubek.

pravděpodobností o *gepardy*, jejichž kožešiny téměř vyplňují prostor mezi vnitřní malbou a stěnami. Zajímavé je, že mají opačně zobrazenou hlavu!

Po stranách a v pozadí nadzemní části vidíme *realisticky* vyobrazené palmy, žirafy a klečící postavy opatřené atributy, jimiž Egypťané označovali „nižší božstva“.

Pokusme se, v Greenwoodových stopách, o hloubkovou technickou interpretaci. Tentokrát ovšem budeme postupovat podle zásad, popsanych v úvodní části této knihy. Jak sami uvidíte nakonec se to vyplátí

Nemám v úmyslu peskovat odborníka z NASA, ale nezbývá než konstatovat, že Greenwoodovi přes vynikající postřeh ušlo několik velmi závažných detailů:

1. *Křídla byla vždy znázorňována jako křídla!* Naším předkům opravdu neušlo, k čemu křídlo slouží. Ale opravdu *nikdy a nikdo nelétal na stažených kocourech*. Létající „bohové“ byli vždy zobrazováni se skutečnými opeřenými křídly. Stejně tak létal na perutích i kuň *Pegasos*.

Na egyptských kresbách najdeme i nemálo okřídlených hadů. Ale kocouři? Nikdy

3. Greenwood se zmiňuje o kabině ožehnuté atmosférickým bržděním. Také dole zašpičatělý pruhovaný útvar, který svisle protíná štít, považuje za vylepšení, sloužící jako překvapivě promyšlený prvek aerodynamické ochrany namáhaného tepelného štítu během návratu kabiny do atmosféry. Proto nakonec „přidělil“ tělesu rychlost 990 m/s, kterou dnes zvládne lepší tryskové letadlo?... Jak by se touto rychlostí dostalo tak vysoko, aby při návratu muselo prodělávat brždění o atmosféru, mi jaksi uniká.

dokázali představit. *Je naší technologii nadřazeno dodnes, i když v podstatě disponujeme technickým know-how, umožňujícím jeho realizaci.*

Ale radši si všechno proberme ve správném pořadí.

S primitivní hi-tec do jedenadvacátého století

Víme, jak nepředstavitelný výkon musí

c) dopravily mimo atmosféru na oběžnou dráhu (z dosahu zemské přitažlivosti, k Měsíci, nebo případně až za hranice sluneční soustavy) *užitečnou zátěž* (kosmickou loď, satelit nebo průzkumnou sondu).

Za účelem sestavení a pozdějšího zásobování většího staničního komplexu na oběžné dráze bude zapotřebí „x“ startů palivo požírajících monster, mezi něž se řadí i znovu využitelný raketoplán. I ten ale ve startovní fázi spotřebuje *6 tun {nepříliš ekologického) paliva za sekundu.*

Motorv rakety *Saturn 5* nesoucí k Měsíci

motorů byl 150 000 000 koní, to je zhruba 200 534 700 kW.

Sečteno a podtrženo: doprava *jednoho kilogramu užitečného zatížení* k Měsíci si vyžádala spálení *5160 kilogramů pohonných hmot!*

Užitečné zatížení raket (podle vzorce $r = M_0/M$; přičemž $r =$ poměr hmotnosti, $M_0 =$ startovní hmotnost a $M =$ hmotnost po spotřebování paliva) představuje zhruba *setinu startovní váhy*.

Tedy: palivo 90%, váha konstrukce a

vrstvách atmosféry. Pokud by brzy po startu dosáhla rychlosti potřebné k překonání gravitace, vzrostl by odpor vzduchu zhruba na dvojnásobek překonávané přitažlivé síly. Rychlost rakety tedy musí být řízená.

Její motory zpočátku (po odlepení z rampy) buď musí snížit výkon, což vede k mnoha haváriím ve startovní fázi, anebo raketa letí po vypočítané ploché křivce, na které ovšem během stoupání může využít aerodynamiky. Tímto způsobem vidíme startovat zejména raketoplány. Maximálního zrychlení smí rakety dosáhnout až ve velké výšce v řídkých vrstvách atmosféry.

zrychlení dosahuje až třetí stupeň, zažehovaný ve výškách okolo 90 km.

Tento postup velmi připomíná vtip o horalovi, který s sebou do kopce vleče těžký pařez. Na dotaz kolemjdoucích turistů, jimž uniká smysl jeho počínání, odpoví: „*Až ho zahodím, půjde se mi lépe.*”

Bájný sloup Ded a Pepiho šem

problému, ale současně i klíč k pochopení nepřeborného množství záhadných pikto-gramů, obrázků, symbolů a „rituálních (votivních) objektů“!

V Egyptské knize mrtvých, souboru textů vycházejících z popisu skutečné dávné události (originály byly zřejmě zaznamenány ještě v původ-ních předhieroglyfických pikto-gramech), jsou časté zmínky o jakémsi „*sloupu Ded*“, který Sitchin ve svém pokusu o interpretaci označil za raketu pro tříčlennou posádku. Ztotožňuje ho s „*bárkou boha Ré*“, která podle toho musela měřit 770 loktů, tj. 550 metrů! Tak tomu už říkám monstrum

geostacionární dráze —*Jsou udávané rozměry domnělého transportéru („bárky“)* úplně nesmyslné, a navíc technicky nemožné.

Taková konstrukce by se nepochybně zhroutila vlastní vahou nejpozději po nastartování motorů (viz neúspěšné pokusné starty předimenzovaných ruských superraket)!

Věnujme se modernímu překladu egyptských pyramidových textů.

Dlouhý nápis v pyramidě faraã Pepiho, který je, podle názoru mystiků údajně *vodítkem pro jeho Ka* (nesmrtelné „já“) na cestě k věčnému životu, ve skutečnosti obsahuje popis cesty k jakémusi „božskému vý-
tahu“ (někdy žebříku):

„Bud' pozdraven, božský Stoupající,

bud' pozdraven, Výtahu Setův.

Stůj rovně, boží Stoupající,

stůj rovně, Výtahu Setův,

Komu svěříš Setův žebřík,

aby na něm směl Pepi vystoupit do nebe

a jako vyvolený sloužit bohu Ré? "

Králova toužebná prosba: „*Kéž je mi dán šém (překládáno mylně jako 'jméno', ve skutečnosti raketová loď!) I ve velkém Dvojdomě. / Kéž je mé jméno vysloveno / v domě záře / v noci počítající roky. "*

Dlouhý text nato popisuje cestu *Duatem* (také *Amduat*), tajemným místem, ze kterého odlétali bohové. Cestující paradoxně ses-

dvanácti sekcemi. V jedenácté se už zřetelně projevovalo „spojení s nebesy“.

Bohové, kteří zde prováděli jakési nepochopitelné úkony, byli dekorováni symbolem nebeského disku a hvězd. Setkal se s řadou bohyní, které podle atributů pocházely přímo z „*nebeského příbytku boha Řé*“.

Zahlédl i „*paní a pána nikdy nezapadající hvězdy*“. Na tomto místě si není těžké představit, že v kontrolní centrále viděl na obrazovce velitele obrovské geostacionárně zavěšené lodě, která se pozemskému pozorovateli musela jevit jako ve dne v noci

boha Ré k domu, skrytému na horním nebi
".

Cestující procházel předstartovní přípravou. Tajemná procedura, během **níž** „*prošel tělem hada, aby z něj vystoupil v podobě omlazeného Ré*“, dosud nebyla nikým uspokojivě interpretována. Myslím, že popisuje převlékání do těsně přiléhajícího speciálního obleku, obepínajícího tělo jako hadí kůže!

Na příslušné ilustraci opravdu vidíme skupinu, oblečenou do přiléhavých overalů s okrouhlým límcem (obr. 12)

skutečných vlastností k tomuto účelu vybraného tvora a abstraktním přívlastkům se vyhýbali. Například had je živočich, který se vine, plazí, svíjí, syčí, kouše, je dlouhý, tlustý, tenký a umí převlékat svou těsnou kůži. Není potměšilý ani záludný. Tuto vlastnost mu přisoudil až pozdější výklad bible.

Je sice pravda, že jeho občasné zobrazení s křídly se tomu vymyká. Alegorie však má logický důvod, ke kterému dospějeme nakonec.

V „převlékárně“ se náš Pepi setkává s jiným cestujícím *Atenovím sinem* " o

Tato zdánlivě bezvýznamná poznámka nás později dovede k dalším překvapivým poznatkům a závěrům.

Světlo na konci tunelu

Cesta asi 500 metrů dlouhým tunelem, nazývaným „*světlo na druhém konci*“, vede do dvanáctého a nejtajemnějšího oddělení Duatu -je zobrazováno a popisováno jako obrovská hala, vyzdobená velkým symbolem okřídleného kotouče. Faraóna zde vítají bo-

občerstvující severák tě pozvedne jako Osirise, ó králi.

Když se rozhlédne, vidí, že se přímo nad ním tyčí sloup Ded.

„Výtah ke hvězdám“ obsluhovali čtyři „sokolí muži“, děti sokolího boha *Hora*. Obsluha odpalovacího zařízení? Byli pokládáni za „*děti nebes přicházející z východní strany oblohy*“. Ti „*připravili obě (části?) bárky pro faraa. Spojili dohromady, dopravili a vztyčili výtah, aby král konečně mohl vystoupit do nebe*“. Popis je evidentně duplicitní - obě větvy se snaží nopsat totéž

Současně byl připravován i *stroj zcela odlišného typu*, zřejmě používaný k letům v atmosféře.

Totíž: Zatímco král dostal loď nazývanou „*Horovo oko*“, vybavenou „*Setovými křídly*“, vznášelo se „*oko Ré*“ na „*Thotových křídlech*“.

Bylo by nelogické, kdyby se „*Atenův syn*“, který *právě sestoupil z okřídleného kotouče*“, chtěl „*nebeským výtahem*“ jen tak povozit sem a tam!

Horovo oko stojí na Setových křídlech,

(ani ten) *nezůstal bez lodě.*

Dvě „bohyně“ pomáhají králi „oblečenému jako bůh“ při nástupu. Nesou jeho spojovací kabely do *přídě Horova oka!* „*Bůh*“, který *stroj řídí*, dostává příkaz:

Vezmi ho do komory tvé lodě! Faraó vidí jeho obličej, protože: „*tvář boha je otevřena*“...

Sedadlo, na které je usazen mezi dva „bohy“, je nazýváno „*pravda, která ožívuje*“ (to, co udržuje život?). Z hlavy (přilby) faraa trčí dva rohy (vroubkované hadice), které ho

Vzhůru k nebeské bráně

Pepi, ozdoben jako Horus a oblečen jako *Thot*, má „před sebou *Isis*, *Nephtys* stojí za ním " (?). *Ap- Uat* mu otevřela cestu, *nebeský nosič Šu* ho pozvedl. Anovi bohové ho nechávají vystoupit na oblohu po jejich „schodišti". Bohyně *Nút* (hvězdná obloha) mu podává ruku...

A jak je popsán start?

Nebeský žebřík je zde;

světelné schody jsou odkryty.

*Dvojité dveře nebes jsou otevřeny
(připraveny?);*

dvojité dveře Chebovy jsou otevřeny

*pro Horuse z východu při
rozbřesku. Horovo oko mění barvu z modré
na červenou... síla neustále narůstá... dvojitá
brána nebes je otevřena a bohové dole hovoří
s bohy nahoře... Pak se bárka zvedne a odlétá
„cestou do nesmrtelnosti“ ...*

Hlásí tomu, jež pozvedá ruku na východě:

„Propust' ho!”

Kéž Bůh bohům otcům poručí:

„Tíše, polož si dlaň na ústa,

postav se ke dveřím horizontu

a otevři dvojitě dveře (nebes).”

Nebe mluví, země se třese, země se chvěje;

obě sféry bohů volají,

Strážci nebes před ním otvírají dveře...

*„ O Pepi! Odešel jsi, jsi slavný a mocný
jako bůh,*

na Osirisově místě! Tvá duše je v tobě;

*za tebou je (stojí) tvá moc, na hlavě máš
helmu Urrt*

a v ruce korunu Misut... ”

*Obepínáš Zemi jako Ré, křížíš nebe jako
Thot,*

Opravdu fascinující a jednoznačný *popis startu kosmické lodě*. Ale technicky tu stále ještě něco nehraje...

Kde je hnací síla?

Po podrobném prozkoumání výkladu v knize *Stairway to Heaven* (Nebeské schodiště), kde jsem se znovu setkal s obrázkem z Huova hrobu, mne samotný překlad pyramidových textů zaujal natolik, že jsem se různými drobnými nesrovn-

Stroj startující z podzemního sila (sumer-
ský DIN.GIRna obr. 11) je za předpokladu
použití konvenčních raketových motorů
příliš malý na to, aby příslušnou rychlostí
dosáhl na oběžnou dráhu. Vzhledem k před-
pokládanému užitečnému zatížení nemá
dostatek paliva. Pro pohyb v atmosféře je je-
ho konstrukce nevhodná - schází jí křídla!
Hřmícími „Se-tovými křídly“ tedy mohou být
jen raketové motory - ale kde jsou?

Pocit, že klíč k celé záhadě se jako vždy
skrývá někde v propleteném "klubíčku" po-
jmů, které se časem slily do komplikované
symboliky, mne napouštěl. Napalil cílil

Schází zde spousta energie a zmínka o záhadném „čerstvém větru“ severáku, který má loď údajně nést, je dost matoucí.

Výraz „*oko*“, ať už je číkoli, je rovněž klasickým „klubíčkem“ původně samostatných pojmů, navíc neustále mění svůj význam. Napřed je spojováno se „*stoupajícím*“, pak s „*výtahem*“, dokonce i s „*žebříkem*“ nebo „*světelnými schody*“. Nakonec figuruje jako část „*lodě*“.

Rovněž „*sloup Ded*“ a popis jakéhosi stupňovitě členěného vysokého útvaru vy-
hazeného nosníky a ovinitého kabely s

Tunel do kosmu

Myšlenka se vynořila náhle jako blesk:
*tady je popisováno něco jako výtahová
šachta! „Sloup Ded“ je dutý!?*

Je to svislý tunel!

Text jednoznačně a nade vší pochybnost
popisuje pocity a dojmy pozorovatele, *který
se dívá vzhůru! Hledí dounitř, do
třistapadesátimetrové, stupni nebo žebry*

nejzazší tmy"! Pocity pozorovatele okamžitě pochopí každý, komu se naskytla možnost sfárat do hlubinného dolu.

Následovalo horečné přehrabování hromadou obrázků způsobem „všechno lítá, co má peří"... Najdu něco konkrétního, oč by se tato myšlenka mohla opřít?

A jako by najednou někdo mávnul kouzelným proutkem!

K dispozici je nepřeberné množství obrázků a piktogramů, které konečně dávají až nečekaně logický smysl.

vypadá jako nějaký izolátor. Na jednom z obrázků odtud právě vylétá „symbol života“ *Ankh* („nilský kříž“), stylizovaný do postavičky, jejíž ruce sahají po kulovitém tělese na obloze (obr. 14).

Jinde vidíme symbol bárky na podstavci, který připomíná jakousi pyramidu nebo sopku. Z oválného prostoru v dolní části útvaru stoupají vzhůru vlnovky (obr. 15, vlevo).

Totéž ve formě piktogramu opravdu velmi připomíná žebřík (obr. 16, vpravo). Žebřík se sedmi příčlemi - sedmistupňová pyramida - sedminatrová podzemní část

technického zařízení, sloužícího k odpalování speciálních raket, k jejichž pohonu byla využívána kombinace počátečního urychlení cívkami elektromagnetického lineárního tunelu a pohonu raketovými motory, umístěnými v horní části pod ochranným štítem orbiteru.

Přesně takový stroj, a nic jiného, je zvěčněn na obrázku v Huově hrobce! (?) „Bůžci“, kteří jako Atlanti nesou váhu špice lodě, představují raketové motory. Symbolika zřetelně odpovídá biblickému výrazu „chemubím“ který v žádném případě

a výrazovými prostředky jeho doby nepostižitelných) mechanických nebo jiných technických zařízení, jejichž význam a činnost byly a zůstaly nezasvěceným záhadou. Umístění trysek po stranách horní třetiny tělesa (klínovitých „ramen“ po stranách *symbolu Ankh*) má spolu s kónickým tvarem servisního modulu několik podstatných výhod:

- Perfektní stabilizace - servisní modul nahraňuje stabilizační závaží (tyč používanou u ohňostrojevých raket).

- Stabilizační efekt je umocněn obtékáním

lodě. Úhel odklonu trysek od osy odhadují asi na 15 - 20°. Toto uspořádání zaručuje minimální aerodynamický odpor při průletu hustými vrstvami atmosféry.

Podtlak před přídí loď doslova nasává vzhůru.

- Pro všechny fáze letu stačí jediná sada čtyř motorů jako u *Space Shuttle*.

Pak ovšem nehrozí noční můra raketových konstruktérů - selhání pohonných jednotek druhého nebo třetího stupně (jak se již opakovaně stalo u *Ariane*). Loď dosáhne

Orbiter silně připomíná projekt lodi CTV (*Crew Transport Vehicle*), připravované k přepravě posádek orbitální stanice *ALPHA I*. Zkušební typ návratové kabiny ARD (*Atmospheric Re-entry Demonstrátor*) má být v blízké době testován během jednoho z letů ARIANE 5.

Ve spodní části servisního modulu (obr. 11) vidíme dvě komory, „obývané“ dvěma různými „božstvy“. Jsou to oddělené nádrže, obsahující *palivo* a *okysličovadlo* („božské“ esence) pro druhou fázi letu. Je tu však ještě něco navíc!

Hřídel, který prochází přepážkou a celou délkou modulu, pohání sadu setrvačníků. Těsně před startem je celý systém uveden do chodu prostřednictvím statoru, umístěného zvenčí na rampě.

Další mohutný setrvačník o průměru téměř čtyř metrů rotuje v meziprostoru nad nádržemi a jeden je možná umístěn i v horní části modulu.

Gyroskopický efekt, vyvolávaný soustavou setrvačníků, mezi které musíme zahrnout i rotor elektromotoru o průměru asi čtyři a půl metru (!) dával soupravě svistou stabilitu

Setrvačníky ve druhé fázi letu odevzdávaly akumulovanou energii čerpadlům (zřejmě umístěným ve zmíněné „nečitelné sekci“) ženoucím pohonné hmoty do komor raketových motorů.

Kulovité objekty ve střední části vypadají jako víceúčelové zařízení. Mimo jiné silně upomínají na popis pohonu *vimanu* z indických *véd*. Cituji:

Čtyři kulovité nádrže naplněné „ rtutí“ musí být zahřívány „ rovnoměrným ohněm “. Pak viman vyvine obrovskou sílu a změní se v perlu na nehi. Konec citátu. Zůstává

Má snad rotující systém nějaký sekundární vliv na překonání gravitace? *Vyrábí si loď jakýsi autonomní gravitační systém?*

Kulovitá závaží ovšem mohla sloužit i jako regulátor otáček pohonu čerpadel, a tím i k řízení výkonu motorů. Možná, že fungoval úplně stejně, jak to o pár tisíc let později patentoval *James Watt*...

Co si ale počít s nešťastnými „kocouřími křídly“? A co chtěl malíř vyjádřit tím, že kožešinám **namaloval hlavy obráceně?**

(toroidních?)s pravděpodobně dutým, zevnitř chlazeným vinutím (supravodič?). Na sebe položené cívky jsou zároveň stěnami 350 metrů dlouhého vertikálního tunelu - hlavně lineárního katapultu - sloupu Ded, který skutečně plní funkci „výtahové šachty“. Texty nelžou.

Tahem kontinuálně spínaných magnetických polí sedmi stále delších cívek byla loď zpočátku relativně měkce a dynamicky zrychlována.

V ústí kanálu už letěla téměř stejnou rychlostí iaké naše nosné rakety dosahují

Je grafickým znázorněním **dynamicky působících elektromagnetických sil!**

Všichni známe ladný způsob běhu geparda, nejrychlejší kočkovité šelmy. Rozbíhá se s neuvěřitelným zrychlením, ale běží jen krátce a poměrně rychle se vyčerpá! Je na místě složit hlubokou poklonu umělci, který tohoto přirovnání použil. Dokonaleji to opravdu vystihnout nelze. Tyto síly opravdu „otevíraly ústa země“, jak to při pozdějších obřadech možná naznačovali kněží oblečení do (podle egyptologů) „leopardích“ kožešin.

Pruhovaný háček (žezlo faraónů) *klíč k*

Zajímavé je, že i dnes zakreslujeme vysokonapěťové kabely do technických výkresů proužkované...

Lod'na obrázku je v pohybu - nádrže natankovány, kabina je nad zemí a „gepardi síla“ působí!

Zážeh raketových motorů následoval v okamžiku, kdy počáteční urychlovací impuls lineárního motoru ztrácel účinek, tedy v poměrně velké výšce.

Pro nezasvěceného pozemského pozorovatele zůstal význam podivných

Schémata v „Knize mrtvých“

Princip činnosti „kočičího výtahu“ je schematicky znázorněn i na dosud nevhodně interpretovaném obrázku „otevírání dvojité brány nebes“ - podle Sitchina vrat ústí raketového sila. Domnívám se, že „*dvojitou bránou nebes*“ je míněna až *vestupní (přechodová) komora mateřské lodi, připravená přijmout přilétající loď!*

podzemní šachty. Dvě řady postaviček, *symetricky* rozmístěných po stranách šachty (pravděpodobně v sedmi patrech nad sebou), táhnou za symbolická „lana“ vedoucí přes imaginární kladky. Sám o sobě mnohdy jako velmi potentní zobrazený Horus je *synchronizovaným tahem* zdvihán ke hvězdám! Po stranách šachty jsou podzemní prostory a v nich obsluhující personál.

-

Aby se lana neslila v jedinou čáru a smysl působení postavičkami zosobněných sil zůstal zachován musel kreslíř sešikmit stěny

Hřmící „Setova křídla“ se rozprostřela až vysoko nad zemí.

Myslím, že v této souvislosti a z tohoto pohledu je bezpodmínečně nutné nově interpretovat hieroglyfy, a nejen u tohoto obrázku!

Také kořeny *Achnatonovy* „monoteistické náboženské revoluce“ je třeba hledat jinde než ve slunečním kultu. *Atonův disk* (obr. 29) *není* zobrazením slunečního boha! Na některých reliéfech zobrazené symbolické ruce kulovitého objektu možná demonstrují síly umožňující zachycení ze Země přiléta-

Jak provrtat vzduch

I když je to k nevíře, pořád to ještě není všechno!

„Horovým okem“, měnícím barvu z modré na červenou, je pravděpodobně míněna *vysokým napětím nabitá hlavice lodě!* Na originálu má oranžově červenou barvu.

Vypovídají slova „...*bohové dole hovořili s bohy nahoře...*“ o spojení mezi základnou a

bylo zředit vzduch v hlavní lineárního motoru {tunelu) bezprostředně před startem? Ústí šachty sloužilo jako izolátor. Ten měl pravděpodobně zabránit, aby se náboj vysokého napětí nevybil ze startujícího tělesa proti zemi!

Všechny postavy na obrázku se dívají směrem ven, i když by se u přihlížejících zvědavců dal očekávat spíše opak. Chtěl malíř naznačit že záblesk v okamžiku, kdy loď opouštěla ústí kanálu, mohl ohrozit zrak?

Co znamená zmínka o „světelných schodech“ v nonisu startu. Ne-heskuí žehřík ie

V horní části tělesa, před zúžením pod vlastní kabinou, je vyobrazena komora s jakýmsi pravidelně seřazenými protilehlými hroty. Možná jsou to složené padáky. Je tu ovšem i jiné vysvětlení: celek (včetně cívky ve dně lodi) připomíná *konstrukci Teslova vysokonapěťového transformátoru s rotujícím jiskříš těm.*

Zařízení mohlo pracovat i s energií, indukovanou v tělese lodi *během rychlého pohybu v silných magnetických polích.* Konstrukteři mohli využít i výbojů vysokého napětí, ke kterým docházelo při vypínání *míjených cívek!*

výstupy cívek připojovaným elektrodám ve stěnách kanálu) z trubicových elektrod, vyčnívajících z *dvanácti* záhadných nástaveb, lemujících svrchní okraj ochranného štítu.

Byla tímto způsobem přenášena i část energie na následující cívku? Schéma zapojení možná je na jiném obrázku. Ale nepředbíhejme.

K němu se ještě dostaneme.

Proč je pruhovaná „tyč“ spojující servisní modul s horní hranou štítu namalována tak,

součást aerodynamické ochrany, anebo vodič napájející nástavce na okraji štítu? Naproti tomu tajemná slova o *hale, do níž se přivádí severní vítr*, a slib „bohyní“ faraovi, že ho *pozvedne osvěžující severák* mají velmi jednoduché vysvětlení. Jako v mnoha jiných případech je zde zaměněna příčina a následek.

Do haly - na spodní konec startovací šachty - *musel být vyrovnávacími kanály přiváděn vzduch, jinak by startující loď vyvolala v podzemních prostorech podtlak!* Předtím asi startovala jiná posádka, a to v tunelech *vyvolala neřádný průvan*. Startující

Kolik stupňů asi měl „světelný žebřík“?
Sedm?

Sedmé nebe, sedm *sfér*, sedm *stupňů zikkuratu*, sedm *sekcí*, sedm *cívek*... Sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna... Start!

- Kabina lodě, obsahující systémy zabezpečující životní funkce posádky, je spojena se servisním modulem.

- Kompletní souprava je vsunuta do hlavně lineárního katapultu. Těsně před startem je v nejspodnější části servisního modulu roztočen vně umístěným statorem

Po odhození servisního modulu (SM) přebírají motory stabilizační funkce.

- Těleso se z generátoru umístěného v horní části SM, nebo ze stěn tunelu nabíjí vysokým napětím. Hlava stroje mění barvu - kolem srší oranžové výboje. Kanál je „prostřelen“ výbojem vysokého napětí, který způsobí silné zředění vzduchu.

Ve stejném okamžiku je těleso lodi vyzdviženo magnetickým polem. Logaritmickou řadou stoupající rychlostí je stále delšími cívkami katapultu urychlováno až k ústí šachty

ovzduší na příd'lodě, opouštějící tunel rychlostí 500-700 m/s

Ví někdo jaké přetížení působí v *tělese s vlastní gravitací?*

V těsném okolí ústí odpalovací šachty se to hemží životem. Tak ne-vypadá krajina, týraná plyny mohutných raketových motorů.

K možnostem získávání elektrické energie (řádově MW) nutné k provozu popsané techniky se vrátíme později. Jisté je, že mezi egyptskými kresbami a reliéfy nacházíme vyobrazení předmětů, které lze bez problémů

- Kontejnery s materiálem nebo kabiny s posádkou byly zachyceny u mateřské lodě a po odbavení vráceny zpět na Zemi. O průletu atmosférou a *znovuvyužití komponentů návratového modulu* svědčí známky ožehů na kabině a štítu.

- Některé méně zkreslené pyramidové texty podrobně popisují před-startovní přípravu cestujících a start lodě s tříčlennou posádkou.

Servisní modul s nádržemi a elektrickým zařízením se vracel na Zemi stejně jako hostery raketoplánu. Kdo spočítá potřebný

Účinnost paliva používaného ve druhé fázi letu mohla být stejná nebo o málo vyšší než u dnes používaných směsí.

Výhody popisovaného systému:

- Obrovská úspora paliva a váhy konstrukce. První stupeň nosné rakety odpadá. U našich „moderních“ nosčů, včetně těžkých předimenzovaných motorů opatřených komplikovanými turbokompresory, tvoří *podstatnou část startovní váhy*.

Pohled na kolosy, které s sebou z odpalovacích ramp pomalu vlečou palivem nacpaná

stupně, je nesrovnatelně příznivější než u námi užívaných raketových systémů.

- Celková výška startující lodě činí maximálně 19 metrů.

Výšku kuželovité kabiny podle vyobrazených žiraf a palem, které se zdají být zachyceny ve správném měřítku, odhaduji na zhruba šest metrů. Průměr štítu a dna servisního modulu, který se směrem ke kabině zužuje, je přibližně pět metrů. Mezimodul spojující obě tělesa je asi dva a půl metru vysoký. Postavičky v popředí se vzhledem ke zobrazeným žirafám zdají být poněkud větší

setrvačníků, které startující loď udržují přesně uprostřed kanálu, se odpalovací zařízení nijak nepoškodí. Vypouštěná tělesa jsou poměrně malá a lehká. Složitá doprava na rampu odpadá.

Nejdůležitější a nejnákladnější součástí systému je servisní modul, který ovšem lze použít mnohokrát.

**Zpráva od přítele
„Zachariáše“**

vyprávění, připisovaném „proroku“ Zachariášovi.

Škoda, že původní text je krácen, zpřeházen a doplněn o smysl postrádající interpretace.

„Zachariáš“ je napsán „ich-formou“ (v první osobě jednotného čísla). Text tedy zapsal nebo nadiktoval někdo, kdo popsané viděl na vlastní oči. V úvodu tohoto „pro-roctví“ je téměř obligátní poznámka: vypravěč tvrdí, *že nespal, ale po události si připadal, jakoby se probudil ze sna*. S podobnou formulací se v bibli setkáváme

průběhu děje však nutně dospějeme k názoru, že domnělé „vidění“ bylo reálným zážitkem.)

„Prorok“ se stal **svědkem nouzového přistání po neúspěšném startu kosmické lodě**. Možná nemohl viděné popsat jinak, zážitek byl tak neskutečný, že mu nutně musel připadat jako **sen prožitý v bdělém stavu**. V textu užitá přirovnání jsou perfektní. Není snad film, který v kině často doslova *prožíváme*, vlastně totéž?

Když je z mysu Canaveral vypouštěn kosmický transportér jsou známa veškerá

Návštěvníci pochopitelně znali slabosti své techniky a lze si představit, že v bodech předpokládaných nouzových přistání měli rozmístěny záchranné týmy, se kterými se lidé v případě, že vše probíhalo podle plánu, nikdy nesetkali.

Očitý svědek výjimečného případu, řekněme mu podle bible Zachariáš, i když, jak si dokážeme, zdrojem informací byl někdo, kdo musel žít *dlouho před ostatními proroky*, měl štěstí. Zažil věci, o kterých se jiným ani nesnilo.

Poslechněme si jeho vyprávění

moc nerozuměli. Pak ale věci dostaly jiný spád. Cizinec náhle ukázal vzhůru:

Potom opět pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj, kniha letěla. I řekl mi: „Co vidíš?“

Jemuž jsem řekl:

„Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvadsíti loktů a šířokost desíti loktů.“ (Zach. 5. 1 a 2)

„Knihou“ je samozřejmě myšlena role - svitek - válec o průměru zhruba 5 a délce asi 10 metrů. Byl to odhozený *servisní modul*

Kterýž odpověděl: „Toto jest efi pocházející. ”

(Efi - také míra Bath - kónická nádoba o obsahu 361, používaná jako odměrka, tvarem podobná známé „džezvě“ na vaření kávy.)

Řekl také:

„ Toto jest oko její, prohlédající všechnu zemi. ”

A aj plech tlustý olověný nesen byl, a přitom žena jedna, kteráž seděla u prostřed té efi.

*I uvrhl ji do prostřed té efi, uvrhl i ten plech olověný na vrch její. A pozdvihna očí svých, uzřel jsem, a aj, dvě ženy vycházely, **majíce vítr v křídlech svých**. Měly pak křídla podobná křídům čápím, a vyzdvihly tu efi, mezi zemi a mezi nebe. Tolik Bible kralická. Jiný překlad (Zwingliho Curyšská bible) se na tomto místě vyjadřuje ještě zřetelněji:*

*A hle, olověný **příklop se pozvedl**, a **hle**, uprostřed odměrky (Scheffel) seděla žena. A on řekl: „**To je zlomyslnost**.“ A vrhnul tu ženu zpět do té {nádoby) a **zahouchl příklop do jeho otvoru**.“*

později přidal poznámku o zlomyslnosti se asi nikdy nedozvíme...

Zachariáš ani jeho následovníci si ovšem „uvržení ženy zpět do efi“ nedovedli vysvětlit jinak, než jako trest. On sám by se v takové „nádobě“ zřejmě necítil dobře.

Každý, kdo zblízka viděl kabinu *Mercury*, s ním jistě bude souhlasit. Evropané nemusí jezdit až na Floridu. Kabina je k vidění v Technickém muzeu ve švýcarském Lucernu. Člověk malé postavy seděl v žalostné pozici skrčence, namačkán jako zbytečná přítěž mezi snoustu kabelů hadic a nástroji na

„*pocházející*“. Byla vybavena průzorem - „*okem přehlížejícím všecku **Zemi***“. Vstupní otvor byl uzavřen bytelným příklopem z šedivého kovu.

Z místa nouzového přistání ji na základnu přemísťovala okřídlená transportní jednotka, řízená ženami.

/ řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil se mnou: „Kam ony nesou tu efi?“

*„...aby sobě vystavěla dům **v zemi Sinear**, kdež by utvrzena byla a postavena na podstavku svém. “ (Zach. 5. 5 až 11)*

Tato slova ukazují, že záznam je mnohem starší, než si myslíme! V **tom** případě máme co do činění s *velmi starou biblickou raritou*.

Pro „Zachariáše“, který zřejmě nebyl někde na cestách, ale na „domácí půdě“, je událost novinkou - nikdy se s ničím podobným nesešel. Pokud by bydlel v prostoru určeném k regulárnímu přistávání, zřejmě by se moc nedivil a běžné události jistě nepopisoval jako „sen“. Ledaže by si opravdu zařídili pozdější kopisté a redaktoři.

Užití formulace *maíce útr v křidlách*

Mimo jiné: zmínka o **ženách** (ne andělech!) v **roli létajících bytostí** je v biblickém textu jedinečným fenoménem!

„Anděl“, ač humanoid mužského pohlaví, se od člověka jistě něčím lišil. (Také u Abrahama se v souvislosti s „malachim“ - vyslanci - dočteme: „...*a vstali **muži** a šli do Sodomy.*“)

Jisté je, že si spolu hezky popovídali *a Zachariáš se nebál*. Nepadl tváří do prachu, ani *necítil potřebu zastřít si tvář* „*aby nepatřil **na Boha** a neumřel*“. Tyto obavy se objevují až za *Exodu*. Mají zcela jiný důvod

Zmínku o Sumeru (zemi Šinear - Strážců) najdeme v bibli jen zřídka. Například v souvislosti s „šinearským pláštěm“, částí kořisti, zatajenou jedním z Jozuových bojovníků.

Biblické texty budí dojem, jako by z nich veškeré informace o Sumerech, a především jejich „bozích“ (Elohim!), byly z náboženských důvodů odfiltrovány nebo alespoň pozměněny.

Zwingliho bible ve vsuvce uvádí, že řečený dům pravděpodobně měl být vystaven (jako vězení) jen pro ženu z efi. Ostatní překlady se

pravděpodobností prolnut jiným, nepůvodním textem.

Je nejvyšší čas sestavit pro reinterpetaci mnoha textů bible něco jako "převodník" pojmů.

Zmínka v „Zachariášovi“ naznačuje, že kdesi v Sumeru musíme pátrat po jakémisi „domě“, kde byla kabina („efi“) po kontrole, nutných opravách a znovuvybavení opět namontována - „*utvrzena na svůj podstavek*“ (servisní modul) - aby mohla znovu odstartovat.

Projděme si často citovaný záznam na
hliněných válcích, který po sobě zanechal
jeden ze sumerských králů. Je totiž detailním
popisem stavby „domu“, o kterém se zmiňuje
Zachariášův „anděl“!

Gudeova kosmická základna

Někdy mezi -2200 a -2100 se v sumer-
ském Lagaši pustil do práce kiš-ský král
Gudea. Sám **bůh Ninurta** ho nověřil stavbou

shromáždit *216 000 dělníků*, dříví z Libanonu i odjinud, stavební kámen ze vzdálených zemí (!) a hlavně - *velké množství kovů*.

Nejdříve byl postaven E.NINNU - zikkurat boha Ninurty, jehož „služební“ jméno znělo NIN.GIR.SU. Význam sumerského složeného slova je zřejmý: Strážci byli Sumery nazýváni *Dingir* - DIN - spravedliví z GIR - raketových strojů. NIN je „pán“, GIR je reaktivním nebo raketovým motorem poháněný stroj. SU neodbytně připomíná egyptský výraz *Šu* („*nebeský zdvihač*“ neboli „*ten, který zdvihá do nebe*“).

**„pán zdvihače létajících strojů " -
jinými slovy: *velitel letecké nebo
raketové základny!***

Na Gudeově válci „A " je podrobně popsán komplikovaný postup vyměřování staveniště. Zikkurat byl pečlivě nasměrován podle Slunce a sedmi stálic. Nic nebylo ponecháno náhodě, normována byla doslova každá cihla. Tu první ostatně vyrobil v průběhu zvláštní ceremonie - *v matrici zhotovené bohy* - sám král!

Důležitost díla podtrhuje spolupráce přizvaných specialistů z Elamu, Susy, Egypta a

Lagašský zikkurat měl sedm stupňů. Mystikové, tvrdící, že pyramidy a před nimi zikkuraty mají jakýsi „zrcadlový odraz pod zemí“, zřejmě vycházejí ze starých odkazů, které časem pozbyly původní smysl.

Kromě cihel bylo použito velké množství dřeva, kovů a kamene. Materiál musel být dopraven z velké vzdálenosti na lodích, protože v Me-zopotámii kamenolomy ani zdroje potřebných surovin nejsou. Gudea se zmiňuje, že zikkurat i nástavba na jeho horní platformě („chrám“) byly „*vyzdobeny množstvím blyštivých kovů*“.

Za účelem výroby a zpracování bronzu byl ze „země tavení“ přizván *Sandu Simug*, „kníže kovářů boha *Nintudy*“. Ten prováděl i práce na fasádě chrámu:

„Zdivo obložil na dvě dlaně tlustým světlým dioritem a...“ (válec je na tomto místě poškozen, písmo nečitelné). Je velká škoda, že *schází právě popis způsobu použití kovů*. Bylo by však paradoxní, kdyby podstatnou částí činnosti vybraného specialisty na zpracování *kovů* byly kamenické práce! (Se stejným paradoxem se za stejných okolností setkáme ještě jednou. Jinde a o hodně později.)

zastiňuje. " Leskl se stříbřitě *pokovený* povrch kamenného obkladu cihlové hory?

Se zdaleka dovezeným modrým dioritem použitým na opláštění zikkuratu se setkáváme i ve Stonehenge. Jaké jsou krystalické (piezoelektrické) vlastnosti tohoto nerostu?

Pečlivost provedení stavby, účast vybraných odborníků a množství použitých kovů nasvědčují *technickému účelu* díla. Výjimečné je i to, že na plánování, vyměřovacích pracích i na samotné výstavbě se podílelo množství *hobů" osobně*

propojení s Horovým okem...), mezinimi příliš oblíben nebyl. Pokud by stavba měla *být jen jeho chrámem* (příbytkem), určitě by se neangažovali v popisovaném rozsahu. Povolení ke stavbě musel udělit samotný An.

Po dokončení zikkuratu se Gudeovi dělníci pustili do stavby zbývajících budov posvátného okrsku *Girsu*.

„Velká prohlubeň a velká halda byla navršena,“ zaznamenal na hliněný válec čínorodý král.

Tuto **klíčovou poznámku** zatím všichni

Nevím, jak dalece je správný překlad tohoto místa, ale předpokládám, že Gudea již organizací stavby komplikovaného zikkuratu prokázal dostatek schopností. Proč tedy k prostému srovnání terénu potřeboval pomoc a speciální vědomosti „šéf-vědce“ **Anun-naki**. A proč vlastně srovnával terén předem přepečlivě vyměřeného staveniště až *po stavbě chrámu*?

Na válci „A“ je seznam více než *padesáti různých budov*, postavených poblíž zikkuratu (včetně jejich funkcí!). Úseky ohrazené zdmi, správní budovy, dvory, brány, „oltáře“, *byty pro různé „kněží“ a tak dále*. Byl zde i

Korunou těchto prací byl „Dům mistra všech tajemství“... a (konečně!) ŠU.GALAM - *vyvýšenina s otvorem, v textu popisovaná jako: „místo, odkud vystupuje velká hrůzu budící moc, jejíž předzvěstí je záře“.*

Účel tohoto zařízení dosud nedokázal nikdo vysvětlit... Někteří usuzují, že sloužilo astronomickým pozorováním, přestože bylo umístěno vedle budov s podivnými názvy: *„nejvyšší komora“* a *„komora sedmi sektorů“*. Jiné dvě budovy sloužily k *„vázání“* a *„rozvazování šňůry“*

opět u „Setova výtahu“! (Stačí si představit po-suněk, kterým bychom chtěli naznačit zdvihání, stoupání...)

V budovách sloužících k udržování spojení („vázání šňůry“- zde si opět představte příslušný posuněk) byla *umístěna komunikační a naváděcí zařízení.*

**GIR.SU - velké tajemství
bohů**

**vyhloubené podle Enkiho návodu -,
bylo použito k rozšíření terasy!**

Enkiho doménou byly rudné doly v AB.ZU („dolním světě“) -jižní Africe. Byl tedy skutečně nejkompetentnějším rádcem při hloubení hluboké šachty v problematickém náplavovém podloží.

„Nejvyšší komorou“ je zřejmě míněna centrála a „komorou sedmi sektorů“ kontrolní místo, odkud se ovládalo spínací zařízení *sedmi cívek* lineárního katapultu.

Myslím, že lagašské podzemí dodnes

který kdysi byl tři sta a více metrů pod zemí! V jejím centru musí být patrné známky sesuvu.

Předpokládám, že podzemní část základny je zčásti v dosud intaktním stavu. Nepředpokládám však, že zde nalezneme pozůstatky nějakých technických zařízení. Ale kdo ví - základnu dnes možná využívá někdo jiný... Však víte, kde to je.

Zdrojem energie byl samotný zikkurat. Strážci ovládali způsob získávání použitelné energie transformací statického náboje z ovzduší! Jak to funguje ve skutečnosti si později

Dokončovací práce však prováděli *samotní „bohové“*, lidé sem už neměli přístup. Pracovníci „bohové“ přitom byli zásobováni množstvím potravin, které Gudea podle příkazu dodával do sýpek a skladů, umístěných poblíž zikkuratu.

Nakonec, v *novoroční den* příštího roku, provedli i konečnou kolaudaci spojenou s velkou oslavou. *Záznamná válcí „B“*, který musíme nově interpretovat, končí slovy:

Dům, který se tyčí do nebe jako hora,

lesk jeho moci dopadá na celou zem,

***je panství NIN.GIR.SU známo ve
všech zemích.***

(Rozprostírá se dosah kontroly Ningirsu
nad celou Zemí?)

Ningirsu, budiž ti čest!

Dům Ningirsu stojí, budiž uctíván!

Svícen a sedm lamp

Do přeložením obicnu dřívě citovaných

/ řekl mi: „ Co vidíš? ” Jemuž jsem řekl:

„ Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný džbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. ”

„A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně džbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. ” (Zach. 4. 2 a 3)

Mimoděk jsem se zadíval na obrázek „Huovy rakety” - a přeběhl mi mráz po zádech...

„...Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé straně jeho? ” „...Co ty dvě olivky, kteréž jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato? ”

I mluvil ke mně řka: „ Víš-liž, co ty věci jsou? ”

I řekl jsem: „Nevím, pane můj. ”

Tedy řekl: „ To jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vší Země. ”

(citáty jsou z Kralické bible, Zach. 4. 11 až 14)

„Zachariáš“ samozřejmě nechápal smysl toho, co viděl. *Kopie schematického nákresu řezu zkompletovanou lodí, která mu **byla** prezentována*, musela být téměř shodná s vyobrazením v Huově hrobu! Tento pláněk ovšem postrádá třetí rozměr. Ani ten, kdo mu ho ukázal, mu nebyl schopen osvětlit skutečný účel a význam vyobrazených věcí. *Oběma* scházela správná slova (synonyma) k dorozumění...

V podobné situaci se může ocitnout každý, kdo se bez patřičné přípravy dá do řeči s fanouškem, propadlým kouzlu počítačů -
vsadím se, že z rozhovoru pochopí možná

že rozhovor byl o něčem z jeho oboru, bude ale odkázán na slova nebo útržky vět, jež si zapisující zapamatoval alespoň ve fonetické formě.

Trvám na tom, že „Zachariáš“ musel být výjimečně vnímavý člověk.

Problém rozdílných zdrojů

Pro srovnání si přečteme předchozí pasáže ještě jednou, tentokrát ve Zwingliho

trubic, kterými stéká olej?"...Ty nevíš, co znamenají?" „Ne, můj pane. " „To jsou dva pomazaní, kteří stojí před Pánem celé země. "

A do třetice z Překlada nového světa Svatých písem:

„...Co znamenají ty dva olivovníky po pravé straně svícnu a po jeho levé straně? "

„... Co jsou ty dva svazky proutků z olivovníků, které dvěma zlatými trubicemi ze sebe vylévají tu zlatou (tekutinu)? "

„... Skutečně nevíš, co ty (věci)

Co je nanejvýš podivné - termín *Pán celé země* zde z jakéhosi důvodu **nebyl** zaměněn za jinak všudypřítomný pojem Jehova! Co se děje? A proč, probůh, vypadají „pomazání“ jako svazky a chomáče, do kterých vede potrubí?!

Maže se olejem. Zbožštěná technika, v mnoha (doložitelných!) případech personifikovaná do poslušných, Pánu sloužících cherubím, potřebovala své. Kovové části strojů musí být chráněny před vlhkem. Motory a ložiska si bez pravidelného mazání vůbec neumíme představit.

které zdánlivě „žije, chodí, dýchá a mluví“ (vydává jakýsi zvuk), vzbuzovalo podstatně větší respekt než samotná posádka nebo obsluha.

Tři překlady z různých zdrojových textů a jeden obrázek, který shrnuje vše, co se v nich můžeme dočíst.

„Zachariáš“ nám *doslova polopatě podává všechno, co potřebujeme vědět*, dokonce dvakrát a pokaždé užívá jiných slov k přirovnání. Chce to jen umět se dívat.

Rekapitulujme si ještě jednou význam

- **konev olejná** - kónická nádoba podobná amfoře (se špičatým víkem - kabina s *namontovaným krytem*);

- **oko její, přehlédající všecku zem** - průzor kabiny;

- **Pán celé země**-jak jinak pojmenovat něco, co shora „vidí“, nebo z čeho lze vidět, respektive *přehlédnout celou Zemi z oběžné dráhy* - pohled, který všichni známe z televize;

- **sedm lamp** - výstupků po obvodu štítu
sedm nálevek - trubic, které z nich

To vše znovu popisuje objekt na kresbě (strana 229)!

Štít startující lodě na obrázku 11 lemuje *sedm podivných výstupků s trubicemi*, které považují za elektrody vysokého napětí. Po *obvodu* jich je celkem dvanáct! Na *dvourozměrném nárysu* samozřejmě vidíme jen *sedm*. Závěr: „Zachariáš“ viděl popisovanou loď ve *smontovaném stavu jen* na obrázku. Všechno je tedy, podobně jako v pyramidových textech, popisováno dvakrát s užitím jiných přirovnání! Někdo **chtěl**, aby se to všechno doneslo až k těm, kteří nevědí!

„přiskřípnutých“ bůžků. Přesně tyto útvary popisuje „Zachariáš“ jako „olivy“, ze kterých vyvěrá (tryská) „zlatý olej“. Některé překlady dokonce hovoří o dvojitém palivovém potrubí.

To, co Zachariáš neviděl v reálu (bdělém „snu“), se mu kdosi snažil vysvětlit pomocí nákresu. Pochopil natolik, že *nepoužil pojmu cherubím*. Všechno nasvědčuje tomu, že si s „andělem“ povídali hezky dlouho. Ten zřejmě zjistil, že hovoří s výjimečným člověkem a pokusil se mu vysvětlit některé detaily. Žel - pozdější kopisté (nebo naši překladatelé?) měli pro technický popis jen málo

lagašský Girsu (**asi -2270**), **to je tisíc tři sta let před králem Šalomounem!**

Rozdíly v překladech rozhodně *nejsou bezvýznamné*. Mezi soubory textů přeložených do latiny a soubory, ze kterých vznikla řecká bible, je místy dost podstatný rozdíl. Překladaři použité sady podkladů se od sebe v mnohém liší.

Teprve se znalostí *účelu* popisovaných věcí a činností je možné odhadnout, který text se více blíží originálu.

Zkušenosti získané při psaní předchozí

V některých verzích najdeme jiné, většinou teologicky ovlivněné výklady. Ale i ty nezdřídka obsahují cenné logické doplňky a útržky originálního znění. Bezradní interpretátoři tato místa prostě ponechali v původním stavu. Texty proroků jsou proto doslova nabití extrémami.

(Takové kapitoly mají většinou v úvodu předsunutý text, který chce čtenáři předem vsugerovat, co si má myslet. Někdy je to doslova k popukání...)

křídly, najdeme na jediném vyobrazení (obr. 20, dole).

NAR

Okó Ré je v atmosféře létající stroj, poháněný náporovým tryskovým motorem. Pohonná jednotka měla vícestupňový lícovitý difuzér, spalovací komoru se zapalováním, do které bylo vstřikováno palivo a výstupní trysku.

Stroje, jejichž motory neobsahují jedinou rotující součástku, mohou dosáhnout velmi vysokých rychlostí. Jejich jedinou nevýhodou

nastartovat. Motor tohoto typu poháněl německou V-1.

Stíhací letoun s náporovým motorem zkoušel roku 1947 francouzský konstruktér *Leduc*.

Letadlo typového označení LEDUC 010-01, dosahovalo rychlosti 900 km/h. *Výkon motoru LEDUC: 15,7 kN (1600 kp); rozpětí křídel: 10,5 m; délka: 10,25 m.*

Prototyp, *vážící* i s palivem 3000 kg, byl vynášen pod trupem jiného letadla. Po odpoutání od nosiče se během střemhlavého

schopnost, danou minimálním rozpětím pracovního režimu motoru, a neschopnost samostatného startu. Armáda měla vyšší požadavky a Ledukův projekt se neprosadil proti *Mirage* firmy Dassault. Pro přímý kontinuální let z místa na místo bylo toto letadlo docela vhodné.

V indické *Kalidase* je popsán 2800 km dlouhý let Ráмова *vimanu* z Indie na Srí Lanku (Cejlon). Zajímavý byl zejména jeho způsob letu -pilot vyvedl stroj vysoko nad mraky, nato opět klesal a znovu nabral výšku..• Je docela možné, že i tento stroj používal pánevé turbojetové motory, pilot

Teď je ovšem jasné, *proč* se setkal farao s Atenovým synem v podzemních prostorách Duatu. Cestující, „vtělený“ v pyramidových textech do faraa, použil - k cestě *do prostoru mimo atmosféru* - loď na „Seto-vých křídlech“ (poháněnou *raketovými motory*), zatímco jeden z „bohů“, který právě přistál na Zemi, čekal na „*oko Ré*“ - stroj poháněný náporovým tryskovým motorem, ježž užíval, jak bychom dnes řekli: „výklopných křídel typu Osiris“.

Oba stroje byly postupně odstartovány stejným katapultem, i když samozřejmě každým jiným. „Oko Ré“ muselo dosáhnout ier

Ke startům by v podstatě stačilo letiště vybavené katapultem - vodící drážkou osazenou lineárním motorem, aby letadlo ještě na zemi dosáhlo potřebného startovního zrychlení.

Tato pasáž obsahuje ještě jedno velmi významné sdělení: přítomnost Atenova syna je dokladem toho, že jde o původní a později mytologizovanou reportáž! Nelze očekávat, že by dotyčná osoba, která se zde zdržovala náhodou a nikde jinde se v egyptské mytologii znovu neobjevuje, zde čekala na každou „duši“ libovolného adepta na cestu do záhrobí!

nich, *a nebyl to zrovna šťastný výběr*, se stal symbolem *Ancient Astronaut Society* - Archeoastronautické asociace.)

Ale nejen v Jižní Americe!

Podle popisu vzdušného souboje Setha a Hora létal Horus, jehož erbovním ptákem byl sokol, na stroji zvaném „*NAR*” - „ohnivý sloup”. Je vyobrazen jako křídly vybavený válec bez ocasních křídel a směrovky. Podívejme se ještě jednou na stylizovaný obrázek, zřejmě jediný, který se zachoval (obr. 20).

Z popisu průběhu souboje se dovídáme, že poté, *kdy byl zasažen paprskem ze Sethova letadla, přišel Horův „nar“ o jedno oko*. Horus pak k dalšímu boji musel použít jiný stroj, velmi záhadný „Raův disk“.

Je škoda, že pro popis Sethova „přibližovadla“ nezbylo v historii, zaznamenané Horovými příznivci, místo.

O tom, jak vypadal ve skutečnosti a kdo vlastně byl Seth, se můžete dočíst v příští knize,

Prohlédneme-li si *obrázek naru* opravdu

je tryskové letadlo, aerodynamicky i stylově velmi moderní koncepce.

- Má dvě paralelně umístěné pohonné jednotky, jejichž opláštění tvoří trup stroje. Takzvané „oči“ jsou evidentně difuzéry *-sací otvory motoru*.

- Domnělé „paprsky“ před přídílí **znázorňují proudění nasávaného vzduchu!** S největší pravděpodobností jde o náporové reaktivní motory.

Klapkami nasávacích otvorů prošlehávaly plameny ze spalovacích komor a... „... oči

Při vzdušném souboji došlo k vyřazení jednoho z motorů {...jedno „oko“ osleplo...}.

Horos - Sokol - tehdy musel přistát a přesedlat na jiný stroj.

Nazca

Toto téma už vyplnilo celé knihy, jejichž autoři si pohrávali s myšlenkou, že by snad mohla být prehistorickým letišťem.

Jeho zřizovatelé planinu velmi pracným způsobem odvodnili (místo aby ji využili jako zemědělskou půdu). Zdá se, že opatření platilo zejména *dvěma rovnoběžným trapézovým drahám*, které složitá podzemní kanalizace chrání před zaplavením občas rozvodněnou řekou *Ingenio*. Dráhy vybíhající do úzkých „nudliček“ byly v minulosti (právě v místech zúžení) vybaveny startovacími katapulty.

Letadlo bylo urychleno tak, aby naskočil motor. Výfukové plyny stoupajících strojů odvály z exponovaných míst vrstvu tmavších minerálů pokrývajících povrch pouště

Linie na planině Nazca patří k lokálnímu naváděcímu a přibližovacímu systému samotného letiště. Rozsáhlý *system naváděcích znaků a linií* byl nepostradatelný: stroje poháněné náporovým motorem *při přistání plachtí*. Musí spolehlivě *dosednout na první pokus* (stejně jako space shuttle), protože opětovné nastartování tohoto typu motoru je (vzhledem k nízké rychlosti, potřebné k bezpečnému dosednutí na přistávací plochu) nemožné!

K orientačním znakům širší sítě patří například známý *andský „trojzubec“*, který pravděpodobně byl pouze jedním ze symbolů

K tomuto velmi významnému znaku se ještě vrátíme.

Ostatní, zejména tolik obdivované obrázky ptáků, zvířat a hmyzu údajně mohly být pozdějšími napodobeninami, vytvořenými místním obyvatelstvem. Podle některých názorů sloužily k „přilákání“, nebo naopak zastrašení bohů. Tomu moc nevěřím. Jsou tak jako naváděcí linie dílem „stejně ruky“.

Obrazce, prozrazující znalost fraktálu, se totiž přesností vyměření vyrovnají známým (samozřejmě jen těm pravým!) kruhům v obilí. O těch dnes víme málo, ale jedno už je

nudila, a my si nad tím zbytečně lámeme hlavu. Možná opravdu existovaly letky *Kondor*, *Kolibřík* nebo jakýsi *Klub létajících opičáků*... Jak to máme vědět? Cizí nám to v žádném případě není. (Obdobou je pojmenování bojových letek za II. světové války nebo názvy malých leteckých společností a podobně.) Tak.

Toto je výchozí situace, a ať někdo zkusí *seriózním způsobem* (prosím jen ne nějakým dalším paskvilním kalendářním nebo jiným kultem!) toto tvrzení vyvrátit.

Pro badatele činné v poli" se otevírá

- Byla zbývající technická infrastruktura letiště i zde skryta v podzemí? Jaké tajemství se skrývá *hluboko* od povrchem pouště?

- Sloužila údajně až stovky kilometrů dlouhá síť megality vyložených podzemních kanálů (popsaných E. von Dánikenem) jen odvodnění, nebo současně i rozvodu energetických kabelů? Kde vystupovaly na povrch?

- Byla energie, potřebná k provozu letiště a výrobě paliva, i zde získávána přeměnou ze statického náboje, jehož potenciál je nejsilnější v suchém pouštním vzduchu (viz násle-

- Jsou někde v okolí letiště stopy po ničivých a vše zahlazujících silách jako na Sinaji, nad Cuzcem a podobně?

Koho nebo co představují podivné, pod dolmeny umístěné sochy „na-zkánské kultury“? Chtějí snad naznačit, že „bohové“ sídlili v podzemí, v chodbách „pod kamenem“?

Zde se prozatím stále pátralo jen na povrchu. Ale všechny linie a obrázky jsou jen průvodním projevem mnohem rozsáhlejší činnosti. Je bezpodmínečně nutné nasadit podzemní radar a podívat se do hloubky „odvodňovacího systému“ zejména okolí

Pokud bude takový nebo podobný systém pro transport materiálu na oběžnou dráhu loděmi na „Sethových křídlech“ vypouštěných lineárními katapulty někdy uskutečněn, pak vezte, že všechny v textu uvedené principy, včetně dalších, v této knize z určitých důvodů nezveřejněných údajů, nelze patentovat!

Vládcí dvou věží

Záhada „jaguáří stély“. Dva sloupy. Šalomounův chrám. Rozměry prvního chrámu. Atmosférická elektřina. Chrámy? Kosmická energie. Elektronky a magneto—x-dynamika. Fotony, kvanty a slunovrat. Jeruzalémské elektronové dělo. Klíčem je archa úmluvy! Zesilovač. Ladění. Ověřovací zkouška. Létaující král. Čerpací stanice Jeruzalém. Skrytý odkaz bohů. Opomíjená energie. Stroje na počasí? Krystaly Velké pyr-

Nutnost zachovat si orientaci v nepřehledném množství materiálů a indicií vyžaduje neustálou kontrolu správnosti zařazení. Tak se stává, že známý obrázek nebo stokrát viděná fotografie znenadání odhalí dosud nepochopený význam a logický smysl. Totéž platí i o mnohokrát přečtených textech.

Lidská paměť je potměšilá. Někdy nás (mne v případě telefonních čísel) žalostně nechává na holičkách a jindy, naprosto nečekaně, spojí do logického celku zdánlivě nesouvisející indicie, načtené kdysi před léty. Jako by cosi čekalo na jediný chybějící

architektonických prvků a symbolů, užívaných ve všech koutech světa:

Prokazatelně věkovitá symbolika se zažila natolik, že si v podobě stylizovaných ozdobných prvků našla cestu i do architektury dneška. Je to prvek tak všední, že se nad ním už nikdo nepozastaví. Mám na mysli párek věží nebo sloupů, jež zdaleka nelemují jen dveře, brány a vchody chrámů. Jsou takřka všude. Odkud pochází prapůvodní předloha?

Souvislé propojení obrazovými a logickými indiciemi se vtlouкло úplně nečekaně

potřebuji. Asi v tom mám binec. Ale co. Pořádek prý mají pitomci, inteligentní člověk zvládne i chaos...

Vpadnout do následujícího tématu bez úvodu by u méně informovaných čtenářů mohlo vyvolat zmatek. Bude lepší vzít všechno pěkně po řadě, i když znalci se možná budou chvíli nudit. Možná...

Záhada "jaguáří stély"

Najednou se mi ocitla v ruce její kresba. Než jsem ji napůl mechanicky založil tam, kam jsem se domníval, že patří, povšiml jsem si něčeho, co mi dosud ucházelo. Stéla (na obrázku vlevo) je rozdělena do sedmi „poschodí“!

Sáhl jsem do knihovny po knize *Indiáni bez to-mahavků* a nalistoval příslušnou pasáž. Až později mi došlo, že právě stylizovaný obrázek Raimondi-ho stély je použit ke grafické výzdobě vnitřní obálky Stinglovy knihy. Omen? Když si uvědomím, co následovalo, nepochybně. (Ale o tom je opravdu až ta další kniha, sem by se to tématicky

myšlení, vidím v Raimondiho stéle sice *odcizené, ale přesné stylizované schematické znázornění fází startu z tunelu lineárního motoru*. Nepřeháním. Jsou zde i detaily, které naprosto zapadají do předchozích úvah.

Zřetelně rozeznáme uspořádání do sedmi základních sekcí, z nichž na každou stranu ústí vždy jakási „berla“, připomínající známý egyptský symbol. K těmto útvarům směřují hlavy dlouhých hadů. Plazi propojují i jednotlivé bloky. Vše je naprosto symetrické a celek se dá technicky interpretovat jako *schéma elektrického zapojení*

žezlům podobné sloupy. Je s nimi dokonce propojena. Zcela nahoře je *symbol propletených hadů!*

A právě zde je skryta další indicie.

Představme si start rakety z Duatu nebo Gir-šu. Lod' vylétá z ústí tunelu - silný záblesk, zahřmění a posléze, až ve velké výšce, se odehrálo úchvatné divadlo.

Čtyři temně hučící raketové motory, nesoucí zlatě zářící „nebeskou komoru bohů“, kreslily na obloze sluncem prozářené *kondenzační pruhy*. Těleso se mírně

Z logiky dosavadních technických interpretací zařízení kosmodromů Návštěvníků lze vyvodit následující možnosti:

- „*zuby jaguára*“ v centru motivu (kolem osy stély), kde připomínají jakési bizarní zdrhovadlo, symbolizují sršící *elektrické výboje*. Záblesky, které „koušou“ -jsou nebezpečné jako blyštivé špičáky obávané šelmy.

- podivná „*žezla*“, která „jaguáří

muž“ (jak tuto *alegorickou postavu* pojmenovali fachidiocii propadlí amerikanisté)

Veškeré dosud sesbírané poznatky tvoří cosi jako šipku, naznačující určitý směr. Máme tu mimo jiné i další, těžko vyvratitelné svědectví o *kulturním mostě mezi „ starým ” a „ novým ” světem*. Nejsm lingvista ani archeolog nebo amerikanista, dokonce ani jiný *-log*, či *-ista*. Ale právě proto se nespokojím s nějakými v učebnici nalistovanými termíny a oficiálním vysvětlením. Musím na to jít od trochu jiného lesa.

Odhlédněme od výrazných prvků zla, provázejících krvavý jaguáří kult jihoamerických úpadkových civilizací.

E.B.E. To je jiný, rámeček této knihy přesahující problém. Věnujme se technickým artefaktům, ať už tato technika sloužila komukoli.

I když se se vám to možná bude zdát divné, pro vysvětlení záhady dvou sloupů si zajdeme ke slavnému biblickému králi. Ten, před mnoha staletími, vystavěl v Jeruzalémě za pomoci jakýchsi „bohů“ technický zázrak, maskovaný jako chrám. Nesmysl? Kdeže.

Opřeme se o pořádný kus stabilní mědi a kanonizovaný, a tudíž nezpochybnitelný biblický text

který, ve srovnání s egyptskými a babylonskými panovníky, byl úplný chud'as.

Utrousil ironickou poznámku o tom, že královský palác byl daleko větší než slovný chrám. Poukazuje na jeho rozměry, které byly ve srovnání s chrámy egyptských bohů opravdu miniaturní. Jenomže kvantita není kvalita.

Nebylo to samo sebou. Ono to mělo velmi pádný důvod. Shrňme si všechno, co může technik vyčíst z běžně dostupných popisů. (Omlouvám se, pokud mi něco ušlo.)

překládán jako: *Jahve dává sílu {moc}*.
Název druhého, *Boas*, znamená: *ten, v němž sídlí síla {moc}*.

- Víme, že při slavnostním zasvěcení chrámu se opakoval na jiném místě bible popsany úkaz - zapálení oběti přeskokem mohutného elektrického výboje (blesku). Tentokrát ne mezi „Slávou Hospodinovou“ a oltářem (M.III. 9.24). K výboji došlo *mezi oltářem a sloupy!* (Par.II.7. 1)

- Ze silného, pryskyřicí prosyceného dřeva zhotovené a *ryzím zlatem oboustranně natážené* přenázkv stran a podlaha hlavní

Masa kovu vnějšího obložení byla vodivě spojena se sběrači atmosférické elektřiny. Hřeben a okraje obrovské střechy lemovaly *zubaté* lišty z pozlaceného kovu, uzemněné ve vodních cisternách (zdroj: *Kebrā Negest*). Prokop Diviš budiž pozdraven...

- Plošina, na níž stál chrám, včetně nádvoří, byla perfektně izolována několika vrstvami kamenných bloků, proložených mohutnými cedrovými trámy. To zajišťovalo i flexibilitu základů stavby v případě tehdy zřejmě častějších zemětřesení.

Některé prameny uvádějí, že pozemek byl

obleku; jakési přenosné *Faradayově kleci*, období ochranného oblečení dnešních techniků pracujících na vysokonapěťových zařízeních. Podrobný popis najdete v Exodu (M.11.28. 1 až 38).

- Krátce poté, kdy byl chrám uveden do provozu, kněží zcela nedůstojně utekli; nemohli „sloužiti“, protože ho „začal naplňovat Hospodinův oblak“ (Král.I. 8.10 a 11 a Par. II. 5.13 a 14). To pro začátek postačí.

Je všechno jen náhoda?

Vzhledem k tomu, že se neustále opakují

Podívejme se na věc z čistě technické stránky.

- Proč byla většina center starověkých kultur na severní polokouli *zakládána podél a na {dnešní!} 30. rovnoběžce?* Z kultovních astronomických důvodů?

- Jaký smysl má *orientace vchodů, a tím i vnitřních komor chrámových staveb na východ slunce v den rovnodennosti nebo slunovratu?*

- Proč byly stavby sumerských chrámů po generace urputně obnovovány na stejných

- Stála na počátku kultovní tradice dřívější *nutnost? Jaká a od kdy?*

- Může mít orientace na konkrétní pozici východu Slunce v určité uroční dobu významný *vliv na provozování nějaké neznámé technologie?* (Viz Gudeův Girsu.)

- Využívala jakási technologie interakce mezi slunečními a zemskými gravitačními, elektromagnetickými, magnetickými nebo jinými silami?

- Jakému účelu sloužila v sumerských a biblických textech často podrobně pop-

kteroukoli exaktní vědu, například matematiku, označit za kult dnešních fyziků!

Oříšky jsou k tomu, aby se louskaly. Jenže - není zájem. Domněle zaostalý starověk byl a je hřištěm, vyhraženým týmům mumie vykopávajících archeologů, za nimi paběrkujícím „historikům“ a zástupu fanoušků „historických“ románů.

Škoda. Mumifikovanou techniku by nikdo z nich nikdy nehledal ani nepoznal. Dokážeme si, že skutečnost daleko předčí veškerou fantazii...

Dva sloupy

Klíč k neuvěřitelně účinné technologii sloužící k získávání energie je skryt v *architektuře!*

Dvojice jakýchsi „májky“ připomínajících sloupů nebo liliemi či zubatým cimbuřím zdobených věží najdeme už na nejranějších sumerských vyobrazeních (obr. 22, na protější straně). Ukážeme si, že původně byly velmi důležitou součástí rafinovaného

nikde na světě neexistuje chrám nebo chrámový komplex, kde bychom se s ní, ať už ve formě páru sloupů, věží nebo obelisků ne-setkali. Na počátku ale bylo všechno jinak.

Podivné chrámy, spojované s úkazy provázenými „božím ohněm“ (o jehož fyzikálním charakteru není pochyb), nebo „chrámy“, kolem nichž se hemžili létající bohové, si přímo vynucují odpověď na otázku:

Skrývá se v architektuře těchto staveb jakási dosud přehlížená informace o tom, jak získat efektivním způsobem levnou energii?

geometrické seskupení naprosto primitivních součástí.

Nelze se nepozastavit nad tím, kolik badatelů (i „nekonformních“) neumí překonat magickou hranici zažitého způsobu myšlení.

obr. 22

Při všech snahách o nové výklady smyslu snažení dávných „bohů“, jimž jsou na druhou stranu ochotni přiznat schopnost cestovat v kosmických lodích přinejmenším od planety k planetě, se zaplétají do naprosto zmatečných úvah o vyznávání „kalendářních

když si to za nic na světě nepřipustí, plují při vší nekonformitě na stejné lodi. (Užitý výraz není tak hanlivý, jak zní. *Fachidiotbývá* fantastickým odborníkem ve svém oboru. Trpí jen jedním neduhem - při vší odbornosti nevidí *souvislosti*.)

Prohlásit, že se Sumerové vyznali v astronomii, ba dokonce, že měli znalosti, které se v mnohém vyrovnají poznatkům moderní vědy, byla kdysi obrovská, přímo revoluční troufalost. Dnes je to v zasvěcených kruzích bráno jako nesporný fakt.

Problém nastal až tehdy když na zák-

nápisem Astronomie, zatímco odpůrci je nadále nechávají v tichosti zmizet pod kobercem.

Pokud se „nečinu“ zmizení doličných předmětů dopustí akademik, je to pochopitelné - nemůže a neumí jinak. Badatelé, kteří tvrdí, že hledají historickou pravdu, si takový luxus dovolit nemohou.

Časy a přístupy se mění jen zdánlivě.
Nevěříte?

„Dnešní dějepisci jsou většinou muži velmi učení; spíše se obávají, že by se mohli

Je docela v pořádku, že za dnešní chvátavé a překotné doby má celá třída mužů oddaných své vědě tak vysoké ponětí o jemné přesnosti. Ale tato vysoká měřítko podrobné správnosti nám nedávají pražád-nou naději, že najdeme u dějepisců, čeho hledáme. Pro ně by to nebyla úloho přit-ažlivá, nýbrž kormoutivá.

U nich musíme spíše hledati nahro-maděný materiál nežli seskupené a uspořádané výsledky. Podávají nám nyní v četných svazcích, psaných mnohými odborníky s různých stanovisek a s příjem-nou rozmanitostí duchu i úmyslů veliká a

anglického; Dr. Ot. Štorch - Marien, Praha 1936)

Nikdo, kdo se ztotožňuje s myšlenkou, že lidstvo bylo vytvořeno „bohy“ - astronauty příšlymi odněkud z prostoru - přece nemůže jedním dechem tvrdit, že tyto v kosmických lodích (podle nich mnohdy mezihvězdných) létající bytosti měřily přesný čas slunečními, přesýpacími nebo vodními hodinami.

Je nesmyslné předpokládat, že natolik technicky vyspělé bytosti budou měřit úhlovou výšku hvězd nad horizontem pomocí nřihledítek z kravských rohů nřinevněných

Ne. Nesmějte se. To jsou neustále omílané, opravdu vážně míněné a zveřejňované argumenty!

Co na tom, že (a už pár set let!) stačí použít obyčejný sextant nebo te-odolit, hodinky a buzolu, abychom mohli kdekoli určit, ve kterém místě vyjde Slunce v den slunovratu. Prehistoričtí *astronauti* z tohoto důvodu stavěli obrovské chrámy a computerová zařízení typu Stonehenge. Tak stojí psáno...

Chtěl bych opravdu vidět zařízení, která na palubách svých kosmických lodí užívali k

názory, které jsem na toto téma přečetl, měla by jen tato kapitola asi čtyři sta stran. Jeden výklad lepší než druhý. A *všechny, bez rozdílu*, jsou kalendářně-astronomické!

Mezi nimi jsou i takové perly jako „zdvojený pilíř slunečních hodin“. To nemá chybu! Stín jednoho z totožných obelisků nestačil k tomu, aby na příslušné škále současně ukazoval čas a měsíc v roce! Astronomická pozorování holt vyžadují křížovou kontrolu... (Příslušné stupnice, ani náznaky potvrzující uvedenou funkci, nebyly *kolempárových obelisků* nikde nalezeny.) Teď ale vážně Dřívější Egypťané používali pro náročné

Je možné, že výrazy *Jachin* a *Techen* jsou odvozeny od akkadského *Chunnu* - „*správně postavit*“ nebo „*rozsvítit světlo*“, či „*zapálit oheň*“. Výraz *Chunnu* má zřejmě kořen v sumerském výrazu *GUNNU*, který má dva významy: „*denní světlo*“ a „*trubice*“ (Sitchin).

Původní piktogram (obr. 22, střed) zvětňující tyto „svíčky“ je skutečně nanejvýš podivuhodný!

Gudea, který v areálu Ningirsu vztyčil *sedm* takových sloupů (*tři páry*, a jeden stojící na konci prodloužené severovýchodní osy schodiště *zikkuratu*) jim říkal *NE RII - svíce*

astronomickým pozorováním odsouzenou, sestavu „Stonehenge na Eufratu“...

Přenesme se od v čase velmi vzdálených Sumerů zpět k našemu Šalomounovi do starozákonního Jeruzaléma. Vysvětlení celé řady záhad se totiž skrývá ve stavebních plánech tamějšího prvního chrámu.

Šalomounův chrám

Popis stavby, zbudované zřejmě někdy

Tyřan *Huram-Abi* (Chíram), pod jehoř dozorem pracovali všichni řemeslníci i ti, kteří vyrobili veřkeré kovové prvky a obřadní náčiní. To je opravdu zajímavá paralela k „bořskému kováři“, jehoř dali bohové o 1300 let dřívě k dispozici králi Gudeovi.

(V této souvislosti by asi bylo chybou přehlédnout, že právě tento Chíram, *„Hiram“*, kovář a všestranný architekt, je podle legendy *zakladatelem svobodného zednářství!* Tatáž legenda uvádí, že ho zabili jeho tři tovaryři; nechtěl jim prozradit svou *mistrovskou formuli...!*)

statickou elektřinu. Nové poznatky mne nutí, abych se poopravil: *statická elektřina hraje vzhledem k funkci a účelu zařízení velmi důležitou, nicméně jen doplňkovou roli.*

Je nesporné, že stánek i chrám, který byl díky podstatně větším dimenzím mnohem účinnější, měly stejný účel a funkci. Postupně si popíšeme účel jednotlivých stavebních prvků.

Abychom si udělali představu o rozměrech Jeruzalémského chrámu (rozměry budovy a ohrazení jsou udávány ve starých „velkých“ loktech) uvedeme si pro orientaci tehdy

771/976

1 *velký loket* (starý) = $7/6$ obyčejného
lokte = **58,3** cm

1 špan = $1/2$ lokte = 25 cm

1 dlaň = $1/3$ španu = 8,3 cm ($1/6$ lokte)

1 prst = $1/4$ dlaně = 2 cm ($1/24$ lokte)

1 prut = 6 loktů = 3 m

1 stadion = 200 m

Duté míry (přibližný objem): lkor (lo
gomerů) = 360 l

1 gomer = 3,6 l

1 kab = 2 l

1 log = 0,5 l

Váhy (přibližně):

1 talent = 59 kg (60 min)

1 mina = 60 a později 50 lotů = zhruba 1 kg

1 lot = 16 gramů (zhruba)

Plotidla (váhy u kováčů):

1 lot stříbra = 14,5 g; 1 mina stříbra = asi
725 g

1 talent stříbra = 43,5 kg

Rozměry prvního chrámu

Hned úvodem narazíme na jednu z mnoha neshod v biblických textech. Existují *dva* popisy chrámu a jeho vybavení. Liší se především rozměry. Podívejme se napřed na záznam ve druhé knize Letopisů (Par. II. 3).

Svatyně (*Dvir-* překládám jako "místo, které hovoří") zaujímal celou šířku o stejné délce a výšce (20 loktů). Byla tak krychlí o hraně 11,6 x 11,6 x 11,6 m. Dovnitř byla vestavěna dřevěná místnost, jejíž stěny byly *oboustranně* obloženy zlatem. Z dalšího popisu vysvítá, že základní míry platí pro *unitřní rozměry* obvodových stěn vestavby. Tloušťku dřevěných stěn neznáme.

Místnost před svatyní (*Hechal* - ze sumerského *E. GAL* - „velký dům; dóm“) měla stejný půdorys. Byla rovněž vytáflována cypřišovým dřevem, potaženým zlatem. Její stěny zdobily „květinové řetězy“ drabá ke

Zbytek prostoru zabírala předsíň (*Ulam* - sumersky *ulammu*).

Kniha Králů (I. 6.2) naproti tomu uvádí výšku vstupní haly 30 loktů a délku přední místnosti 40 loktů. To by asi odpovídalo zvětšeným proporcím stánku úmluvy.

Je v tom trochu zmatek, ale rozměry největšího svatostánku, Dviru, se opět shodují. Co bylo nahoře nad svatyní - nadbývá deset loktů - nám kniha Králů tají.

V popisu svatyně je v Kronice II. další zvláštnost. *Jako délka je uvedena šířka*

ne podélně, jak se všeobecně předpokládá?
To není jedno!

Navíc, na rozdíl od vstupní a střední části chrámu, je zde zmínka o jakýchsi „horních místnostech nad svatyní“, se stěnami potaženými zlatem. Jak jinak.

Tímto kovem se opravdu nešetřilo. Jen k *oboustrannému pozlacení* dřevěných přepážek, podlah a stropů Dviru, svatyně ve které stála archa, bylo použito 600 talentů zlata. 29 400 kilogramů!

Pan Wells asi bibli moc dobře nečetl...

zde držely zlaté pláty na stěnách těžké zlaté hřeby.

Na staveništi bylo *přísně zakázáno používat jakékoli železo*, včetně železných nástrojů (Král. I. 6. 7)! Jak později uvidíme, toto nařízení nebylo samoúčelné. *Jakýkoli ve stavbě zapomenutý železný předmět mohl velmi vážně narušit výsledný efekt díla...*

Ve svatyni byli vztyčeni dva pozlacení *cherubíni* z olivového dřeva, s křídly o rozpětí 580 cm. Stáli tak, že se jedním křídlem dotýkali stěny a druhým křídla toho druhého (rozdělení stěn je tedy 11,6 m!)

těchto válců byla čtyři prsty (8 cm) a obvod 12 loktů. (Po rekonstrukci se vzhledem k ostatním rozměrům přikláním k názoru, že správný bude údaj v Knize králů, udávající rozumnou výšku 15 loktů. Ale mohu se mýlit.)

Sloupy byly nahoře ukončeny pět loktů vysokými, litými „makovicemi“. Ty obepínal jakýsi „závoj“ z kovového pletiva, zdobený „dvěma sty zlatými koulemi velikosti granátového jablka“. Byly uvnitř kovových klecí připevněny ve dvou řadách, a to tak, aby mezi nimi a výdutěmi kulových hlavíc byla pravidelná mezera

hrotem. Napodobeninu tohoto prvku najdeme i na pozdějších hlavicích řeckých sloupů. (Prohlédněte si teď ještě jednou obrázek Raimondiho stély (str. 254), nebo zkuste uhodnout, čím jsou *nahore* ukončena „žezla jaguářího muže“ z Chavínu!)

„Pravý sloup nazval Jachin (Jachim) a levý Boaz (Boas)“, praví bible.

Ze závěrů o účelu podzemních instalací sinajského Duatu a areálu lagašského Girsu vyplývá nutnost produkce značného množství energie. Některá z popisovaných staveb *musela sloužit jako elektrárna*

vyhodím do vzduchu. (Erra epos)

Nechali bohy uprchnout,

*nechali je píchnout před spalujícím
žárem.*

To, co sloužilo k letům kAnu, zničili,

*vymazali tvář tohoto místa, zničili je.
(Kedor-Laomer)*

Na nejvyšší horu (?) odešel Ninurta,

nesrovnatelných sedm hrůzu budících

*Zvedl ruku, **hora** byla roztráštěna,*

*pak vymetl i rovinu **u hory Nejvyšších;***

v lesích nezůstal jediný strom. (Erra epos)

Oběma místům vévodily obrovské zikkuraty. Podezření, že právě tyto umělé „hory bohů“ měly něco společného s výrobou energie, potřebné k dosažení kosmu, nepřímo potvrzuje už zmíněná biblická historie o babylonské věži.

Pokusím se odhalit princip, na kterém taková elektrárna pracovala Přitom vycházím

Atmosférická elektřina

Je nad slunce jasné, že Šalomounův chrám (stejně jako přenosný stánek úmluvy) jakýmsi způsobem využíval atmosférickou elektřinu. Obě konstrukce mají mnoho společných prvků. Jedním z nich jsou vnitřní prostory svatostánku, Dviru, sloužícího k uložení archy.

Oboustranné obložení stěn zlatými plechy, mezi nimiž je *dielektrická vrstva* pryskyřicí

obvodových zdí stavebního jádra. Z čelního pohledu proto vypadaly jako obrovské schody - výstupky, na kterých byly zavěšeny trámy dřevěných

vestaveb a ležely podlahové trámy bočních přístaveb (obr. 24). Předpokládám, že obdobně byly vestavěny i blíže nepopsané vnitřní místnosti nad svatyní.

obr. 24

Střecha, podle popisu v *Kebra Negest*, byla lemována zubatými kovovými lištami. Ty ovšem nesloužily jako ochrana před

kterou některé překlady degradovaly na pouhé „zlaté lemování“.

Svody, s možností uzemnění ve vodních cisternách, byly připojeny na vnější kovovou vrstvu obložení stěn místností.

Popsané zapálení obětí na oltáři v den „zasvěcení“ (kolaudace) chrámu „ohněm z nebe“ lze bez potíží vysvětlit vybitím náboje elektřiny, nashromážděného ve hmotě kondenzátorů a obou kovových sloupech.

Šalomoun, který v chrámu uložil Davidův poklad, si před zloději mohl být jistý. Ale

Z bible víme, že důležití řemeslníci byli vždy „importováni“. Měli Egypťští na své loupežné výpravě jednoho s sebou?

Zdá se, že to z jakéhosi důvodu nebylo nutné. Podle některých zdrojů odstranil *Jeremiáš* těsně před vpádem babylonských plenitelů z chrámu velmi podstatnou náležitost - *archu*. Ukryl prý ji na boží příkaz... To by ovšem znamenalo, že se Egypťané, kteří chrám vyplenili jako první, ani Babyloňané této relikvie vůbec nezmocnili!

Samotné použití v kondenzátorech

Můžete namítnout, že tak dlouhý výboj je možný jen v silně ionizovaném prostředí. Máte přirozeně pravdu. Prosím o malinké strpení, ono se to za chvíli vysvětlí.

Protože na rozdíl od historiků nezahrnuji všechny naše předky mezi pobloudilce, propadlé z palce vycucaným kultům a pověrám, začal jsem pátrat po hlubším smyslu věci. Bylo jasné, že za laciným efektem „metání blesků“ a grilováním hovězího na uzemněném stole nelze hledat hlavní důvod ke stavbě geniálního technického zařízení, kterým tento „chrám“ nepochybně byl.

Navíc zde byly, ne právě nepodstatné, přidružené efekty: případní nenechavci dostali na vědomí, že na poklady, v po čertech nebezpečné svatyni, bude nejlépe hned zapomenout - a Šalomoun se v očích svého národa neodvolatelně stal chráněncem Nejvyššího...

Chrám?

Mnoho významných „chrámových staveb“ mohlo plnit jakýsi účel jen na pečlivě vy-

odloučených místech (zikkuraty, pyramidy a podobně), se velmi často podílela řada specialistů, řemeslníků importovaných z cizích zemí.

Vydedukovali jsme, že pod velkým areálem, který s tak obrovským úsilím postavil; Gudea, se skrývala podzemní základna, sloužící ke kosmickým letům (včetně nutného zázemí).

To, co pilný sumerský král popsal jako lesklou kovovou výzdobu zik-kuratu, bylo ve skutečnosti *nedílnou součástí velmi účinného energetického zařízení schopného*

A jakou roli hrálo *dioritové* obložení? Sytily se desky kondenzátoru nábojem, dodávaným piezoelektrickými krystaly? Nahrazoval „světle modrý kámen obložení“ zesilovač? Co dodávalo základní impulsy?

Proto ta *důsledně vyžadovaná přesnost*, kvůli které byla normována každá cihla, a proto hned *tři páry* sloupů, které byly s největší pravděpodobností rovněž kovové (*Gunnu* - svíce - trubice - roura - světélkující dutý válec)?

Mám důvodné podezření, že na zdroje energie jako *Eninnu* v *Girsu* a „horu bohů“ v

Jakého, z čeho a jak? Uvedme si několik nejnovějších poznatků.

Kosmická energie

Nad zemskými póly teče nepřetržitý proud energetických částic směrem do atmosféry. Energie jejich toku se pohybuje mezi 0,1 až 1,0 W/m². Ve výškách mezi 600 až 800 km dochází k silným poruchám lokálních geomagnetických polí. Elektronů s energií kolem 10 keV vvolávají statický potenciál na

Co to vůbec je ten elektron?

Elektron je negativně nabitá elementární částice s nábojem $e = 4,803 \cdot 10^{10}$ elektrostatických jednotek (CGS).

CGS = $1,602 \cdot 10^{-19}$ C (elementární náboj, -*kvant*). Klidová hmotnost elektronu $m = 0,9108 \cdot 10^{-21}$ g. Elektrony tvoří obal atomu, složený z valenčních slupek, a jsou nositeli náboje a proudu, především v kovových vodičích. Tolik, velmi zjednodušeně, suchá teorie. Plyny rozžhavené na teplotu okolo $3000 \text{ }^\circ\text{C}$ nazýváme *plazmou*. Vysoká teplota

Prochází-li proud z plazmy uvolněných elektronů magnetickým polem, dochází k vychýlení směru jejich toku (polarizaci). Pokud do proudu žhavých plynů za póly magnetu vsuneme dvě elektrody, teče vodičem mezi nimi (použitelný) stejnosměrný proud. Elektroda umístěná u severního pólu magnetu je kladná.

Soustavu, fungující na popsaném principu, nazýváme *magneto-plazma-dynamický generátor* (MPDG).

Podobně (z magneto-hydro-dynamického generátoru MHDG) lze získávat elektrický

Proč tedy neodebírat přímo energii elektronů? Vždyť je jich všude plno. Tak jednoduché to zase není.

Elektrony odevzdávají energii až tehdy, jsou-li donuceny *proudit* (téct; určitým směrem. Proud elektronů v prostoru říkáme *elektromagnetické záření*. V elektronkách (například v televizní obrazovce) vystupuje z takzvané *katody*. Je to vlastně elektrickým proudem nažhavená tyčinka vhodného materiálu.

Zde je ale háček.

mnohem menší energii, než je ta, kterou musíme vložit, aby vůbec vznikl!

Tudy tedy cesta k získání energie nevede.

Fotony, kvanty a slunovrat

Elektromagnetické záření vzniká i spontánně - při rozpadu fotonů na *kvanty*. *Záření gama*, které tento jev provází, je prakticky všudypřítomné. Tento efekt, jako většina fyzikálních procesů, musí fungovat i

určité frekvenci mikrovln, *musí vznikat shluky elektronů - kvanty.*

Směr toku takto získaných paketů energie pak lze usměrnit vhodným, záporným nábojem nabitým zrcadlem a obláček energie zhustit do paprsku elektromagnetického záření. Tedy takzvanou *elektronovou lupou*, jejíž princip je základem každé televizní obrazovky.

Paprsek navíc může být přitahován vhodným protipólem-předmětem s opačným nábojem (například ke kovové mřížce), umístěným ve směru vzájemného polar-

Kdo si myslí, že teď jsem se svými vývody „v háji“, je na těžkém omylu. Právě naopak!

Jsme u konce dlouhého hledání!

Zde se skrývá původní příčina přísně dodržované podmínky orientace chrámů na východ Slunce. Na třicáté rovnoběžce, v ose probíhající ze severovýchodu na jihozápad.

Představíme-li si zeměkouli jako obrovský magnet, najdeme v optimální zemské šířce (dané nejlepším možným poměrem mezi vzdáleností geomagnetických pólů a linií

Musíme najít i *dynamický rovník* - pásmo s *největší intenzitou geomagnetického pole*. *Jelikož se tyto dvě čáry nikdy neseťkají* (Země není koule ale „geoid“), je třeba určit *linii, na které platí rozumný kompromis*.

V tom to vězí!

Zde, v určitém vymezeném pásmu, můžeme stavět nejúčinnější „pastičky na lapání elektronů“. Jistě už tušíte, že popisy *stánku úmluvy* a později Šalomounova chrámu *nejsou ničím jiným než detailními návody k jejich stavbě!*

Důvod přesného nasměrování je prozaický:

Orientace osy směrem k vycházejícímu Slunci v den *rovnodennosti* ~ doprostřed úsečky, vymezející zdánlivý pohyb Slunce na horizontu mezi obratníky - zajišťovala dobrou **střední účinnost** elektráren v průběhu celého roku.

Zdá se, že v době stavby mezopotamských zikkuratů, pyramid v *Gize* a mnoha jiných zařízení v místech, která dnes považujeme za centra starých civilizací se zemské magnetické nólvy

„Obřady zasvěcení“ - *kolaudační kontroly elektrických a izolačních vlastností* - všech *původních* „chrámů“, *postavených* *poblíž* *třicáté rovnoběžky*, *se naprosto logicky konaly v den jarní rovnodennosti*, *kdy se dala očekávat nejvyšší účinnost.*

Díky této okolnosti na ní - nebo v její těsné blízkosti - najdeme mimo jiné i pyramidy v Gize. Rovněž kosmická letiště, jako sinajský Duat a Gudeův komplex, ležela na této linii, vedoucí přes sumerské Eridu, přes Persepolis a Harappu až do tibetské Lhasy. A co

zřetelně vyznačena! Kolem této značky bezradně chodíme už pěkných pár století:

Přesně tímto směrem se totiž dívají oči velké egyptské záhady, zvané -Sfinx...

Další „záhada“ je za námi. Rychle se blížíme k rozuzlení několika (tentokrát *ryze technických*) záhad současně.

Jeruzalémské elektronové dělo

prostor krabicového kondenzátoru na kvantové elektromagnetické záření a vyslat ho žádaným směrem. Co k tomu potřebujeme?

1/Jiskřiště

2/ Oscilační jednotku, rozkmitávající vhodnou *kovovou membránu* na požadovanou frekvenci.

3/ Prostor, jehož tvar a velikost musí odpovídat frekvenci (dutinový rezonátor zamezující nežádoucím interferencím).

Srdcem je speciální zařízení - oscilátor. Ten produkuje *stabilní* elektromagnetické (nebo mechanické) vlnění *velmi vysoké frekvence*. Je složen z *kmitového obvodu* a z *budiče* (modulátoru), který udává a řídí kmitočty.

Klíčem je archa úmluvy!

V předešlé knize jsem mimo jiné vyslovil podezření, že v arše byl ukryt jakýsi komunikační modulátor. Kdo ví?

„Udělej skříň z nehnijícího dřeva; musíš ji potáhnout čistým zlatem a dovnitř vložit slovo Zákona, které jsem vlastnoručně zapsal... ”

*„ To nebeské uvnitř (ne v truhle, ale ve víku pod slitovnicí!), ta věc má nádhernou barvu a je to zázračná práce, podobná jaspisu, lesklé rudě, topasu, drahokamu, křišťálu a světlu, potěšuje oči a mate smysly, **udě-laná podle myšlenky Pána, a ne rukou lidského umělce.***

On sám z ní {archy) udělal místo, kde sídlí jeho nádherná ”

slávě králů"; originál byl napsán přibližně roku -850.)

Myslím, že i na tuto otázku existuje odpověď.

Áronův efod zdobilo *dvanáct vyjmenovaných drahokamů*. *Jejich přesne pořadí(!)* je uvedeno v bibli:

A vysadili jej (efod) čtyřmi řady kamení pořádkem:

sardius, topazius, smaragdus v řadu prvním;

A v čtvrtém řadu chrysolit, onychin a beryl,

*vložení a vsazení do zlata v **svém pořádku.***

(Mil. 39. 10 až 13)

Otázky pro odborníky:

Jaké jsou vlastnosti krystalických mřížek těchto kamenů? Mohly - po potřebné úpravě *a, seřazení v udávaném pořadí—* sloužit jako *piezoelektricky buzený krystalový násobič kmitočtu?*

topaz (8; kosočtverečná)

smaragd (7,5 - 8; šesterečná);

druhá řada:

tyrkys (5,6; trojklonná)

safír (9; klencová)

jaspis (6,5; kryptokrystalický)

třetí řada:

linkurius (hyacint?) (7,8; čtverečná)

chryzolit (6,5 - 7; kosočtverečná)

onyx (7; vláknitý křemen)

nefrit (5,6; jednoklonná).

leden piezoelektrický krystal byl umístěn v *sekundárním jiskřišti archy*, kde přeskakoval výboj vysokého napětí. Stalo se tak pokaždé, když

při dosažení určité kapacity kondenzátoru (zřejmě v interakci s dále popsanou „mřížkou“) došlo k výboji v *primárním jiskřišti-mezi „křídly che-rubim“*.

Oscilátor, *generující mechanické vlnění na velmi vysoké frekvenci*, byl sestaven jako násobič kmitočtu z řady piezoelektrických krystalů. Složený krystal, popsáný v Kebra Negest, byl zabudován do víka, pod kovovou rezonanční desku (slitek — „slitovnici“). (Toho, kdo namítne, že zlato je pro udávaný kmitočet příliš měkké, upozorňuji na skutečnost, že „primitivní předkové“ uměli dělat slitiny zlata a mědi. Podle některých amerikanistů dokonce ještě předtím, než se naučili dělat dokonalou keramiku... Viz Miloslav Stingl: *Indiáni bez tomahavků*; str. 163, odst. 2.)

membrány piezoelektrického reproduktoru. To vše s využitím *elektronové afinity* (stavu, za kterého se atomy s nenasycenými elektronovými obaly snaží nahromaděním elektronů vytvořit negativní ionty) kovové vrstvy na povrchu membrán (křídél).

(Zde je vysvětlení původu záhadné „choroby“, která se projevila, když archu ukořistili chudáci „Filištýni“. Popisované potíže - nádory, lupénce podobné kožní problémy, vypadávání vlasů, zvracení a smrt - od-povídají potížím, ke kterým dochází při dlouhodobém vystavení organismu vlivu vysokofrekvenčních vln (mikrovln!)

- Mikrovlny vyvolávaly spontánní koncentraci elektronového náboje v uzavřeném prostoru a elektronová lupa, stěny „svatyně“ nabité atmosférickou elektřinou, udávala směr jeho toku. (*Dvir- „místo, které hovoří“? Místo, kde je slyšet zvuk sršení výbojů! „...še-
pot, vycházející Z místa mezi křídly cher-
ubim... “; „... obláček neviditelné síly, **bůh,**
pohled do jehož tváře zabíjí...“.*)

U zlata se projeví pozorovatelný fotoelektrický jev při vlnové délce $\lambda < 260\text{nm}$, to je na frekvenci/ $> 1,15 \cdot 10^{15}\text{Hz}$, tedy v oblasti ultrafialového (UV), rentgen-

vypuzovány průzorem z rezonanční komory (svatyně), a to kolmo ke směru geomagnetických siločar – směrem k uzemněnému vnějšímu oltáři - anodě II.

Do cesty paprsku byly vestavěny čtyři nastavitelné, svislé kovové žaluzie, působící jako mřížka připojovaná přes jiskřiště k uzemnění napájení oscilátoru.

- Vnitřní prostor (Dvir) obou v bibli popsaných „svatyní“ tedy by) jakýmsi reproduktorem“ s nečlivo spočítanou rezon-

transformaci. Bylo zvoleno velmi „jednoduché“ řešení!

- *Membrány* („křídla“ obou velkých „cherubim“, zářiče, které byly **současně jiskňŠtĕm** pólů místnost obepínajícího kondenzátoru obrovské

kapacity) byly *rozkmitávány v rezonanci s vysokofrekvenčním vlněním, vycházejícím z plochy „křidel“ původních „cherubím“ - membrán spojených se „slitovnicí“, bezprostředně rozkmitávaných oscilátorem archy.*

by se v jinak perfektně odstíněném prostředí svatyně nenabíjel.

Výzva: Jak zněla tajná „mistrovská formule“, kterou znal pouze Chíram? Dojde k ní někdo výpočtem a bude ochoten své výsledky zveřejnit? (Spojení, prosím, navažte přes nakladatelství.)

Zesilovač

- Vnější stěna rezonanční komory

pětistranu neodráží záření přímo proti jiné ploše, ale vždy do

rohu...)

Pokovené stěny prostřední místnosti byly připojeny na příslušnou desku hlavního kondenzátoru. Negativní náboj stěn a na nich umístěných přestavitelných elektrod („palem a cherubínů“?) stlačil vysoce energetický svazek EMZ do paprsku, procházejícího osou chrámu. Ve směru zemské rotace, abychom byli přesní.

Prostora před hlavní svatyní tak měla

v tomto prostoru, přitom bylo strženo s sebou.

Skutečnost, že si rabující Egypťané z chrámu odnesli *sto velkých zlatých „štítů“* jen potvrzuje domněnku, že střední prostora sloužila jako

násobič elektronů!

(Nárazy elektronů primárního paprsku uvolňují z paralelně umístěných kovových elektrod velké množství dalších elektronů. Následkem je *posílení svazku elektromagnetického záření lavinovým efektem.*[Stánek

Obě prostory sloužily jako dvoustupňový zesilovač! (Podobné uspořádání má zesilovací elektronka.)

Vstupní síň (ullam) před zmíněnou žaluzií měla jiný účel.

Ladění

- Proměnná kapacita náboje obložení vzájemně elektricky oddělených stěn vstupní haly sloužila k *usměrnění (vychýlení) toku*

A/ Hrubě - dolad'ováním kapacity změnou masy vychylovací elektrody v závislosti na ročním období.

Princip: jedna z pokovených stěn vstupní haly možná byla vodivě připojena k měděným odlitkům býků, nesoucích na zádech „moře“ -obrovskou, vodou naplněnou nádrž. Pokud tyto masivní bloky kovu byly vzájemně odizolovány (každý odlitek zvlášť), mohlo jejich postupné připojování a odpojování v průběhu roku velmi dobře posloužit hrubému ladění.

Sloužila řada přibližně rovnádných as-

elektrodě) došlo k nežádoucímu přepětí, *vybil se nadbytečný potenciál mezi hlavicí a košem, který ji obepínal. (Kulovitý povrch vybíjecích elektrod, „jablek“, měl zabránit jejich opotřebení a nežádoucímu „sršení“ výbojů. Hlavice sloupů za nočního provozu zřejmě i tak slabě světélkovaly.) Pletivo košů bylo vodivě spojeno s kovovou deskou příslušné strany obložení předsíně.*

Zvýšený elektrický potenciál desky na straně přebytku paprsek „potlačil“ opačným směrem.

- Svazek elektronů byl na celé trase vys-

konstrukci zapomenuté železo mohlo způsobit katastrofu.

Proto ten přísný zákaz.

Otevřenou otázkou zůstává, *jaký vliv měla pravděpodobná přítomnost meteorického železa pod chrámem? Jak se projevuje dnes? Je zde měřitelná magnetická anomálie?*

- Proud polarizované energie procházel v optimálně doladěném úhlu a byl odchyťován sběrnými elektrodami - měděnými sloupy.

Vodiči napojenými na sběrné

separaci proudu elektronů (EMZ) využíval geomagnetické pole!

- Aby se kolem sběračů na střeše neustále obnovoval potřebný potenciál statické elektřiny, stoupal z „obětního oltáře“ (anody) na nádvoří sloup *kladnými částicemi nabitého ionizovaného horkého vzduchu*, smíšeného s párou a kouřem. „Obětiny“ byly navíc vydatně soleny!

Oltář likvidoval elektrodami nezachycený zbytek záření. Okruh se uzavřel... (Totožný princip byl využit i u stánku úmluvy.)

*A tak vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitřního domu, do svatyně svatých, pod křídla cherubínů. Nebo cherubínové měli roztažená křídla nad místem truhly, a přikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu. A **povy táhli sochorů, tak že vidíni byli koncové jejich z truhly, k předku svatyně svatých, vně však nebylo jich viděti.***

(Par. II. 5. 7 až 9)

...tedy oblak naplnil dům ten, dům Hospodinův. Tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak. nebo sláva Hos-

tyče, sloužící ke zkratování kondenzátoru (obr. 25), *zůstaly zasunuty do předních průvlaků* - nebyly vyjmuty úplně! Sloužily jako vodiče napájení kondenzátoru oscilátoru! Je rovněž zřejmé, že archa stála podélně, v symetriále chrámu. Její zářiče byly kolmo k asi dva metry širokým membránám velkých „cherubím“ umístěných mimo osu, po stranách truhly.

Zařízení bylo vypínáno zvenčí, a to buď uzemněním sběrných kolektorů a zkratováním, anebo prostým přerušením vodiče přivádějícího na kontakty - průvlaků po stranách archy, náboji zvenčí

Dlouho jsem si marně lámal hlavu nad účelem speciálního kadidla, užívaného levity při bohoslužbách. Teprve když se z archy vyklubal oscilátor, napájený *samonabíjecím kondenzátorem získávajícím energii přímo z atmosféry*, se mi konečně rozsvítilo. Ted' už jsem věděl, co hledat. A opravdu, je to velmi prosté.

V šestnácté kapitole třetí Mojžíšovy knihy (Leviticus) se dozvíme, jak a kdy směl kněz vcházet do svatyně. Tato pravidla byla přesně stanovena po nehodě, při níž zahynuli dva chlapci. Dostali se s kadidelnicemi nepříjemně blízko k kadidlu až do blízkosti sloupů

Bible událost komentuje záhadnými slovy, že se tak stane každému, kdo se pokusí „obětovat Hospodinu cizí oheň“ (M. III. 10. 2).

Co znamená pojem „cizí“ oheň? Čím se liší oheň v jedné kadidelnici od jiného ohně ve stejné kadidelnici, naplněné stejným kadidlem?

Po prostudování dále uvedeného postupu je jasné, že překlad měl znít: *Tak se stane každému, kdo bude zacházet s ohněm a kadidlem nesprávně!* (Kadidlo zvláštního složení nesmělo být vráběno pro jiný než

energetických částic (ionizovaném prostředí mezi předsíní a vnějším oltářem stánku nebo chrámu) se kadidlo *nesmělo* používat!

Důvod je zřejmý. Na sloupech u vchodu byl (za volnoběhu zařízení?) *přebytek vysokého napětí* a dielektrická konstanta dýmu vyvíjeného kadidelnicí je zhruba desekrát větší než konstanta sousedních vrstev vzduchu v tomto prostoru. Elektrické namáhání kouřem nasycených vzduchových vrstev se tedy teoreticky může zvýšit až na desetinásobek. Tím ovšem dochází i k zvýšené pravděpodobnosti průrazu vzduch-

vysoce energetický svazek elektromagnetického záření!

*Je jasné, že kadidlo se smí vložit na oheň až ve vnitřní svatyni, tedy až **v komoře oscilátoru - nikdy předem!***

Správnost této úvahy ověříme rozborem postupu, uvedeného v bibli. A hle! Zdánlivě nesmyslný obřad získává neuvěřitelně logický smysl:

*„Vezme také plnou kadidlnici uhlí z oltáře před tváří Hospodinovou, a plné obě **hrsti** své vonných věcí stlučených, **a vnese za***

„Žádný pak člověk ať není v stánku úmluvy, když on vchází k očišťování do svatyně, dokudž by on zase nevyšel... ”

Moc chytré. Kouřové částice *neutralizovaly negativní ionty* v uzavřeném prostoru a *kondenzátor se přestal nabíjet*. Kouř kadidla tak *oklikou snížil kmitočet vjiskřišti*, a tak *poměrně rychle snížil a posléze znemožnil činnost oscilátoru*.
(M.III.16.12, 13, 17)

Pak mohl Áron bezpečně zasunout zkratovací tyče - a zařízení bylo mimo provoz. Vypnuto heze svědků

„stahované“ na mřížky filtru, nesoucího náboj opačné polarity.) A řekl Hospodin Mojžíšovi: „*Mluv Áronovi bratru svému, ať nevchází každého času do svatyně za oponu před slitovnicí, kteráž jest na truhle, aby neumřel...*“ a pokračuje: „*nebo (já) v oblace ukážu se nad slitovnicí*“ (M.III. 16.2). Slovo „*Já*“ je v překladu kurzívou, bylo tedy vloženo překladatelem. Překlad by měl znít: „*... neboť oblak mocné neviditelné síly ukáže se nad slitovnicí*“.

Přechod od „neviditelné síly“ ve svatyni k *božské síle* - neviditelné, mocné a *vřudymřítomné*. *Vuřčí* *meji* *později* *proti*

Při častých návštěvách se návštěvník zbytečně vystavoval *vlivu mikrovlnného záření*. To, jak potvrdili „Filištýnští“, vůbec nebylo zdraví prospěšné (Sam. 5. 6, 9, 11 a 12). Proto byl vymyšlen složitý rituál.

Každý *zbytečný* vstup do svatyně přišel Árona - ale jen pro jeho dobro - pěkně draho. Kromě složitě, veřejnosti předváděné tajuplné procedury se dvěma kozly a beranem musel podstoupit oběť *vlastního* volka! To samo o sobě omezilo nadměrnou horlivost a touhu po meditacích v blízkosti „Boží truhly“ na minimum. Důležitější než popis vlastního rituálu je text v odstavcích

Tento oděv by se v blízkosti mikrovlnného zářiče hezky rychle nažhavlil a jeho nositel mohl i uhořet...

(Předem varuji před podobnými pokusy, ale - zkuste položit doma do mikrovlnné trouby spojený kroužek neizolovaného drátu a **krátce** ji zapněte. Za okýnkem se dějí moc zajímavé věci. Totéž hrozí u talířů a hrníčků s pozlaceným okrajem.)

Jsme o hezký kus dále, ale stále ještě zbývá celá sada nezodpovězených otázek:

- Kdo a k čemu potřeboval energii

Chíram? Vypočítal i rozměry rezonančních ploch „křídel cherubínů“ v oscilační komoře?

- K jakému účelu byla odebírána získaná energie? (V každém případě asi nesloužila k rozsvícení lampičky na Šalomounově nočním stolku...)

- Byly 8,7 m vysoké duté měděné sloupy o průměru 220 centimetrů a jejich kulaté hlavice o průměru 2,9 m jen jiskřiště a elektrody? K tomu by stačily prosté kovové desky.

Nezbývalo, než znovu pečlivě prostudovat

Létající král

„A daroval jí vozidla, jezdící po zemi a také jeden létající vůz, který sestrojil podle vědomostí, které mu svěřil Bůh. “

(KEBRA NEGEST, kap. 30)

Pisatel zřetelně rozlišuje mezi dvěma různými typy vozů!

Opravdu krásný, i když trochu přek-

Šalomouna uctívají Hebrejci, Arabové a kupodivu i Indové. Všude, od Egypta až po Indii, se zachovaly legendy o tom, že cestoval s četným doprovodem na jakési **létající platformě** (na které, jak legenda stárla, časem našli místo i jejich koně a velbloudi...). Dělala pekelný hluk a při průletu byly strhávány střechy domů...

Archou úmluvy a létajícím králem Šalomounem se podrobně zabýval Erich von Daniken v knize *Prophet der Vergangenheit* (Věštec minulosti; do češtiny zatím nepřeloženo).

K vyřešení záhady mu scházel doslova milimetr! Kdyby se býval držel své vlastní ohromné intuice a neuklouzl na slepičinci cizích myšlenek...

Vedlejší výsledky Danikenova bádání, zejména jeho rozbor legend o Šalomounově létajícím stroji, potvrzují následující hypotézu o účelu stánku i chrámu: **Oba „svatostánky“ sloužily jako zdroje energie pro elektrolytickou výrobu kyslíku a vodíku - pohonných hmot pro (létající) mechanické dopravní prostředky!**

Doposud jsem vycházel z logiky a biblického popisu. Teď, když máme k dispozici základní hypotézu a dostatek indicií, se vyzbrojením znalostí základního technologického postupu můžeme pustit i do *rekonstrukce způsobu získávání paliva*, pohánějícího Šalomounovy „létající vozy“.

- Bible se obsáhle věnuje popisu výroby zvláštních „podstavků“ -jakýchsi na bytelných čtyřkolových podvozcích umístěných zpevněných kotlů. Způsob vyztužení a mohutnost nosné konstrukce neodpovídá udávanému účelu -jakéhosi „rituálního umyvadla“ ani náhodou!

Proč vlastně byla dopravována voda do velké nádoby, kterou nazývali „mořem“ (Král. I. 7.23 až 26)? Soudím, že i přes úctyhodný objem vděčí za název *vlastnostem obsahu*.

Pojízdná „umyvadla“ sloužila (byla obsluhována!) kněžím nižšího (za)svěcení („techniky s průmyslovkou“), zatímco „moře“ sloužilo (bylo obsluhováno!) „k mytí kněžím (za)svěcení vyššího“ („inženýry“). Více se nedovíme. Ale to stačí.

- Máme k dispozici dva obrovské *duté* sloupy. Přímou se vnucuje myšlenka: jsou to

V blízkosti chrámu postaveného na vyvýšenině nebyl pramen! Nižší „kněží“ se tedy starali o *přísun vody*. „Vyšší“ *připravovali elektrolyt a udržovali jeho hladinu ve vyrovnávací nádrži...* (Mimochodem: Židé v nádobách k obřadní koupeli dodnes *udržují přesnou hladinu*, která nesmí klesnout pod (zhruba) metr šedesát...Dávno zapomenutý význam kdysi smysluplné činnosti se změnil v rituál.)

- Předpokládám, že oba sloupy (válce) *byly pod úrovní nádvoří nebo pod schodištěm propojeny vodivým kovovým potrubím, které do nich vstupovalo nebo*

- Názvy sloupů pak už nejsou záhadné! Obsahují výstižný *popis fyzikálních vlastností získávaných plynů*. Bible neuvádí, z jakého pohledu (zevnitř chrámu nebo z pohledu zvenčí) byl sloup jménem *Boas* vlevo. Podle názvu se v něm ale nejspíš vyvíjel **VODÍK** - „*to, v čem sídlí síla*”.

Název Jachin znamená „*to, co dává sílu*” - **KYSLÍK**.

Bez tohoto plynu se ve vodíku skrytá síla neprojeví!

S ohledem na polaritu geomagnetického

Co se dělo s oběma plyny, které znali i staří Indové pod názvy *pra-nanaváju* a *udanaváju*, dále?

- Kapalný vodík a kyslík se „spalují“ katalytickým slučováním v palivových člancích. Vzniká elektrický proud a voda. Tyto články jsou velmi důležitou součástí kosmických lodí.

- Směs těchto plynů je používána jako palivo moderních raketových motorů.

Úkolem jedné z připravovaných misí k Marsu je dopravit na Zemi vzorky materiálu

Potřebný kyslík totiž bude získáván přímo z marsovských hornin a vodních par v ovzduší. Postupně „vytěženým“ zkapalněným plynem budou automaticky plněny nádrže tak dlouho, až sonda získá dostatek paliva pro start a zpáteční cestu...

Z nákresu rekonstrukce Šalomounova chrámu je zřejmé, že za jeho západní (zadní) stěnou byla vyvýšená terasa, *podepřená nezvyklým množstvím sloupů*. Na ní, mimo dohled a dosah zvědavců, asi spočívalo něco hodně těžkého.

Šalomounův legendární létající stroj?

byly pravděpodobně zkapalňovány a plněny do nádrží stroje. Terasa byla patrně spojena se záhadnými, veřejnosti a kněžím nepřístupnými místnostmi nad hlavní svatyní. • Celý systém byl dokonale samoregulační. Při zastavení odběru vzrostl tlak plynu ve válkách. Elektrolyt byl vytlačován zpět do vyrovnávací nádrže („moře“) a proces elektrolýzy se po obnažení jedné z elektrod přerušil. Je docela možné, že někde byl zabudován i jakýsi ochranný ventil, který odpojil a uzemnil přívod náboje do kondenzátoru oscilátoru, aby na nádvoří nedošlo ke zbytečnému neštěstí.

Na nezatíženém zařízení došlo k obrovskému přepětí.

Po dosažení plné kapacity vyrovnávacího systému (stěn předsíně) by! velmi zúžený paprsek EMZ směřován přesně na uzemněný oltář.

Přeskok výboje takto ionizovaným kanálem byl jen otázkou času...

Lišák Šalomoun si pro vlastní ochranu oblékl „obřadní roucho“ (M.II. 28. 1 až 38) a pro jistotu klečel na vysokém izolovaném podstavci...

„Bohové“ vždy velmi žárlivě střežili klíčová technologická tajemství. Dokonale ovládali psychiku člověka a skutečný význam různých činností dovedně maskovali pod pláštěm očividně „divadelních“ kultů. Dosáhli tak toho, že druhořadé (obřadní) úkony tak byly (a dosud jsou...) v očích nezasvěcených považovány za podstatné a posvátné.

Samotní kněží - potomci a učni bývalých techniků - si předávali dílčí znalosti, které považovali za důležité. Ještě i strážci zcela neškodných babylonských chrámů dodržovali tajné rituály, které byly

objevují místa jako: „...*jedenadvacet řádků, obsahujících tajemství Esagilu. Vyznavač boha Marduka je může sdělit jen dalšímu veleknězi.*”

Obsah nikde nezapsaných jedenadvaceti řádků se adeпти učili od předchůdců nazpaměť. Jaký asi byl obsah znalostí, které směli sdílet jen iniciovaní kněží *urigallu*?

Dnešní domnělá racionalita a takzvané „vědecký přístup“ jsou klapkami na očích badatelů. Podle jakýchsi „zásad“ (určených konvenčními přístupy) nejsou ochotni přinutit že většina náboženských rituálů

Zdánlivě nesmyslné náboženské obřady kamuflují věci, o kterých se jim nezdá ani v těch nejdivočejších snech.

Slepá víra v pozdější církevní výklady, nesmyslná pravidla scholastiky, otupující konformismus a axiomy nahrazující intuitivní myšlení zaženou každou snahu po poznání do slepé uličky.

Jakoby omylem s úžasem objevujeme po tisíciletích věci, které pro určitý úzký okruh zasvěcených bývaly naprostou samozřejmostí.

spokojeni... Opicím totiž nůž do ruky nepatří!

Opomíjená energie

V blízkosti Země a v kosmickém prostoru je *obrovský rezervoár účelně využitelné čisté energie*, k jejímuž odčerpávání jsme vlastní vinou dosud nenašli „kohoutek“. Jen v atmosférické elektřině je skryt obrovský a nevyčerpatelný potenciál, schopný bez potíží pokrýt energetické potřeby celé planety.

Myšlenka byla po několika marných, katastrofami a finančním krachem končících pokusech zavržena.

Blesk se holt do konzervy chytit nedá...

Ale to už je velmi dávno. Poučíme se?

Stroje na počasí?

Český farář Prokop Diviš šel jinou cestou. Jednoduché zařízení, zhotovené vesnickým

„d'ábelskému vynálezu" kladli za vinu dlouhotrvající období sucha.

Byla to jen hloupost? Selská pověřčivost?

Možná, že sedláci — *lidé zvyklí pozorovat přírodu a vnímat v širších souvislostech* - nakonec přece jen nebyli tak daleko od pravdy.

Před stavbou Girsu v Lagaši sliboval Ninurta nejen hojnost zboží a rozkvět obchodu, ale i *dostatek vláhy*.

Může regulace náboje atmosférické

měsíčního svitu " zavlažovaly široké okolí. Měsíční světlo je *polarizované* stejně jako odraz slunečních paprsků v zrcadle.

Srážení atmosférické vlhkosti působením mikrovln?

Ninurtův slib samozřejmě mohl mít i přenesený význam - energie umožňuje například práci vodních čerpadel a tak dále. Ostatně, pokud i lagašský ŠU - lineární katalpult - byl instalován do tři sta a více metrů hluboké šachty, bylo průběžné odčerpávání velkého množství podzemních vod nevyhnutelnou nutností. Stačilo ii odvést do za-

V souvislosti s využíváním krystalových generátorů existují i další indicie. Podle X. až XIII. tabulky textu *LUGAL.E* zničil Ninurta po dobytí *E.KURu* (Velké pyramidy) několik speciálně upravených krystalů, které, jak se zdá, byly zdrojem nebezpečných sil.

Jeden z nich - *šam*, považovaný za „srdce pyramidy“ - byl ve zvláštním výklenku komory: „*která je jako lev, kterého si nikdo neodváží napadnout*“. ***Její osa leží přesně ve směru východ - západ.***

Další krystaly zdobily výklenky Velké galerie vedoucí k hlavní komoře". Na rozdíl

Ninurta vybral ze sedmadvaceti párů několik *krystalů, použitelných pro jiné účely*. Ostatní nechal roztrástit, aby již nikdy nemohly být zneužity. Pak pomocí systému kladek otevřel spouštěcí kamenné přihrady

a vstoupil do hlavní komory, skrývající „*pulsující kámen*“. Odtud se „*rozprostírala síť k pozorování nebe a země*“ (radar?).

V dutém kamenném bloku byl skryt citlivý mechanismus, který zvonivou rezonancí reagoval na jakoukoli změnu vibrací vnějšího prostoru (pra-TAMARA...). Základem všeho byl *amq* (kámen, který určuje směr“)

šikmých kanálů v její severní a jižní stěně (vlnovody?).

„Toho dne byl Gug zničen Pánem osudu (Ninurtou), který ho vyňal z jeho kamene...”

Text evidentně popisuje funkci *dutin nad „Královskou komorou” Velké pyramidy!*

Její stavba, díky podvodu anglického dobrodruha plukovníka Wyse a pohodlnosti na pochybných vavřínech spočívajících egyptologů, je dodnes připisována naprosto bezvýznamnému *Chu-fu, Cheopsovi!*

Každý malý kluk, budující své hrady z kostek, bude nad takovým tvrzením nevěřičně kroutit hlavou.

Text *Lugal-e* (který egyptologové dobře znají) ovšem je o téměř *čtyři tisíce let starší než objev skrytých komor*, do nichž se „badatelé“, hledající především zlaté předměty a objevitelskou slávu, nešetrně prostrřile-li náložemi střelného prachu! Do té doby o nich nikdo neměl ani tušení.

Kdo jiný než její *stavitelé mohl znát architekturu skrytých prostor a účel instalovaných technických prvků pyramid?*

Egyptské legendy vyprávějí, že kněží dopravovali obrovské kamenné bloky na místo určení vzduchem: napřed prý kámen obalili do papyru a pak na něj uhodili jakousi kovovou hůlkou. *Zazněl velmi zvláštní zvuk a blok se vznášel nad zemí, jako by nic nevážil.* Několik dělníků ho bez Potíží dotlačilo na místo určení. Při dlouhých vzdálenostech bylo nutné proceduru několikrát opakovat poté, když vibrace zeslábly.

Co asi „kněží“ (speciálně vyškolení technici) skrývali pod papyrovým obalem? Bylo na kámen připevněno jakési zařízení, které ho zvedlo? Muselo být struktura dopre

tajuplný Merlin.) A jsme opět u Edgara Cayce.

Jak je vidět, využití *krystalů* bylo rozáhlé. Zdá se, že byly schopny podle druhu, úpravy a geometrického rozmístění v dutinových rezonátorech produkovat síly, které měly velmi rozdílné využití. Sahalo od „prosté“ výroby energie a použití v transportních, komunikačních nebo naváděcích zařízeních, až k nebezpečným zbraňovým systémům.

Velká pyramida byla *kompaktní víceúčelové technické zařízení*— svého času *skutečná hora bohů*

Metalurgická továrna v Tiahuanaku

Také o Tiahuanaku toho už bylo napsáno velmi mnoho. Nejdokonalejším dílem v tomto směru jsou práce *Arthura Posnanského*, jenž se průzkumu obrovského minového pole věnoval přes třicet let.

Z technického rozboru jeho popisů v díle *{The Hydraulic Works in Tiahuanacu}* a výsledků nozdějších vykopávek vyplývá, že

Ale proč zde? Hutě by zde opravdu asi nikdo nehledal. I naprostý laik podotkne, že zde nejsou žádné zásoby paliv, jež by další zpracování (tavbu a odlévání) kovů na tomto místě opodstatnily.

Na jihovýchodě komplexu je pahorek zvaný *Akapana*, považovaný za pevnost. Na jeho vrcholu byla velká vodní nádrž, údajně založená pro „zásobování obránců“.

Museli být velmi rafinovaní: nepříteli mátlí pracně vybudovanou soustavou velmi složitých podzemních, nadzemních a zpola
krvtých kanálů nádržek a proností

Zdá se, že soustava jiných, později objevených podzemních kanálů, kdysi přiváděla vodu z jezera pod Akapanu.

Posnansky k tomu podotknul:

„Existují dvě Tiahuanaka. Jedno nahoře a druhé pod zemí.“

Zjistil, že *kalasasaya* („vztyčené sloupy“) je vlastně jakási kamenná ohrada, rámuující protáhlou terasu o rozměrech 150 krát 130 metrů. Obdélník je *směřován v ose východ - západ...*

Posnansky podle zásad archeoastronomického datování určil z odchylky osy stáří stavby. Podle jeho měření a později „archeology světového jména“ vehementně zpochybňovaných výpočtů *byla dostavěna někdy roku -15 000!*

Německá astronomická společnost poté vyslala do Peru a Bolívie několik specialistů, jejichž úkolem bylo Posnanského tvrzení vyvrátit. Tým pod vedením prof. *Dr. Arnolda Kohlschütter*a, ředitele Astronomické observatoře v Bonnu, a prof. *Dr. Hanse von Ludendorffa*, ředitele Astronomické a astrofyzikální observatoře v Bostunimi prováděl

změny sklonu ekliptiky se němečtí astronomové nakonec shodli na tom, že stavbu je nutno datovat do období 9300 až 15 000 lety př. n. 1....

Zříceniny *Puma Punku* (viz obr. 1) jsou odtud necelých jeden a půl kilometru a nepochybně k tiahuanackému komplexu patří. Zde najdeme přešel již jmenovaných *andezitových matric*, ze kterých by archeologové nejradši postavili nějaký nesmyslný chrám.

Úvodem jsme si řekli, po čem je třeba nátrat v případě kdovž určitá stará zařízení

Postava na „Bráně slunce“ drží v každé ruce jedno „žezlo“. Podobnost s 'jaguářím mužem' z Chavín de Huantar je nesporná. A tak dále. Poddojmem dosud uvedených indicií už musí v mozku intuitivně přemýšlejícího člověka zvonit všechny poplachové zvonky!

Řešení záhady scházejících zdrojů paliv v Tiahuanaku leží na dlani: *V Tiahuanaku byla rafinována elektrolýzou měď a možná i jiné kovy z roztoku získaného z drcené rudy chemickou cestou!*

Andské měděné doly jsou světoznámé O

dospěl k závěru, že naznačují možnost jakéhosi způsobu získávání kovů chemickou cestou, se opírá o lingvistiku.

Vychází přitom z názvu ostrova *Titikalla* na jezeře Titicaca a zjišťuje, že v jazyce Aamarajů byl pojem *titi* názvem pro olovo nebo cín. Z toho usuzuje, že původní význam názvu ostrova zní *Cínová skála*.

Název jezera *Titicaca* v překladu z jeho původní indiánské formy znamená - „*Cínový kámen*“.

Cín je druhou složkou slitiny zvané

Malajsie. Sumerští obchodníci sháněli cennou surovinu prostřednictvím kupců na území od Malé Asie až k pramenům Dunaje. Pátrali především na území dnešních Čech a Saska, kde jsou zásoby už dávno vyčerpány [*B. Landsberger; Journal of Near Eastern Studies*]. Mimoto Britské ostrovy byly ve Středozeří známy jako *cínové...*)

Architektura nedávno objevených obrovských staveb na mořském dně u Japonských ostrovů je velmi podobná tiahuanacké. Z moře vylovená socha, nalezená u jednoho z nich, má totožné rysy jako „plačící bůh“ vytesaný do Pránuclunco u jezera Titicaca

Odkaz

Vnější projevy jinak pečlivě utajované techniky, vyvolávaly obrovský úžas a posvátnou hrůzu z moci domnělých „bohů“. Všeobecně známým jevem byla zářící tělesa (zlaté nebeské komory), která z hermeticky uzavřených a dobře střežených okrsků oddělujících dva naprosto odlišné světy zprvu v záři korony atmosférických výbojů nehlučně stoupala k obloze, aby se tam rozburácela silou hromu a zmizela kdesi v

To vše zanechalo v lidských vzpomínkách hluboké a nesmazatelné stopy. Ještě dlouho po odchodu Návštěvníků se vyprávění o jejich zázračných činech přenášelo z generace na generaci. Původně strohé a realistické obrázky se postupně měnily ve vyšperkované symboly a amulety, kterým byla přičítána velká „nadpozemská moc“ (například „nilský kříž“ - *ankh*).

Bohové jednoho dne definitivně zmizeli ve svých zlatých lodích v modři oblohy. Zanechali zde správce - *První muže*, řadou znalostí vybavené učence, dnes považované za „kněží“. Zmíněné znalosti byly po řadu sta-

Soubory denních povinností, prováděných bez znalosti skutečného účelu, se časem změnilly v nesmyslné rituály a kultovní obřady. Neústupnost v jejich slepém dodržování mnohdy vedla až k rozsáhlým náboženským válkám.

Některé za pouhá přirovnání pokládané biblické texty těmito informacemi (Job!) doslova přetékaají. Přesto, nebo právě proto, jsou jedním z historických pokladů, obsahujících řadu odkazů budoucím **rozumným** generacím.

Patří těm kteří z roztráštěné mozaiky ob-

Mnich Bacon, církví zotročený génius, měl pravdu. Ten, kdo trval na tom, aby vše bylo pečlivě zaznamenáno, velmi dobře věděl, že člověk po mnoho generací nebude schopen napodobit činnost zařízení, která dvakrát vcelku podrobně popsali a (podruhé pod vedením zasvěceného) postavili Hebrejci.

K tomu je zapotřebí několika maličkostí: odhalit základní pravidla kvantové fyziky, vlastnosti krystalových mřížek, pochopit strukturu a procesy ve valenčních sférách atomů, znát zákonitosti spjaté s elektřinou a v neposlední řadě *odvrhnout starý způsob myšlení podřízeného stroje. Dějiny hebrejci*"

projít a přehodnotit mnoho zdánlivě nesmyslných prastarých textů a nepřebornou hromadu obrazového materiálu.

Některé piktogramy, obrázky a „náboženské rituály“ teprve nyní prozrazují svůj skrytý smysl.

Totéž platí o symbolech, jimiž bychom mohli zaplnit desítky stran.

Neoddělitelnost znakového písma od obrázků

Zastávám názor, že obrázky provázející

Doplňují a navíc se *schematickou pikto-
grafickou zkratkou* snaží vyjádřit to, pro co
tehdejší lidé neměli odpovídající výrazové
prostředky. umožňující použití *jazyka*.

Ten, kdo se pokouší o překlady doprovod-
ných textů *bez současné důsledné inter-
pretace doprovodných „pomocných
obrazových stop* ", se nachází v situaci
zoufalce, sledujícího televizní detektivku, ke
které poslouchá rozhlasovou pohádku, pro-
tože u televizoru nefunguje zvuk!

Za tuto fantasmagorii vděčíme dobře pla-
ceným držitelům kateder vysokých škol

Jen obojí - *zvuk a obraz* - umožní správné pochopení obsahu. Z kontextu vytržený (od samostatně interpretovaných obrázků oddělený) text je hříčkou v rukách příznivců pohádek o starém Egyptě, kterým ostatně už nevěří ani samotní Egypťané. Ubozí Sumerové už se bránit nemohou.

Překlad egyptské *Knihy mrtvých* akademika Lexy naprosto neumožňuje jiný názor než ten, že příslušníci egyptského cechu písařů byli *spolkem blábol sepisujících notorických alkoholiků...*

Špatní překlad významů samotných

překonané uniformistické představy. Není v nich místo pro úvahy o stavu, účelu a technické úrovni supercivilizace, založené kým si, kdo přišel na Zemi z jiného světa. Je nesporné, že se tento vliv neprojevil jen místně, na území Egypta, ale jeho stopy nalézáme na celé planetě. Vše je v obrázcích!

Veškeré pyramidové texty se musí znovu přeložit, a to za účasti odborníků všech potřebných odvětví! Během této činnosti musí platit přísný zákaz užívání dosavadní egyptologické terminologie a jakéhokoli srovnávání se s "současnými zještěními" a s

významy použitých znaků a *především synonyma jednotlivých slov*, jsou „užitečné“ jen pro autory historických románů a nesmyslných skript a pro jejich vydavatele.

Duat i na americkém kontinentu?

Dosud nevysvětlitelná skalní kresba ze Santa Barbary (obr. 26) pravděpodobně znázorňuje schematické sestavení sedmi cívek tunelu elektromagnetického katanultu.

stojí u *černým kruhem označeného vchodu* do funelu a druhá u jeho paty v podzemí. Světlo na konci tunelu?

Jsou na podivných obrazcích (uprostřed) detaily průřezu tělesem zevnitř chlazené toroidní cívky?

Velký útvar vpravo neodbytně připomíná *hieroglyfický znak Duatu* (obr. 27). Jaký byl jeho původní smysl? *Kdo a komu* zde vysvětloval „božskou“ technologii?

V každém případě *byl dokonale informován.*

tamějšími legendami a průzkumem blízkého okolí?

„Polidštěnou techniku“ asi představují i obrázky létajících bohů (ve smyslu z *Duatu* stoupajícího Ré). Mnoho kreseb domnělých „*vznášejících se postav v helmách, se září kolem hlavy*“, může být *personifikací létajících strojů*.

Jsou takovými *personifikacemi techniky* i skalní kresby jako „*Velký martanský bůh*“ v Tassílském pohoří nebo australské *Wondjiny*?

ukončené obdélníkovým podzemním prostorem (obr. 28). Symbol je umístěn tak, *aby ukazoval směrem k Nazce.*

Já vím. To už snad ani nemůže být překvapení...

V symbolech bychom mohli pokračovat donekonečna, ale jednou s tím už musíme přestat.

Vzniká další kniha s obsahem, který změní dosavadní náhled na svět. Radikálně.

Nakonec si ale neodpustím velice

Řešení záhady pohonu UFO?

Na rozdíl od časů, kdy platily pouze konvenční teorie, vyrostlé na živné půdě Newtonových zákonů, dnes „víme“, že gravitace *není dána* množstvím ani rozložením hmoty v prostoru. Výpočty opírající se o tento předpoklad nikdy nedávaly smysl - *hustota* hmoty není zdrojem gravitačního pole.

Hustotu hmoty určuje počet elektronů v

Aktivní tělesa jako planety, hvězdy, galaxie a jejich seskupení-jinými slovy to, čemu říkáme vesmír -, to vše vytváří v prostoru různě silná a navzájem prolnutá *gravitačně-magnetická pole*. Tato tělesa, z nichž některá disponují vlastním *elektromagnetickým polem*, jsou v neustálé interakci, neustálém spojení, jako kdyby všechna visela na uzlících jediné obrovské pružné pavučiny.

Vzájemné ovlivnění polí jednotlivých těles a seskupení s přibývající vzdáleností slábne. Ale poněvadž ve skutečnosti neexistuje žádná část prostoru, kde by se jejich síla neprojevila, musí v dostatečné míře působit i ve

vsudypřítomností přesto ucelené gravitačně-magnetické pole, nabízí se možnost pohybu po úrovňových „hladinách“ jeho siločar, spočívající v prostém využití vzájemného ovlivnění.

Následující způsob je za určitých předpokladů realizovatelný naší technologií. Existuje ještě jeden, mnohem jednodušší, ale k jeho pochopení a realizaci je potřebná celková změna náhledu na gravitaci jako takovou, i když dnešní hypotéza není daleko od pravdy. Jen ten nešťastný *úhel pohledu...*

Vytvoříme-li svazek elektromagnetického

Podmínkou je, že okamžitý směrový tlak vyzářené energie musí být natolik silný, aby vytvořil *elek-trogravitační vlnu* (EGV), korespondující s frekvencí UGMP nejbližšího (nebo nejaktivnějšího) tělesa.

Stroj vysílající tuto EGV určitým směrem je (v dosahu působnosti nejbližšího zdroje vyzářujícího UGMP) přinucen neustále zrychlovat. Změnami intenzity a směru výstupu energie EGV, je velmi snadno ovladatelný.

Posádka, se přitom ocitne v „uzavřené kapsli“ vlivu *lokální gravitace* (ve vlastním

spolu s ním, pro pozemská měřítka nepředstavitelnou rychlostí, obíhá střed galaxie.

Posádka lodě, svázaná s vlastním systémem, není vystavena vlivům odstředivých sil, a to (pro pozorovatele z jiného systému!) ani při zrychlení **80** až **8000 G** a více, kterého „neidentifikované létající objekty“ během pozorovaných neskutečných manévrů **bez námahy dosahují.**

Relativní zvyšování hmotnosti tělesa při rychlostech blízcích se rychlosti světla, by za těchto okolností (vzhledem ke způsobu získávání energie) bylo dokonce výhodou!

schopnosti přijímat transformovatelnou energii z prostoru.

Jediným dosud *zdánlivě* neřešitelným problémem je **počáteční energetický impuls**.

Základním předpokladem výroby potřebně silného proudu (přepočteno *statisíců ampér*) je nutnost docílit v okamžiku startu *obrovského spádového elektronového potenciálu, a to transformační jednotkou, zabudovanou do velmi malého prostoru.*

Mnohem jednodušší by bylo *převzít*

pozemní stanice přitom není využívána přímo, ale je převáděna na interaktivní pole, umožňující transformaci ohromného přirozeného energetického potenciálu prostoru.

V této souvislosti připomenu výroky „spícího proroka“ *Edgara Cay-ceho*, jenž ve čtyřicátých letech hovořil o tom, že předchozí (atlantská) zaniklá technická civilizace používala dopravní prostředky, které létaly, jezdily a pluly (i pod vodou) pomocí jakési energie, vyráběné centrálními zdroji. Speciálně upravené *krystaly*, umístěné ve zvláštních pyramidách, uloženiích, konspirovate...

Byla rozdělena do odstupňovaných vrstev nebo sfér. Ty měly pro různá využití rozdílnou charakteristiku, danou jejich výškou nad povrchem Země...

Nic nového pod sluncem? Cayce řekl, že: *„...zneužitím této energie došlo k rozsáhlému narušení rovnováhy hladiny energetického potenciálu a následné katastrofě, která způsobila zánik atlantské civilizace...“* To by ovšem znamenalo umělé vytvoření jakési anomálie, jejíž vliv zasáhl zemský povrch. Směšné? Nevědecké?

Dříve popisovaná zařízení (obdoba

*krystalových mřížek kovů. (Ionizované atomy vydávají elektromagnetické záření a doplňují elektrony ve valenčních slupkách nábojem elektřiny, odsávané z prostoru.) Systém pracuje v nekonečné smyčce a energie se čerpá přímo z okolí! *Není to žádné perpetuum mobile!**

Na podobném principu zřejmě pracoval i Charrouxem popisovaný kotel, který kdysi ohříval vodu pro lázně kdesi v Orientu. K ohřevu velkého množství vody zde údajně *stačila jediná svíčka!*

Pokud tenlem vyvolané nnutí v materiálu

Charroux se zmiňuje, že kotel rozřezali a odvezli všeteční Angličané. Když ho opět dali dohromady pochopitelně nefungoval. Zapomněli zřejmě pár zdánlivě nepotřebných maličkostí nebo z neznalosti narušili strukturu materiálu natolik, že efekt zanikl. (Robert Charroux: *Prozrazená tajemství.*) Skutečnost, že tu kdysi kdosi dokázal při zpracování krystalů pravé zázraky, snad nejlépe dokumentují jihoamerické nálezy soch, **optických čtecích zařízení**, která byla zhotovena jakýmsi nám nepochopitelným způsobem z horského křišťálu (několik lebek, „zajíc“). Odborníci na zpra-

které ho úplně znehodnotí. Proč si někdo dal tu práci, a co nám tím chtěl sdělit?

Je nanejvýš pravděpodobné, že poměrně primitivní, ale o to geniálnější zařízení Stánku úmluvy i pozdějšího Šalomounova chrámu *využívala tentýž princip, jež, ve zjemnělé a vylepšené formě, slouží k pohonu záhadných strojů, označovaných jako UFO.*

Došlo k vyklizení složitých zařízení, užívaných k urychlování startujících strojů, následkem technologického skoku, který Návštěvníkům umožnil prakticky neomezený *zisk energie z prostoru?*

nebo současně {kaskádou obrovských kondenzátorů) **ušetřen** i jakýsi **prvotní energetický šok** o ekvivalentu mnoha set tisíc ampérů, který nabudil měnič energie na jeho palubě? Řešilo by to naprosto dokonale energetický problém během startu, o kterém jsme hovořili před chvílí.

Od technologie vertikálně orientovaných stacionárních elektráren (zikkuratů), dodávajících energii zařízením kosmodromů typu GIR.SU, zřejmě není daleko ke kompaktním zařízením využívajícím stejný princip. I my, vedle atomového reaktoru

Hlavním problémem asi je výběr vhodných materiálů. Stánek a Šalomounův chrám byly vyloženy zlatými pláty. Pod elektronovým mikroskopem vidíme, že atomy zlata jsou uspořádány ve velmi pravidelné mřížkové struktuře, připomínající jutovou tkaninu.

Existují ovšem vhodnější materiály (například *cezi*um, *lithium* a podobně) jejichž ionizační schopnosti jsou tisícinásobně větší.

S ceziem se například počítá jako s materiálem pro výrobu zrcadel fotonových motorů

Síly dobra a zla

Únosy a setkání. Kolik je kosmických ras. Zlatí mravenci. Pomníky domnělé pravdy. Síly dobra a zla. Jakou hodnotu má lidská civilizace? Z pohledu mimozemšťana. Proč nepřijdou? Mimozemšťané. Quo vadis? Desatero „přikázání“?

Sumerové se zmiňují o dvou, zřejmě odlišných bytostech. Bohy na Zemi pro ně byli AN.UNNA.KI („Ti, kteří od Ana ses-

vynikající vědec byl později nazýván EN.KI, „pán Země“.

Lod' přistála ve vodách dnešního Perského zálivu a skupina vybudovala v mokřinách na pobřeží první pozemské sídliště - E.RI.DU („dům daleko od domova“). Následovala další zařízení, budovaná v průběhu plnění úkolu, jímž byla těžba zlata filtrací z mořské vody.

Poté, kdy se ukázalo, že takto získaný kov nestačí krýt požadavky na množství údajně potřebné pro zajištění ochranného štítu roz-
nrašením v atmosféře jejich mateřské plan-

Počet členů mise se postupně rozrostl na šest set. Aby všechno perfektně fungovalo, poslal vládce AN („*Pán nebes*“) na Zemi svého druhého syna, Enkiho nevlastního bratra.

EN.LIL („*Pán rozkazů*“) byl podle dnešních měřítek strohým úředníkem, správcem, který měl, na rozdíl od vzdělaného, jenže spíše dobráckého Enkiho, nejen organizační talent, ale i potřebnou tvrdost.

Zatímco byl Enki zaměstnán otevíráním afrických dolů, ujal se Enlil výstavby a správy

určenou geografickou pozici a funkci: kontrolní centrála, kosmodrom, hutě atd. Byla zde i dobře vybavená klinika pod správou NIN.-MAH („*Velká dáma nebo paní-matka*“), nevlastní sestry Enkiho a Enlila. Na místě základny, kterou lze bez potíží identifikovat jako biblický *Eden*, rozkvetl o 400 000 let později *ŠINEAR* - *Šumer* (nesprávně, ale vžitě *Sumer*) - překládáno jako „země Strážců“, ale myslím, že spíše „země odkud se pozdvihuje k nebesům“ (ŠU - nebeský zdvihač, MER - země, krajina), lidmi osídlené území s civilizací na vysoké kulturní úrovni.

dostupných pramenech, zejména v bibli, bylo mnoho zmínek o městech jako Ur a podobně, pro ně se vynořila doslova z ničeho. Také nepochopitelné záznamy na hliněných tabulkách časem promluvily. Zpočátku nesměle, ale dnes?!

Obrovský kvantitativní a hlavně kvalitativní pokrok v překladech sumerských klínových textů, ke kterému došlo během uplynulých padesáti let, lze demonstrovat na skutečnosti, že Velikovsky, píšící ve čtyřicátých letech svou stěžejní práci *Světy v kolizi*, necituje ani jeden (zmiňuje se jen o *babylonské verzi Eposu o Gilgamešovi*)

lingvistickým znalostem, fascinujícím způsobem s historií biblickou, překládanou ze starohebrejštiny.

O kosmodromy a příslušnou techniku, včetně obsluhy mateřské lodě na zemském orbitu, se staralo 300 takzvaných IGI.GI („*ti, kteří pozorují a vidí*“). Staré texty se jim příliš nevěnují, protože lidé s nimi, snad až na vzácné výjimky, nikdy nepřicházeli do styku. Nejspíše je můžeme zařadit mezi E.B.E. Tehdy pravděpodobně po určitou dobu spolupracovali.

Možná že jedním z nich byl egyptský Seth

„*Horových křídlech*“. A Horus měl ve znaku sokola.

Prostory kosmodromů byly „posvátnými“ a pečlivě střeženými „třetími zónami“, do kterých lidé neměli přístup.

Dvě základny E.B.E. se pokoušel navštívit Gilgameš. Nepodařilo se mu to. Co hledal?

Jak je zřejmé ze stále kratšího trvání vlád panovníků zaznamenaných v Listině králů, nastal kdesi před Gilgamešem jakýsi zlom - lidský život

Existují texty popisující nebeské i pozemní boje mezi Anunnaki a jinými božstvy. Došlo k válce bohů? Tyto události jsou velmi zkresleně popsány především ve védské literatuře, ale i v jiných zdrojích.

Obsadili Horovi lidé - sokolí muži - sinajský kosmodrom a získali přímý přístup k lodím a technologii Igigi/E.B.E. až po bojích, ve kterých byl poražen Seth? Byla pak správa letiště svěřena do nezávislých rukou (Isis/Ištar)?

Byli Anunnaki do té doby pouhými cestujícími využívajícími znalosti a schopnosti

„účelovými spojenci“ Anunnaki a stali se teprve časem jejich zapřísáhlými odpůrci?

Vysvětlovalo by to záhadu odlišného vzhledu popisovaných osádek UFO. Některé kresby, zhotovené podle popisu účastníků setkání třetího druhu, ukazují bytosti, které, až na zjevné humanoidní rysy, tak docela „k našemu obrazu“ nejsou.

Únosy a setkání

Vidíme skutečnost, nebo jen jakýsi předstíraný, klamný obraz? Kamufláž? Byli účastníci vizionářských kontaktů oběťmi mystifikace? Popsali projekci ideálů, které *chtěli viděti* Vypadají novodobí Návštěvníci jinak, než jimi do mozků kontaktních osob promítané obrazy?

V popisu *fatimského a meždugorského* případu a při podobných příležitostech je řeč o *zjeveních* mladě vyhlížejících osob „nadpozemské krásy“, které však *nikdy nejsou přítomny osobně*, brázek namalovaný podle popisu manželů *Hillových*, kteří zažili reálný osobní kontakt na vlastní kůži, vlezouce zcela

hlubokém hyp-notickám spánku. Podle něho nakreslili dva různí kreslíři dva portréty. Přiložíme-li k sobě poloviny obličejů obou portrétů, zjistíme, že jsou v podstatných rysech naprosto shodné (obr. 28).

Vidíme tvář bezvlasé bytosti s vysokým čelem a velkýma, ke spánkům prodlouženými očima. Zdá se, že oční víčka jsou oproti lidským uzpůsobena opačně - mrkají zřejmě zespodu nahoru, horní víčko s řasami je asi pohyblivé jen omezeně. Ústa jsou velmi úzká a profil jakoby opičí. Nad nosními otvory je jen náznak širokého nosu, který se velmi ploše táhne doprostřed čela. Prda je

Je to tvář jednoho z Igigi, nebo někoho docela jiného?

Je šest „opičích bohů“, stojících u ústí startovacího kanálu (obr. 14} (nebo „opičí král“ a jeho služebník *Hanuman*, který si vydobyl pověst odvážného letce v indických bájích), alegorií znázorňující Igigi? Sloužil jihoamerický kult jaguára uctívání jiných „božstev“ než člověku přátelských Anunnaki? Je to kult krve s jakýmisi prvky vampirismu.

Manželé Hillovi během únosu zažili nezáviděníhodné trauma, byli podrobena důkladné anatomické prohlídce a několika

průběhu se osádka UFO snažila pomocí hvězdných map vysvětlit, odkud pochází.

Kolik je kosmických ras?

K dispozici jsou i jiné popisy. Jeden z nich zveřejnil i bádáním v Bermudském troj úhelníku proslavený *Charles Berlitz*. Sestavil ho na základě útržkovitých poznámek a indicií, které po několik let shromažďoval *Lenny Stringfield*, zaměstnanec vojenské základny, kde údajně výzkum záhadných bytostí z kos-

vyptával lékaře, kteří z důvodu přísného utajení nikdy nebyli přítomni celé pitvě - každý z nich prováděl jen její určitou část (!).

Tito lidé bez výjimky trvali na tom, že jejich jména nesmí být nikdy zveřejněna.

Jak tedy vypadá jimi popisovaná bytost?

Ze Stringfieldem sestavené mozaiky vysvítá opět docela jiný obraz:

- Přibližná velikost: 100 až 120 cm. Hlava je, podle lidských měřítek, vzhledem k tělu a končetinám, neúměrně velká. I když velikost

velmi velké, hluboko položené nebo vpadlé, daleko od sebe a mají lehce mandlový tvar.

- Po stranách hlavy jsou namísto ušních boltců jen sluchové otvory.
- Nos je beztvarý, nosní otvory zvýrazněny jen malými výrůstky.
- Malá ústa bez rtů zřejmě vůbec neslouží k přijímání potravy. O zubech se žádný ze Stringfieldových informátorů nezmínil. Krk je relativně tenký, stejně jako nohy a ruce, které dosahují až ke kolenům.

- Pleť pevné struktury je světle šedá. (Pokožka několika viditelně ožehnutých konzervovaných mrtvol měla barvu tmavě hnědou.)

- Krev je tekutá, ale *barvou ani složením nepodobná lidské*. Odpovídá tento popis egyptským mýtům o „*ptačích lidech*“, kormidelnicích nebeské bárky boha Ré?

Byl snad Ré vůdcem E.B.E.? Anovým protivníkem? Jsou zde popsány „ptačí bytosti“ identické s krvelačnými, „jaguářími božstvům“ sloužícími „*šedými trpaslíky*“?

nesmyslném hledání místa původu těchto lodí a bytostí v jiném, několik světelných let vzdáleném stelárním systému.

To ovšem jen nahrávalo odpůrcům, argumentujícím praktickou ne-možností překlenutí mezihvězdného prostoru. Nikoho nenapadlo, že osádka UFO, která unesla Hillovy, se možná snažila vysvětlit, ve kterém sektoru hvězdné oblohy se (z pohledu ze Země) *momentálně* nachází jejich domovská planeta. Stačilo jen fixovat pozici zemské dráhy a protáhnout naší planetou přímku od naznačovaných souhvězdí. Hledaný cíl se v inkriminované době pravděpodobně

Pokud je jejich domovem jedno z těles prvotního systému, nikdy ho ze Země nespatříme. V teleskopech vidíme mnohem bližší Uran jako mlhavou skvrnku na firmamentu.

Zlatí mravenci

Žlutý, lehce zpracovatelný a nekorodující kov bohů. Je jen málo věcí, které by tak měnily a ovládaly chování člověka jako zlato. Jako by nám někdo zakódoval do genů touhu

Jsme biologičtí roboti, naprogramovaní na shromažďování určitého druhu kovu?

Civilizace Aztéků a Inků nakupily obrovská množství zlata. Pro ně však nemělo vůbec žádnou hodnotu. Jaksi s ním nepočítali, protože, jak sami tvrdili: všechno zlato patří bohům! Sbírali je jen pro ně a na jejich příkaz. Proto ho také zpočátku ochotně odevzdávali Španělům, jež omylem považovali za bohy, kteří dodrželi slib a vrátili se.

Zdá se vám to směšné? Ale vždyť my opravdu *neděláme nic jiného*. Veškerá lidská

nasměrována na jediný cíl - *shromažďování zlata*.

To je jediná snaha, která lidskou rasu globálně sdružuje. Program je úspěšný - v bezpečí bankovních sklepů leží obrovská, nesmyslná hromada žlutého kovu, který se stal symbolem pomyslné *hodnoty* jej proto, že o něj jeví zájem „bohové“. Muselo na něm tedy být něco mimořádného: kdo vlastní zlato, podobá se bohům. Čím více ho má, tím je „božstější“, i kdyby to byl ten největší zločinec.

Kdosi komu je jedno jakým způsobem se

iracionálním dědičným šílenstvím zlaté horečky, se jednou vrátí.

Nastřádané zásoby budou vyzvednuty.

Podle kněží Ugha Moghulala se bohové ve svých zářivých lodích vracejí každých šest tisíc let. Přijdou si pro své zlato vždy, když Zemi hrozí obrovská katastrofa. Jejich návrat a odlet je vždy předzvěstí kata-klyzmatu. Než odletí, neopomenou slíbit, že se vrátí, až bude čas.

Předtím se postarají, aby přežilo dostatečné množství bytostí, které na rozvrá-

lidi. V ságách a legendách všech národů se katastrofy skutečně *vždy váží s příchodem, a hlavně s odchodem fyzicky přítomných „bohů“*. Ale kterých bohů?

Na Zemi se pak různá náboženství (mezi která lze zařadit i politiku a různé filozofické směry) nevědomky postarají o zbrždění vývoje, tak, aby člověk nepochopil to, co nemá, a nesnažil se vymanit z otrockých okovů. Pokusil se o to už jednou. *Začal* stavět babylonskou věž. Bohům se to nelíbilo a zasáhli. Od těch dob už zasahovat nemuseli. Zvládneme to sami. Naše geny - po řadě úprav - upevňují odporující program

lze účinněji blokovat nebezpečné snahy o výzkum vesmíru a všeho, co by mohlo přispět k záchraně vlastními silami. K tomu, abychom se konečně vymanili z bludného kruhu. Jakousi šanci máme jen v období mezi kataklyzmaty...

Pak už ne - vrací se doba kamenná... A běh kosmických hodin znají zatím jen bohové.

Podporovány a za nedotknutelně posvátné prohlášené jsou jen ty vědy, jejichž bádání nic neodhalí. Vývoj v nežádoucím (pokrokovém) směru nebude klanem rafinovaně zmanipulovaných politiků nikdy podpořen a

Program (šém) uložený ve spirále DNA je neomylný. Hrozná představa, že? Raději už toho necháme...

Pomníky domnělé pravdy

Lidská bytost, která je z jakýchsi zastřených důvodů více než tisíc let vehementně přesvědčována nejen o jedinečnosti svých vůdců, ať už samozvaných „zástupců Boha na zemi“ nebo jejich loutkových panovníků, ale především o jedinečnosti svého Stvořitelem

novými odvážnými myšlenkami, čelit zamračené tváři zmanipulovaného davu.

Vedou nás neomylní, na úroveň božstev stylizovaní vědci, takzvaní filozofové a zástupci jiných veledůležitých institucí.

Jen málokomu se podaří překročit pomyslnou bariéru. Mnozí, jež si mysleli, že toho dosáhli, se jednou ráno s údivem probudili v pozici dobře placeného sluhy.

Štěstí geniálního fyzika Alberta Einsteina svého času spočívalo hlavně v tom, že jeho nové teorii nikdo nerozuměl. Nikdo z tehde-

Roku 1968 byli na světě asi jen čtyři vědci, kteří toto téma zcela ovládli. Ostatní raději riskovali nahotu skrytou do složitých rovnic - na způsob císařových nových šatů -, do kterých se hbitě převlékli. Toho, kdo se ozval výkřikem: „*Císař je nahý!*“, hbitě pohřbili pod stohy papírů, popsaných zákony, poučkami o zákonech a poučkami o poučkách, jimž z valné většiny sami nerozumí. Einstein to věděl. Jeho nejznámější fotografií je ta z vyplazeným jazykem...

Zdrcující většinu našich dětí vyučují učitelé, kteří vědí jen tolik, kolik je naučili jejich profesori. Známkují za nepoučkování

nadlouho zacementováno do z nouze ctnostného dutého pomníku „konečné absolutní pravdy“.

Naštěstí se najdou takoví, kteří se podobné falešné pomníky, o které ostatně ti, k jejichž počtě byly postaveny, vůbec nestáli, nebojí vyvracet. S úkazy dennodenně pozorovanými lidmi na celém světě se zachází stejně jako s odkazem sumerských předků nebo velkolepými stavbami „neolitických primitivů“. Naše „velkolepé“ stavby se jednou rozpadnou, železo sežere rez a knihy propadnou ohni.

Udivený návštěvník na naší zpustlé planetě zřejmě najde jen zbytky podivuhodných pyramid a staveb z doby kamenné. Kámen je jediné, co nás přežije. Do cestovního deníku si poznamená, že na třetí planetě v soustavě malé hvězdy ztracené kdesi v galaxii Břžum, našel stopy zcela primitivního inteligentního života, který kdysi dávno vyhynul následkem nezvládnutí prostého jaderného ohně...

Síly dobra a zla

Když jsme se ženou začali překládat do němčiny první kapitoly knihy „UFO bible a konec světa“, zaskočila mne otázkou: *„Nebyla nakonec instituce křesťanské církve založena jen proto, aby záměrně působila jako brzda lidského vývoje?“* Dost mne to zarazilo a hodně jsem nad tím přemýšlel. Úvahy v tomto směru bouraly koncepci knihy, která se vůči záměrům Tvůrců, respektive Strážců, stavěla spíše optimisticky.

Člověk se učí a roste. Dnes, po opětovné rešerši některých zdrojů a po neskutečném, fantastickém objevu, o kterém píše třetí kniha už vám o čtvrtě. A jde. Musím si ještě

nepatří do téhle knihy. Ale její vytištění se pozdrželo, tak proto. Snad jen tolik...

Povídání o „andělech“, kteří odešli zpátky do nebe a o „padlých andělech“ (d'áblech) - humanoidních bytostech jiného druhu, které se dopustily přestupku proti Zákonu a nato byly „odsouzeny k životu v podsvětí“ (vlastně se k tomu odsoudily samy), má opravdu něco do sebe. Podivná a přesto průhledná dualita. Povídání o Janusově dvojí tváři; Kukuřičném božstvu a Kolibříkovi Zlé Levé strany...

Legendární zlé bytosti disponují zvláštními silami a co je neizajímavější - *Bih* -

*králičky, musíš si odpykat zasloužený trest.
Týden se nebudeš dívat na Večerníčka "...*

Kdo všechno navštěvuje „zoologickou zahradu Země" a kterou skupinu lze podezírat z naprogramování „zlatého prokletí"?

Zhruba 1500 let po oddělení Mojžíšovy skupiny - obtěžkané zlatem podle příkazu „JHWH" - od zbytku upadající egyptské civilizace se na scéně objevil muž jménem *Ježíš* se zcela jiným programem.

Zákony, dosud praktikované jen v uza-

nových myšlenek měla otevřít každému, kdo projevil zájem.

Hovořilo se o láskyplném nebeském Otci a odpuštění. Nelidské tresty, oběti a zlaté kultovní předměty vymizely.

Nikdo neužíval parolu: „ *Kdo nejde s námi, jde proti nám* “, spíše zněla: „*Pokud někdo nechce, je to jen jeho problém.* “ Každý se musí rozhodnout sám za sebe, stejně tak jako každý sám ponese následky svých rozhodnutí. Pár let nato došlo k podezřelému obratu.

strnulé **paulistické dogma**, prosazované nesmiřitelnou diktující mocí, jež více než tisíciletí bezohledně likvidovala náznaky jakéhokoli pokroku.

Přímo dychtila po stále větším množství zlata! Byla tehdy infiltrována odpadlíky? Padlými anděly? Vykonavateli jejich vůle? Byl „d’ábel“ pokoušející Ježíše na poušti hmatatelnou postavou jednoho z nich?

Kdo ve skutečnosti ovládal inkvizici, jejíž zdánlivě nesmyslné tajné soudy alibisticky předávaly „kacíře“ a „hříšníky“ k potrestání zástupcům úplatné světské moci?

hluboké znalosti témat a oborů, které tehdy oficiálně vůbec neexistovaly. Jak to, že inkvizice byla tak efektivní? Komu ve skutečnosti platily útoky, maskované hromadnými „hony na čarodějnice“? A to ještě zdaleka nevíme všechno...

Církev (v rámci údajného otevření světu...) v lednu 1998 zpřístupnila badatelům část tajného archivu oddělení inkvizičních záznamů z dob honů na čarodějnice s prohlášením, že tento čin považuje za krok, kterým hodlá ospravedlnit krvavou minulost. Ospravedlnit 8 000 000 mrtvých, z toho 85-
procent žen a dětí! Proč bylo otevřeno právě

Proč bylo pod trestem smrti zakázáno překládat bibli, která byla a je stěžejním dílem křesťanského náboženství? Obával se někdo odhalení *skutečného pozadí* popisovaných událostí? Proč byly překlady povoleny až po rozsáhlé cenzuře („kanonizaci“) obsahu?

Byl „boj s ďáblem“ bojem po staletí dobře informované církevní špičky s bytostmi, které se pokusily o infiltraci samotné církve a nepřímé ovládnutí lidské společnosti **mutanty, zrozenými vybranými pozemšťankami?** V čem se liší popisy un-

že lidé pochopí? Vydává svědectví o pravdě nepřímou a po kapkách, aby nedošlo k panice?

Paragrafy Kladiva na čarodějnice byly přirozeně zneužívány těmi, kteří se chtěli zbavit nepohodlných sousedů a získat jejich majetek. Nic nového. Stačí si vzpomenout na nacistickou okupaci a lidi, kteří ze závisti nebo zášti udávali své sousedy gestapu.

Jak říkám - manželka mi nasadila pěkného brouka do hlavy... a ten brouk skutečně má nožičky...

Žijeme v bláhové naději, že jsme vyspěli natolik, že se ve vesmíru žijícím inteligencím vyplatí navázat s námi kontakt. Na druhou stranu opovrhujeme odkazem svých mimozemských i pozemských předků, a proto nejsme schopni pochopit původ a smysl vlastního bytí.

Člověk se s postavení otroka „stvořeného“ k poslušnosti vypracoval téměř na *tehdejší úroveň* dávných „bohů“.

Je tomu skutečně tak? A pokud ano, bohů Pravé, nebo Levé strany?

Většina lidských jedinců není schopna samostatně jednat a rozhodovat, byť i jen sama za sebe. To otevírá cestu k vládě samozvaným, pohříchu jen sebedůvěrou a drzostí vybaveným jedincům, podporovaným zájmovými skupinami skrytě ovládaných bezduchých „politiků“, vnucovaných veřejnému mínění jinými, z pozadí ovládanými pomocníky -reklamou a masmédií.

Vytvořili jsme nesmyslnou síť „státních celků“. Jejich místní a účelově přechodná spojení slouží jen kumulaci uplatňování uvedených praktik v nadnárodním měřítku.

Rozvoj globálních informačně-deformačních sítí, které sice prozatím ještě umožňují omezenou individualitu, směřuje k daleko dokonalejší izolaci a odsamostatnění jedince než kdykoli předtím v dějinách lidstva. Je pouhou otázkou času, kdy dospějeme k nebezpečné koncentraci, úplné závislosti, a tím i možnému znečištění zdrojů všech informací, včetně těch opravdu životně důležitých.

Zatím to je velký hravý svět, který, pokud se nebudeme ochotni a schopni účinně bránit, nás pohltí jako droga. Stále méně lidí čte knihy, není delší doba, kdy se úplně přest

Lidský duch se řítí do doby kamen-
né...Kruh se uzavírá. Také Adam, blahé
paměti, vlastnil krystal, obsahující veškerou
moudrost bohů -jak říká samozřejmě
„podvržená“ Heno-chova kniha.

Zázračný kámen se časem rozpadl na
písek; lidstvo začalo znovu rýpat obrázkové
vzkazy na skaliska, pak do hlíny, psát na
papyrus...

Z pohledu mimozemšťana

klacku, po kterém dnes touží i ten nejubože-
jší trpaslík.

Vaše hrdé Státy jsou přelidněnými Ohrad-
ami, obývanými politickému nihilismu pro-
padlými Národy. Státníci, kterým se v
uličkách betonových pastí jejich Měst válejí
mezi zdechlinami krys a hromadami shnilé
zeleniny mrtvoly vyhladovělých Lidí, touží
jen po Nadvládě nad stejně vyhladovělými
Zlými sousedy.

Ti, kteří jsou na tom ve svých smogem
zamořených Velkoměstech relativně lépe, je
nadšeně podporují pod Heslem: *Pokud se*

Prodáváte duši za pytlíček Drog a zdánlivou Jistotu pevného Zaměstnání.

Vaše Zřízení zvané Kapitalismus okrádá slušně žijící dělníky, zatímco ve Zřízení zvaném Socialismus musí dělníci krást, aby mohli slušně žít. Pohybujete se od extrému k extrému. Co vlastně chcete? Nic se nikam neztratí, nikdo nic nevlastní déle, než je dáno. Je to jen jedna z variant zákona o zachování Hmoty a Energie.

Držíte se svátosti Manželství a Rodiny, která se paradoxně stala nejdokonalejším Prostředkem vydírání Člověka ve Státních

Trojnožka se opravdu nikdy neviklá. To je prokázaná věc. Jenže se může znenadání převrhnout.

Jste shlukem na domnělou samostatnost hrdých Národů, pozůstávajících z větších či menších oddělených Skupin stejným Jazykem hovořících Lidí, které drží pohromadě slepenec šovinistických Hesel Politiků, Policie, branná Povinnost a populistické sliby iluzorních dlouhodobě neudržitelných sociálních sítí - „*Rodina základ státu...*” a „*Za celoživotní práci zasloužený odpočinek...*”

Je toho ještě dlouhá řada, toho, co umíte a co se vám líbí. Sbíráte Zlato. A tomu všemu říkáte Civilizace. Správně.

Civilizace, jak říká váš Naučný slovník, je (pouhým) souborem Vědeckých a Technických Poznatků.

Kultura je souborem Duchovních, Uměleckých a praktických Projevů skupiny Lidí (žel - prý jen) *na určitém Ohraničeném území.*

Mezi *Civilizací* a *Kulturou* je obrovský rozdíl. Civilizace bez Kultury, vyvěrající z

Vztahy. Život Jedince je oceňován a chráněn podle míry *Materiální Prospěšnosti*, případně výše nahromaděného Majetku; podle odhadované Hodnoty Produktů, které je za svého Života schopen Vyprodukovat a Zkonsumovat. Jako Alibi jsou společnostmi tolerováni a trpěni Umělci.

Mezi vašimi zákony a ZÁKONEM tak zeje stejná, ba větší mezera než mezi Zákony Sumerů, které *hledaly Spravedlnost* a Chamurabiho zákoníkem, který je *pouhým Soupisem Přestupků a s nimi spojených Trestů*.

Na jeden lidský „zákon“ připadá pět stran nebo celá Kniha Vysvětlení toho, co tím Zákonodárce vlastně myslel a pro koho jeho Ustanovení neplatí...

Neznáte Zákony bez Výjimek, ale *Výjimky popírají rovnost jedince před Zákonem. Výjimka nepotvrzuje Pravidlo, ale ruší a vylučuje Platnost Zákona jako Normy!*

Ne náhodou panuje všeobecné Přesvědčení, že zákony je třeba obcházet - osobovat si Výjimky, které **Mne** Zvýhodní stejně jako **Některé**.

Dovětkem:...*není-li to vyloučeno zákonem, platným v té či oné zemi.* Jakákoli Poukázání na nedodržování těchto Práv jsou považována za Vměšování do vnitřních Záležitostí cizího Státu...

Je Země určena Státům, nebo Lidem?

Přestává být člověk Člověkem tehdy, když se narodí nebo usídlí na Nevhodném místě vaší Planety?

Neznalost Zákona neomlouvá! Kdo klade Nároky Státu, Rasy nebo Vyznání nad Nárok Člověka jako

Proč nepřijdou?

Na konci několikadílného seriálu o pádu „říše sovětů“, mne zaujal výrok jednoho z bývalých všemocných představitelů tamější komunistické moci. Prohlásil:

„Lituji zbytečně ztracených let, kdy jsme se hnali za scestnou iluzí.“ Ovšem to, co dodal, bylo šokující:

„Náš dnešní stav je způsoben tím, že

Při tom všem se odvažujeme divit, proč nás, vrchol tvorstva, ti mimozemšťané nenavštíví, když už jsou tady? Proč nezaskočí do naší kantýny, zapáchající gulášem vařeným z neschopnosti? Proč nám nepomůžou?

Odpověď zní: **Proč by vůbec měli?!**

Abychom se mohli začít lépe pobíjet? Aby se kdokoli z obecně neschopných, demokratickou cestou legálně dezinformovaným davem zvolených „stádníků“, z nichž *nikdo nenese absolutně žádnou opravdovou zodpovědnost* (jediným jejich rizikem

Zatím si žádnou návštěvu ani jakoukoli pomoc nezasloužíme. Naši sousedé a příbuzní se moudře spokojují s pozorováním bratranců, ze kterých by v případě, že se neugrilují vlastní vinou, snad jednou mohlo něco být.

„Země patří pozemšťanům a ti nejsou odpovědnost za ni i za vlastní skutky,” říká „primitivní Indián” Bílý medvěd...

Mimozemšťané

pracujeme spolu a společně dýcháme stejný vzduch.

Jste to totiž vy, vy všichni!

Jste potomky jedné z vesmírných ras, uměle adaptovanými pro pobyt na planetě Zemi. Vzpomíná si na to už jen vaše genetická paměť.

Na vzdálených planetách **naší sluneční soustavy**, na protiběžných planetách někde daleko za dráhou Pluta, žijí bytosti, které se v průběhu miliard let dokonale přizpůsobily životu daleko od Slunce. Trvalý život na Zemi

byla dokonale přizpůsobena k životu na povrchu této planety.

Věděli, **že hybridní tvor zvaný člověk** jednou bude schopen pochopit jejich techniku a dokonale zvládne podmínky, které mu umožní vytvořit civilizaci. Tu ovšem do jisté míry mají i mravenci.

Kdo nás přeprogramoval?

Byli Tvůrci, Strážci a Rádci pokaždé týmiž bytostmi?

Kolik kosmických ras navštívilo a

mariánských) „zjevení“, která se nám stejně neúnavně jako marně snaží sdělit, že je nejvyšší čas změnit kurs?

Aby mohla vytvořit *civilizaci postavenou na kultuře*, musí každá (a především uměle adaptovaná) inteligentní bytost samostatně absolvovat všechny fáze vývoje. Jinak nikdy nedosáhne cíle.

Elektrifikace zaostalých ruských vesnic místo pokroku a komunistického ráje přinesla jen bídu, hlad a zoufalství. Vpád našich civilizačních prvků do prostředí jinak uspořádaných a do té doby funkčních africk-

společnost se vyvíjí jako malé dítě. Tomu také nestačí říct: „*Pálí!*“ Musí se popálit samo, aby pochopilo, co to znamená a o čem je řeč. Ale kolikrát ještě?

Teprve až lidstvo pochopí, že je jednou velkou rodinou, obývající *dosud* krásnou planetu, která je mu schopna poskytnout vše, po čem touží, nastane vhodná doba učinit další krok. Musíme nejdříve sami pochopit, kdo jsme a odkud jsme přišli. Teprve pak snad bude smysluplné navázat s námi přímý trvalý kontakt. Do té doby se však budeme muset ještě hodně naučit...

Přišel čas otevřít archivy zanechané našimi Tvůrci. Jsou všude kolem nás! Díváme se na ně, šlapeme po nich... Nejsme jedinečnými tvory, pro které Bůh stvořil celý vesmír, a konečně to lze **dokázat!** Brzy se dočkáme...

Dostali jsme do vínku nádhernou planetu, kterou se nám již podařilo z jedné třetiny zničit. Jinou už nedostaneme. Musíme se spokojit s tím, co máme, a nespoléhat na to, že někteří z nás budou v případě „konce světa“, který si můžeme přivodit především sami, někým „spaseni“.

Homo culturus sapiens (člověka kulturně rozumného).

Příliš jsme si zvykli na zbytečný luxus a pře významné politiky, popo-sedávající v prvních řadách kostelních lavic. Jsou tam jen proto, že se to nosí. Na víru, založenou na přijetí myšlenky o spravedlivém vedení tohoto světa podle Věčného Zákona, už dávno zapomněli.

To, co tam dnes nalezneme, je jen v pozlacené atmosféře celebrováný a velmi výnosný folklór. V této souvislosti je těžké si nenovšimnout iak často se velmi pokrvtckv

úmoru hovořilo o socialistických výdobytcích a kultuře, které asi opravdu neměly obdoby...

Pokusil se někdy někdo nahlas zamyslet nad tím, *co všechno tu mohlo být, nebýt mocenských a pseudoetických požadavků cizopasných církevních potentátů? Co všechno jsme se mohli naučit od kultur, které na úkor civilizace programově vyvraždila její po moci a zlatě dychtící ideologie?*

Dodnes se zatajeným dechem a v hlubokém obdivu stojíme nad náhodně uchovanými díly mistrů „pohanské“ antiky, jimiž se ostatně inspirovali všichni velcí

Jsem jen velmi rozčarován a cítím hlubokou bolest z nekonečného bezpráví, spáchaného „ve jménu lásky“...

Quo vadis?

V jednom velmi pozdním (jak jinak) televizním pořadu jsem si vyslechl rozhovor s mužem, který je (bohužel jen pochlebovači) považován za „největšího současného žijícího intelektuála“. Je jím profesor *Noam Chomsky*.

jinak, než s ním souhlasit. Hovoří o čisté formě celosvětového soužití lidských jedinců.

Jsou mi do jisté míry sympatičtí někteří bystře uvažující jedinci z řad Svědků Jehovových (ale jen ti, kteří se pohybují na hranici vyloučení z bratrstva). Jako na celku mi u nich ovšem vadí zaslepenost, laičtí, špatně vybavení „kazatelé“, jimž uniká skutečná podstata a kontext obsahu citátů, kterých tak rádi užívají.

Z toho vyplývají i archaické způsoby navrhovaných řešení. Určitá (mnohdy i dobrovolná) askese v nich uvolňuje iistou

lékařské pomoci zásadně nemohu souhlasit s formou „spasení vyvolených“, o kterém všichni hovoří s takovým zanícením Před Zákonem si **musí** být všichni rovni. Má-li Jehova z milionu Svědků zachránit jen pár tisíc „vyvolených“, o jaké rovnosti před Bohem je řeč?

Podobná náboženská seskupení vyplňují zející mezeru -jsou schopna dát mnoha lidem to, co jim dnes nejvíce schází, totiž víru, ke které současná civilizace neposkytuje a ani nemůže poskytnout odpovídající náhradu. Člověk, který se naučí v něco věřit, má šanci neuvěřit se, uvěřit i sám v sebe, a to je třetí

Potud je to asi v pořádku. Otázkou je, komu a jakým skrytým záměrem pečlivě ocedulkovaná hierarchie moderních církví nakonec opravdu slouží...?

„Všezahrnující římská církev“ je usychající měňavkou, hledící nevinnýma modrýma očima na svět, jehož běh v minulosti tak významně ovlivnila. Kontrasty, se kterými se setkáváme na každém kroku, jsou skutečně jen a jen jejím dílem.

Nebetyčné katedrály i lidé umírající hlady. Nádherné obrazy starých mistrů i hromady iedovatých odpadků

neústupností blokována *nevyhnutelná* opatření k regulaci lidské populace jako by *cílevědomě* směřovala k rozpoutání obrovského konfliktu.

Nebo jsou církevní vůdci opravdu tak naivní a nevědomí?

To sotva. Není tak těžké si uvědomit, že v roce „nula“ žilo na celém území ovládaném Římskou říší méně lidí, než žije na ploše současného Německa. Přelidnění asijské části světa má již dnes hrozivé rozměry. V tamějších státních ohradách žijí miliardy napil vyhladovělých lidí. Je jen otázkou

Chce církve opravdu za každou cenu přehlédnout varující „proroctví“ a rozpoutat Harmageddon?

Samozvaní „zástupci Boha na Zemi“ nejsou schopni formulovat jakoukoli myšlenku, oslovující svět intelektu. Složení jejich příznivců odpovídá složení voličů bezkonceptně populistických politických stran.

Církve se snaží znovu získat kredit, na který již dávno nemá nárok. U nás chce za tímto účelem zneužít *syndromu společenského dluhu* vůči v uplynulé době pronásledovaným zastáncům jakýchkoli

Tímto paklíčem jsou otevírány smrduté hroby, nad kterými se opět jednou předstírá, že se z nich line libá vůně...

Naše společnost umožňuje hlavním paulistickým církvím, bojujícím z posledních sil o rozšíření „členské základny“, a tím i o vlastní opodstatnění, dokonce i o deformaci myšlení dětí ve věku od tří let prostřednictvím televizních pořadů. (V rámci vyváženosti programu se v tomto směru jistě brzy dočkáme i aktivity dalších uznaných církeviček a náboženských skupin...)

Opracovávání podvědomí dětí pohádko-

„hodném-a-všemohoucím--soudruhu-
strýčkovi-Leninovi“.

To není cesta ke světlu poznání; tato vede zpět do tmy, ke kasičkám spoře ozařovaným čoudícími svíčkami ze lží odlévaných mýtů!

Na naší planetě neustále zuří skrytý boj dvou základních směrů. Na jedné straně stojí (mezitím druhou stranou dokonale zneužitě) vysoce humánní myšlenky, jejichž hlasateli byli Buddha a Ježíš.

Na straně druhé idea hrabivé, zlato shromažďující účelové moci, která jde, pod

Desatero „přikázání“

Hlavním cílem jakéhokoli „seskupení lidí ve víře“ musí být Zákon a snaha o jeho *nenásilné prosazení cestou pochopení významu jeho ustanovení.*

Nejde o zákon neodlučně spojený s trestem, ale ten přirozený, kdy trestem je celoživotní vnitřní zmatek a duchovní živoření.

Tyto body je třeba zbavit archaického církevního nánosu a pokud budou všeobecně přijaty a respektovány, nic nebude stát v cestě tomu, aby ze světa postupně zmizely spory, války (ze všeho nejdřív ty náboženské) a nenávist.

Je třeba pochopit, že Desatero nemá sloužit tomu, aby neplnění jeho požadavků vyvolávalo v lidech paulistický pocit viny, který lze smazat modlením a snahou o církevní „odpuštění“!

Ten, kdo prezentoval body Zákona nedokonalým příslušníkům lidské rasy věděl

Desatero je klíčem k bránám kosmu a varováním před jakousi nepřátelskou inteligencí, která se snaží pozemský život negativně ovlivnit!

Plnění napohled jednoduchých bodů této normy představuje pro nedokonalé bytosti nepřekonatelný problém. Teprve až vznikne všeobecná dobrovolná vůle respektovat, a bez řady doplňků naplnit několik v podstatě prostých a srozumitelných požadavků, se otevře cesta do kosmického společenství.

POUČENÍ

OD TÉTO CHVÍLE UŽ NEBUDETE UCTÍVAT BYTOSTI, KTERÉ JSTE MYLNĚ POVAŽOVALI ZA BOHY. NEBUĎTE POŠETILÍ A NEZHOTOVUJTE ZA ÚČELEM KULTU ŽÁDNÉ UMĚLÉ OBRAZY ANI NAPODOBENINY TOHO, CO VIDÍTE NA NEBI, ANI NAŠÍ NEBO CIZÍ TECHNIKY, KTEROU ZAHLÉDNETE NA ZEMI, VE VODĚ, POD VODOU I V PODZEMÍ. JEJÍ ÚČEL A PRINCIPY ZATÍM NEJSTE SCHOPNI POCHOPIT. NEKLAŇTE SE TOMU A NEPOVAŽUJTE TO ZA PROJEV VYŠŠÍ MOCI. NEPOŽADUJTE ANI NEOČEKÁVEJTE NAŠI POMOC. VOLALI BYSTE NADARMO. TATO PLANETA PATŘÍ VÁM A JEN VY NESETE ODPOVĚDNOST ZA NÁSLEDKY SVÝCH ČINŮ.

JEN NEZBYTNOU PRÁCI. TOTO PRÁVO NEUPŘETE ANI OSTATNÍM.

VAŽTE SI RODIČŮ A JEJICH ZKUŠENOSTÍ. ZAJISTÍTE SI DLOUHÝ ŽIVOT, PROTOŽE TÍM DÁVÁTE PŘÍKLAD DĚTEM, KTERÉ BUDOU OPOROU VAŠEHO STÁŘÍ. NESMÍTE BRÁT DO OTROCTVÍ RODINNÉ PŘÍSLUŠNÍKY SVÝCH DLUŽNÍKŮ. KAŽDÝ ČLOVĚK MÁ PRÁVO NA BYDLENÍ A VLASTNICTVÍ MAJETKU, POTŘEBNÉHO K ŽIVOTU A PRÁCI.

1. NESMÍTE ZABÍJET INTELIGENTNÍ BYTOSTI.

2. NESMÍTE ROZBÍJET PARTNERSKÉ SVAZKY.

Toto jsou ustanovení, definující **Zákon**. Předchází je **varování a řada obecných základních poučení**, vymezujících vzájemný vztah. Měla být vytvořena závora proti pronikání jakési blíže nedefinované, po krvi dychtící vampírské zlomoci, která se tak výrazně projevila v kultech středo- a jihoamerických civilizací?

Takzvané Desatero bylo slepeno až mnohem později...

Poučení tvořící obsah prvního až pátého „příkázání“ se zásluhou teroru, za jehož užití byla prosazována paradoxně stala *zdrojem*

sžíravé kritiky Ježíše z Nazaretu. Jeho slovní útoky platily výhradně způsobu výkladu první části a opomíjení zásadních pěti bodů!

Pozdější *křesťanské* církve se díky Paulově/Saulově doktríně úplně zpronevěřily myšlenkám a odkazu svého skutečného zakladatele. Potentáti v sutanách vytvořili *účelově* *pozměněný* zákon, shrnutý do nástroje dogmatu zvaného Desatero, a rozvařili vznešenost původní myšlenky v nechutné kaši vlastních mocenských zájmů.

Striktní dodržování *prvního bodu Zákona* (takzvané *šesté přikázání*) zamezuje už v

- Ježíšova interpretace: *„Miluj všechny lidi. Násilí lze porazit jen mírností. " Odveta plodí jen další násilí.*

- Církevní šesté přikázání: *Nezabiješ bližního svého.*

- Polní kaplan: *„Synu. Nezabiješ bližního svého, nebudeš-li dobře mířiti"*

Kdo je „bližním" a kdo ne určují pod blahosklonným pohledem církví politikové...

Ústupky v podstatných bodech Zákona nahradila neústupnost na nesprávných

*života pozemšťanů. Diktatura církevních hierarchií je neomezená. Chyby a omyly jejich představitelů, včetně těch „kardinálních“, které mají na svědomí miliony lidských životů, **nikdo** nesoudí. „Duchovní pastýři“ nejsou voleni věřícími, dosazují se koopcí uvnitř církví sami. Je to dvojaká hra.*

Církev má jen omezený vliv na státní záležitosti. Doba panovníků, kteří byli jejich loutkami a vazaly, pominula. Oficiální církevní systém ovšem dosud slouží jako alibi politikům, kteří se starají o všechno možné, jen ne o „duchovno“. Ponechávají proto církvím velkou roli, avšak jen do

jde. Špičkový politik, který by se otevřeně a nepragmaticky

postavil na stranu církve, by se okamžitě dostal do palby odpůrců. Jeho strana by nikdy nezískala většinu ve volbách. Přitom (za předpokladu, že jde o kulturní národ) by otázka dodržování mravních hodnot měla být prioritní.

A zde se opět dostáváme k pojmu *Zákon*:

- Duchovní pastýři musí působit duchem. Nesmí oslňovat nádherou a ***nesmí suplovat stát ani ve zdravotnictví, ani***

nad vlastním účelem a funkcí státu jako takového.

- Není-li stát schopen zajistit svým občanům základní sociální jistoty, je jen samoučelným zařízením, jehož správní aparát „ve volnoběhu“ spaluje finanční prostředky, původně vybrané za jiným účelem. Trestní zákoník takové jednání jednoznačně označuje jako podvod.

Zákony špatného státu se ovšem *nevztahují* na stát samotný a na neschopné politiky.

zrovna tito jedinci jsou horšími, nebo lepšími politiky než ostatní.

Osoby zvolené do zákonodárných sborů by měly být buď takové morální kvality, aby podobnou ochranu nepotřebovaly, anebo v těchto sborech jednoduše nemají co dělat!

Soubor společenských norem - *zákony* - tedy již v základním měřítku - ve státě, tvořeném lidmi volícími své „zákonodárce“ - nenaplňují *Zákon*, a tudíž **neplatí!**

Lidstvo bez ohledu na rasu, národnost a jazyk obývá malou modrou kuličku ztra-

není vítězstvím, ale porážkou s dlouhodobými následky.

Za kladný příklad vydávanými prohrami vítězili vždy jen ti „dobří“ a „nejlepší“, protože dějiny - alespoň ty zveřejněné - většinou píší vítězové. V árijsko-heroické patriarchální společnosti většinou „vítězí“ ten silnější, lstivější nebo bezohlednější. Podstatné je, že reprezentuje tu správnou „kulturu“. Správná kultura je ta, která střet ducha s hrubou silou přežila...

Gloriolou vítězů jsou v učebnicích dějin ozdobeni vrazi kteří nashromáždili neivíce

Bájní „rekové bez bázně a hany“ existují jen ve filmu, ale i tam se prosazuje intelligence dobře nabroušeného meče.

Vítězné tažení primitivních hord příslušníků kočovné árijské rasy přineslo zkázu původní indické, a později i starým středomořským a evropským kulturám. Jejich jemně vyvážený životní styl, znalosti a světový názor byly vymýceny s bezpříkladnou důsledností, krutostí a bezohledností. To, co o nich dnes víme, jsou sporé útržky informací o období úpadku. O rozsahu vědomostí *původní celosvětové civilizace* nevíme vůbec nic. Právě se to změní. Víme to!

dominantním, ale nezpochybněně *rovno-*
cenným a nepostradatelným zplozujícím
mužským protějškem.

Podle vzoru kočovných nájezdníků, pro
něž měla žena mnohem menší hodnotu než
kráva, bylo toto zřízení našimi (rovněž
árijsky smýšlejícími) „vědci a historiky“ ozn-
ačeno za *matriarchiát s barbarskými sk-*
lony. Přežívající zlomek původního
světového názoru, jehož vyznavači budovali
města jako *Harappa a Mohendžo Daro*, naj-
deme už jen ve zkresleném indickém *tantris-*
mu (princip Šiva - Šaktí).

zničena. To, co dnes můžeme číst v „indických národních eposech“, je směsice původní historie a ideologických lží árijských *bráhmanů*.

Historie dokazuje, že civilizace dobyvatelů, ať už jakkoli velké, byly vždy postupně rozloženy kulturou pohlcených národů. Ne tak v Indii. Árijští vůdci dokázali asimilaci svého lidu s příslušníky na kolena sražené kultury účinně zabránit. Údajně proto, aby si dobyvatelé udrželi „čistotu rasy“, zavedli *kastovní systém* (kasta - portugalsky *čistota*). V brahmánském kastovním systému vykonávají manuální práce jen

Pod všemi kastami zůstali „nedotknutelní“, ti, kteří se podrobit odmítli. Mohli být vyhubeni, ale nestalo se tak.

V ďábelsky promyšleném kastovním vzorci představovala instituce „nedotknutelných“ všudypřítomné peklo na zemi. *Jsou* vyvrženci ve své zemi. Pád do kasty nedotknutelných představoval psychologicky působící trest, který byl obávanější než smrt.

Již pouhý stín „nedotknutelného“ může znečistit bráhmanovu potravu. Proto se směli přibližovat k „lidským příbytkům“ jen v noledne kdy ie stín neikratší Rvdlet směli

duchovního rasismu, a v neposlední řadě i zdroj myšlenek, z nichž vzešla fašistická ideologie.

Nekonečný čas se nestará o vítěze lidských sporů a šarvátek a nezajímají ho ani poražení. Možná, že jsme takoví, jací jsme, protože náš život je velmi krátký.

Jací bychom asi byli, kdyby každý z nás mohl žít tisíc, dva, dvacet nebo sto tisíc let? Co bychom udělali s naším životem, s naší planetou? Byli bychom k sobě slušnější?

Přestali bychom se konečně řídit heslem:

Stejně tak, jako se dělí buňky věčně zelených rostlin, se jen o málo složitěji dělíme i my.

Lidstvo je stále stejný nesmrtelný organismus, procházející určitými obměnami. Bude asi trvat ještě hodně dlouho, než se v tomto ohledu vyrovnáme rostlinám. Žádná z nich nevypouští jed do hlíny k vlastním kořenům. Toho jsme schopni jen my, údajně „myslící páni tvorstva“...

Bylo nám adresováno několik poselství, která jsme nepochopili (odmítli pochopit). Dnes už je jejich obsah změněn k nepoznání. Lesk čis-tých myšlenek notemněl pod len-

Lidé s vyšším intelektem byli tisíce let kupováni nebo hubeni. Díky globální ztrátě paměti vyrostla podivná „civilizace“ pod modlami vymyšlených pozlacených svatých.

„Pámbu s námi a zlé pryč,“ říkávaly naše babičky.

To, čemu říkáme Pánbůh, je v nás všech. A toho zla, toho se budeme muset zbavit sami. Tentokrát ovšem ne ohněm a mečem, ale hlavou a „srdcem“.

Je načase přestat „kráčet vpřed“ za vidinou jakýchsi *„vědou a růstem hrubého*

vyděšení náhlým světlem, odbočili do dlouhé slepé uličky.

Její konec je na dosah ruky. Musíme se otočit.

Všichni najednou -jinak se navzájem ušlapeme...

Po knihách *UFO, bible a konec světa* (Votobia 1997) a *Tunel do kosmu*, brzy vyjde třetí volné pokračování:

Bestseller v kameni

- Kořeny tajemství starých mystérií.
- Třikrát nezávisle zdokumentovaný popis návštěvy mimozemské civilizace na Zemi.
- Popis neuvěřitelných událostí v nedávno zveřejněných překladech kumránských textů.
- Poselství vesmírného Společenství ad-

- Vyvrácení „věd“ zvaných amerikanistika a mayistika a řešení záhady náboženství jihoamerických národů, podepřené nezvratnými důkazy.
- Konec tajemství hieroglyfických nápisů z mayských chrámů.
- Jak vypadal a kdo byl Kukulkan - Opeřený had.
- Odhalené tajemství „otisků prstů“ a spirálových obrazců na monolitech.

To vše najdete v knize Jiřího Wojnara pod